

## *Mục lục*

Chương 1.....	2
Chương 2.....	27
Chương 4.....	47
Chương 5.....	68
Chương 6.....	92
Chương 7.....	107
Chương 8.....	129

## CHƯƠNG 1

Câu chuyện bắt đầu vào mùa xuân, năm Càn Long thứ hai mươi lăm. Hôm ấy ở vùng ven Thành Bắc Kinh. Núi đồi bao la. A Lý Hoà Trác và cô con gái cưng là Hàm Hương công chúa. Cùng đoàn tùy tùng hơn trăm người gồm các võ sĩ hồi giáo, binh sĩ, kỵ binh, lễ nhạc, mỹ nữ... rầm rộ kéo về Bắc Kinh. Họ vừa đi vừa hát những làn điệu dân ca vùng Duy Ngô Nhĩ (vùng đất thuộc tỉnh Tân Cương-Trung Quốc ngày nay). Như để phổ biến, phô trương và truyền bá văn hóa miền đất cực Tây tổ Quốc này.

A Lý Hoà Trác cưỡi ngựa đi trước, tiếp đó đoàn kỵ binh, đoàn cầm cờ phướng, đội nhạc rồi mới đến chiếc xe ngựa trạm trở tinh vi mạ vàng. Trên xe là Hàm Hương công chúa trong bộ áo dân tộc đầy màu sắc của xứ Duy Ngô Nhĩ, có khăn voan màu đỏ che mặt, thái độ chẳng có một chút gì là vui. Nàng ngồi im như tượng, mắt nhìn thẳng về phía trước. ánh mắt như có chút âu sầu. Cạnh nàng có hai phụ nữ đồng hương, Duy Na và Kết Na lạng lẽ phục vụ. Phía sau xe ngựa là một đàn lạc đà chở lễ vật, rồi một đoàn thiếu nữ Hồi giáo xinh đẹp đi theo. Cuối cùng là đoàn vệ binh theo bảo vệ.

Mặc cho đoàn tiến bước một cách vui vẻ. Hàm Hương công chúa vẫn ngồi bất động, nàng như chẳng hề quan tâm đến cảnh vật chung quanh. Không khí trong xe nặng trĩu. Duy na rót từ chiếc bình cổ cong ra một tách nước.

- Mời công chúa dùng trà ạ.

Hàm Hương lắc đầu. Mắt vẫn hướng về phía xa mà hồn như gởi tận đâu đâu. Hai người hầu gái đưa mắt nhìn nhau. Rồi trao đổi nhau một tràng tiếng Hôi. ý như nói: Phải làm sao bây giờ?

A Lý Hoà trác đang cưỡi ngựa phía trước, chợt quay ngựa lại tiến sát bên xe nhìn công chúa nói:

- Hàm Hương, con nên nghĩ đến bộ tộc Hôi của chúng ta, lần này đến Bắc Kinh, con là phụ nữ Duy Ngô Nhĩ đây can đảm. Vì vậy con cần phải vui lên. Danh dự của cha tùy thuộc vào con đây.

Hàm Hương vẫn yên lặng. Trong ánh mắt của nàng một thoáng lặng lẽ, ánh lên một chút bi thương. Nàng quay sang nhìn cha. A Lý Hoà Trác không đủ can đảm tiếp nhận ánh mắt đó, nên vồ vồ lên xe Hàm Hương mấy cái, rồi quay đầu bỏ đi.

Đoàn người tiếp tục cuộc hành trình. Đến khi trời sụp tối, thì đoàn người đi đến một hẻm núi. Hai bên vách đá sừng sững. Phía sau vách đá kia lại có một đoàn người khác gồm chỉ năm người. Họ đều mặc áo trắng trùm kín đầu, chỉ huy là Mộng Đan, đang đứng sau vách đá chờ đợi.

Mộng Đan là một thanh niên trẻ, cao lớn, áo trắng trùm đầu chỉ chừa mắt, mũi, miệng. Ngồi trên ngựa chiến, chàng căng mắt nhìn theo đoàn người đưa Hàm Hương về Kinh, với một tâm trạng nóng nảy. Khi thấy đoàn người đã vào đến sơn cốc. Mộng Đan quay ra sau khoát tay với các bạn, nói lớn:

- Họ đã đến rồi! Mình ra thôi!

Thế là cả năm người thúc ngựa xông ra, vừa chạy vừa hô lớn. Đến lúc đoàn người ngựa của A Lý phát hiện ra đám Mộng Đan thì kèn trống đều im ngay. Đoàn ngựa cũng dừng lại, A Lý ra lệnh:

- Tất cả chuẩn bị sẵn sàng! Phải bảo vệ cẩn mật công chúa!

Trong khi Mộng Đan phi ngựa thẳng về hướng xe của Hàm Hương. Ngọn đao hình bán nguyệt trên tay chàng quơ cao phản chiếu tia nắng cuối ngày lấp lánh, làm tăng thêm hình ảnh một chiến binh dũng mãnh. Đám binh sĩ bảo vệ đoàn, thấy có người đến đột kích vội xông lên ứng chiến.

Duy Na và Kiệt Na lại ki li ko lo, có vẻ hốt hoảng, trong khi đám cô gái Hồi phía sau cũng hoảng hốt không kém, tìm chỗ núp, loạn cả lên.

Trong nháy mắt, Mộng đan đã đến gần xe ngựa. Chàng đã trông thấy hàm Hương. Vừa chạm mắt nhau là Hương nhìn ra ngay. Lại là chàng! Hương bàng hoàng chưa kịp phản ứng, đã nghe Mộng Đan nói to:

- Hãy theo anh đi em!

Hàm Hương chưa kịp nói lời nào thì các chiến sĩ Hồi theo bảo vệ đã xông tới vây kín. Một tay đã vung đao bửa xuống. Mộng Đan không còn cách nào khác hơn là phải quay lại ứng phó. Một mình chàng phải tả xung hữu đột với ả chục người. Hàm Hương nhìn theo lo lắng.

Nhưng Mộng Đan không phải là tay yếu. ánh thép trong tay chàng vung lên, gạt phăng những lưỡi gươm kia đi. Những lưỡi đao tứ phía vừa bị gạt ra đã bửa tới, nên Mộng Đan phải ứng phó cật lực. Có điều đường gươm chàng chỉ có tính cách chống đỡ, chứ không muốn sát thương một ai. Trong khi các binh sĩ Hồi kia thì lại quyết tâm hạ thủ, vì vậy cuộc chiến khá ác liệt. Mộng Đan đã phải chống trả một cách cực nhọc, càng lúc càng ở vào thế hạ phong.

A Lý đã đến nơi, nhìn lối đánh của kẻ khuấy rối, thấy rõ sự nới tay của Mộng Đan, nên ra lệnh cho thuộc hạ:

- Các người đừng để hấn đến gần Công chúa A mộc Sa! Kha Hản. các người bao lấy hấn, bắt sống chứ không được giết nghe không?

Hai võ sĩ võ nghệ cao cường vâng lệnh nhảy vào.

- “toạt”! áo của Mộng Đan đã bị rách toạt một miếng. Một lần máu đỏ hiện ra trên vai. Vũ khí trên tay Mộng Đan cũng bị đoạt mất.

Hàm Hương sợ hãi hét lên.

Một võ sĩ khác ném chùy vào chân ngựa Mộng Đan đang cỡi. Thế là con ngựa đau quá dựng người lên Mộng Đan lại rơi xuống đất.

Nhưng Mộng Đan chẳng chịu thua, vừa rơi xuống ngựa chàng đã lộn một vòng, rồi nhặt lấy lưỡi gươm rơi dưới đất, tiếp tục chiến đấu.

Có điều... Mảnh hổ nan dịch quần hồ. Một vạt áo của Mộng Đan lại bị kiếm đâm toạt, hình như lại có máu chảy ra. bấy giờ hàm Hương xanh cả mặt. Tay cố che miệng, nhưng chẳng dám kêu lên.

Mộng Đan đã bị thương, nhưng vẫn đứng mảnh chiến đấu. Vẫn cố tiến gần chiếc xe ngựa chở Hàm Hương. Sự cố gắng của chàng đã được đền bù. Đan đã đến được gần bên cửa. Nhưng Kha Hản nào chịu thua. Vung cây mâu lên phóng mạnh về phía Mộng Đan, Đan nghe tiếng gió, né. Nhưng mũi mâu cũng đã chạm vào vai nén đau, cố sức kéo cây mâu ra. Nhưng lúc đó A Mộc Sa đã vung đao đến. hàm Hương khiếp vía kêu lên.

- Cha ơi! Xin hãy thả anh ấy đi! Đừng giết anh ấy!

A Mộc Sa lúc đó nghe vậy, nhìn Mộng Đan, Cái ánh mắt của tên thích khách quá quen thuộc, chợt hiểu ra, nên thu đao lại, hàm Hương khẩn thiết:

- Sao chàng không chạy đi? Hãy chạy đi. cứ xem như em đã chết!

Bấy giờ, cả người Mộng Đan đã nhuộm đầy máu nhưng mắt vẫn không rời hàm Hương. Cái ánh mắt thiết tha đó là lòng Hàm Hương tan nát cõi lòng.

Nhà vua A Lý đứng ngoài dục:

- Bắt lấy hần! hãy bắt sống hần!

Hàm Hương công chúa chấp tay lên ngực, mắt đăm lẹ, làm một nghi thức đại lễ vĩnh biệt Mộng Đan, làm chàng cũng tan nát cả lòng, nhưng rồi nhìn quanh, võ sĩ nhà vua trùng trùng bao vây, biết là không làm gì được nữa, nên hét lên một tiếng rồi phóng lên yên ngựa, xông ra khỏi vòng vây.

Những người áo trắng đi theo chàng cũng vội vã chạy theo. Đám võ sĩ nhà vua định truy đuổi, nhưng nhà vua nhìn theo bắt giác thở dài, nói:

- Thôi không cần đuổi! hãy để hần đi đi!

Đám võ sĩ nghe vậy dừng chân lại.

Hàm Hương công chúa đưa mắt lưu luyến nhìn theo Mộng Đan. Trái tim và linh hồn nàng như cũng đi theo chàng. Trong khi nhà vua bình thân, lại ra lệnh:

- Thôi ta tiếp tục lên đường đi!

Âm nhạc lại nổi lên, đoàn người tiếp tục nhịp điệu cũ.

Trong khi Tiểu Yến Tử, Tử Vy, Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang đều chẳng ngờ rằng, năm Càn Long thứ hai mươi lăm lại là một năm đầy sóng gió với họ. Và họ cũng không biết là trong phút giây đó ở ngoại vi thành Bắc Kinh đang có một đứa con gái dân tộc Duy Ngô Nhĩ, tiến gần về phía họ. Người con gái mà cuộc đời cô ta, rồi sẽ gắn chặt với cả cuộc đời của cả bốn người. Ấu đó là định mệnh.

Giữa khi đó, lại có tin là Thái Hậu sắp từ Ngũ Đài Sơn trở về Kinh, điều đó làm mọi người quan tâm. Nhất là Tử Vy, vì chưa một lần gặp Thái Hậu. Con người ở vị trí tối cao đó không biết cá tính thế nào? Nên lo hơn là mừng. Chỉ có Tiểu Yến Tử, là trời không sợ đất

không sợ, nên chẳng cần lo lắng chi cho một óc. Mà tập trung hết tinh thần cho chuyện xây dựng hội tân quán.

Hội Tân Quán là tửu lầu được giao cho Liễu Thanh và Liễu hồng quản lý, xây tại bắc kinh. Phía dưới là nhà hàng. Trên lầu là phòng ngủ. Mọi thứ đang chuẩn bị để kịp đến sau lễ Nguyên Tiêu là khai trương.

Hôm ấy, Tiểu Yến Tử, Tử Vy, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ cùng tiểu đặng tử, Tiểu trác tử cùng ra khỏi hoàng cung, đến quán chuẩn bị bố trí công việc.

Gần khai trương mà Hội Tân Lầu vẫn còn trống trải. Trong toà đại sảnh, cây vẫn còn gát ngang gát dọc. Tiểu Yến Tử trèo lên cao vừa nghiêng đầu vừa sơn trần. Đang sơn, Tiểu Yến Tử chợt tay cầm cọ, tay cầm thùng sơn từ trên nhảy xuống hỏi mọi người:

- Trần nhà coi như đã sơn xong. Các người xem có đẹp chưa?

Tử Vy, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Liễu Thanh, Liễu Hồng... đang làm việc, bỏ xuống hết, nhìn lên. Vĩnh Kỳ chê trước tiên.

- Chưa được. Sơn chưa đều, bên trái còn một lóm kìa.

Vừa nghe chê Tiểu Yến Tử phi thân lên ngay.

- Đây phải không! Xong ngay!

Tử Vy thấy Tiểu Yến Tử phóng nhanh như vậy, sợ trượt chân nên nói:

- Cẩn thận coi chừng té bây giờ!

Yến Tử nhún vai:

- Kinh công của ta bây giờ đã đạt mức “thần tiên hoạ hoạ” rồi, làm sao có thể té được chứ?

Người đang ngồi dưới đất viết liếng là Nhĩ Khang với Vĩnh Kỳ, nghe vậy cười ngất. Nhĩ Khang nói:

- Cái gì mà “thần tiên hoạ hoạ”? phải nói là “xuất thần nhập hoá chứ?

Rồi quay sang Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang hỏi:

- Anh dạy cô ta nói thành ngữ kiểu ấy đó ư?

Vĩnh Kỳ lắc đầu:

- Chịu thua, tôi khổ quá. Càng dạy càng rối, cái bản chất thích thêm thắt của cô ta thật tai hại, cứ méo mó thành ngữ của người ta hết trơn.

Tiểu Yến Tử bị chê vẫn bình thản, xách thùng sơn, nhảy tới nhảy lui.

- Mặc nó, hoạ với hoạ gì cũng được, bây giờ tới phiên sơn tường đây.

Liễu Thanh suy nghĩ hững hờ nói:

- Cái hội Tân quán này rõ là tuyệt. Mời được các tay thợ tài danh thế này đến phụ trang trí, thì chẳng có cái quán nào ở Kinh thành này bằng.

Nhĩ Khang tiếc rẻ:

- Tiếc là Nhĩ Thái và Tái A đã đến Tây tạng, không được tham gia lễ khai trương của quán chúng ta.

Tiểu Yến Tử chen vào:

- Chớ không phải là ông tiếc rẻ không được đi Tây tạng ư?

Tử vy cũng tiếp lời:



- Đúng vậy, phải là người khác chứ đâu phải Nhĩ Thái?

Tiểu Yến Tử từ trên cao nhìn xuống:

- Đúng đấy, còn anh Vĩnh Kỳ nữa. Anh có muốn đến Tây Tạng không?

Vĩnh Kỳ chẳng kém:

- Thích lắm chứ? Nghe nói tái A công chúa con một cô em gái khá xinh đấy, nên cũng đang chờ.

Nhĩ Khang cười lớn với Vĩnh Kỳ:

- Ông nói thì nghe hay lắm nhưng coi chừng có người ở trên cao kia, họ sẽ biến “sức mạnh thành bầy ong” là cái đầu ông tiêu, lúc đó khó mà cầu cứu ai đấy nhé!

Lời của Nhĩ Khang làm mọi người cùng cười, Liễu Hồng hỏi:

- tại sao Hoàng thượng để Nhĩ Thái thành hôn với công chúa Tái a, họ sang Tây tạng cả. Còn mấy người sao chẳng làm lễ cưới luôn đi?

Vĩnh Kỳ làm bộ ảo não :

- Bởi vậy mới nói. Hoàng A Ma chẳng chịu cảm thông gì cả. Cái gì mà bắt chậm lại hai năm. “Hoàng thượng thì không gấp. Chỉ có công chúa là quýnh lên”, vì muốn chồng gần chết!

Tiểu Yến Tử nghe Vĩnh Kỳ chọc quê, quay qua hỏi:

- Anh nói gì vậy? Các anh nôn nóng chứ ai thèm nóng?

Nhưng ngay lúc đó vì mãi mê nói chuyện, nên Tiểu yến Tử đã trượt tay làm chiếc cọ đầy sơn rơi cả xuống. Vĩnh Kỳ vừa né vừa nói:

- Thôi được! Được rồi! Coi như bọn này nôn nóng thôi! Ham lấy vợ quá mà, nhưng cô cứ giữ thăng bằng giùm đi!

Tiểu Yến Tử thích thú cười, lại hứng chí nói:

- Đúng ra đã phong cho Liễu Thanh, Liễu Hồng một chức Vương gì đó, nhưng rồi nghĩ đi nghĩ lại, thấy chẳng xứng, nên chỉ giao cho quản lý cái tửu lầu này thôi.

Lúc đó Liễu Thanh đang cùng Kim Tiêu đóng khung kính, nghe vậy cười theo.

- Có được cái Tửu Lầu thế này là vui quá rồi còn làm vương gì nữa. Từ đây về sau, mỗi lần các người xuất cung. Có thể trú tại đây, Bọn này lúc nào cũng sẽ dọn sẵn mấy phòng trống cho quý vị ở.

Kim Tiêu thích chí:

- Có thể dẫn cả A Hoàn, Tiểu Đậu Tử... cùng ra đây chứ?

Rồi quay qua Tử Vy, Kim Tiêu nói:

- Tiểu thư bây giờ mọi chuyện coi như ổn cả rồi. Nếu có tụ tập tại Hội Tân Lầu này mà bị bắt, chắc hẳn không đến nỗi chém đầu đâu!

Tử Vy nói:

- Chém đầu thì hẳn không có, nhưng cứ thường xuyên ra khỏi cung vẫn là không tốt.

Nhĩ Khang nói:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Nhất là Thái hậu đã quay về, mọi người phải cẩn thận một chút hay hơn.

Nhĩ Khang vừa nhắc tới Thái Hậu, thì Vĩnh Kỳ chợt nghĩ đến điều gì, quay qua Khang hỏi nhỏ:

- Rồi Tịnh Nhi sẽ cùng về đấy, người có thấy là...

Vĩnh Kỳ liếc nhanh về phía Tử Vy, nói tiếp:

- Có cần phải tính trước một phương án khác không?

Nhĩ Khang nghe hỏi giật mình, châu mày:

- Tịnh Nhi về thì có dính liú gì đến tôi chứ?

Vĩnh Kỳ lắc đầu:

- Người tưởng là không có ư? Ta muốn người đề cao cảnh giác thì hơn.

Nhĩ Khang bối rối, nhưng vẫn là ra vẻ cứng cỏi:

- Quân tử mọi việc minh bạch, chẳng có gì phải lo lắng cả.

Tử Vy nghe hai người thêu thào, tò mò hỏi:

- Hai người nói lên chuyện gì đây?

Nhĩ Khang vội lấp liếm:

- Không có, không có! Chúng tôi đang nghiên cứu xem phải viết đôi liễn này thế nào đây.

Tiểu Yến Tử đã quét sơn vách nhà xong, nhảy xuống.

- Xong vách nhà rồi, bây giờ phải sơn cái lan can. Cái này có cần sơn màu đỏ không?

Nói xong và không đợi ai trả lời, Tiểu Yến Tử phi thân đến bên mấy thùng sơn. Chọn một thùng màu đỏ, rồi lại nhảy lên làng giáo, vừa sơn mấy cái lan can hình đèn kéo quân, miệng khe khẽ hát bản “Hôm nay trời tươi đẹp”.

Nhĩ Khang vừa viết xong đôi liễn hỏi:

- Mọi người xem thử đôi liễn này có được chưa?

Mọi người tụ lại xem, chỉ thấy mấy chữ:

Gió xuân cờ lộng sao trời luôn lấp lánh

Nâng ly mời trăng, rượu vạn dẫu quên sầu.

Liễu Thanh nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Vừa thi vị, vừa có khí thế.

Ai cũng khen, chỉ có Tiểu Yến Tử:

- Liễn đối gì thế này? Ai bảo là lúc nào trên trời cũng có trăng và sao? Rủi gặp ngày trời mưa gió thì sao? Vả lại ở đây là trong nhà, ngẩng đầu lên là trần nhà chớ làm gì thấy trăng sao? Viết vậy mà cũng đòi viết. Rồi làm gì có vạn dẫu? Vậy mà cũng là ý!

Tử Vy nhìn lên cảnh giác:

- Muốn nói gì thì xuống đây nói. Chớ đứng trên cao vừa sơn vừa nói như vậy, nguy hiểm lắm, chẳng bảo đảm tí nào đâu! Xuống ngay đi! Xuống rồi giải thích cho người nghe.

- Được rồi, xuống thì xuống! Xem chim én bay xuống nè!

Tiểu Yến Tử vừa nói vừa ôm thùng sơn bay xuống. Không ngờ vì muốn biểu diễn nên hơi quá trớn. Kết quả thùng sơn đổ bị nghiêng qua một bên, nước sơn rưới xuống như mưa. Đám người bên gười thấy vậy, hoảng hồn, hét lên bỏ chạy. Nhưng chạy đâu kịp, kết quả người nào cũng bị dính sơn. Đôi liễn vừa viết cũng bị ướt hư cả.

Tiểu Yến Tử thấy vậy hoảng quá, kéo mạnh thùng sơn về phía mình. Chẳng ngờ, sơn sót lại trong thùng, bị lực kéo hất ra. Lần này nước sơn lại ập lên người Yến Tử. Thế là Yến Tử hoảng quá, ném mạnh thùng sơn. Lần này thùng sơn bay thẳng về phía Tiểu Đặng Tử. Tiểu Đặng tử né không kịp, kêu lên:

- ối! Mẹ ơi! Chết tôi rồi công chúa đại nhân ơi!

Tiểu Đặng Tử vừa kêu vừa ôm đầu chạy, không ngờ lại húc trúng Tiểu Trác. Nước sơ đồ đầy dưới đất làm hai đứa trượt chân, lăn tròn trúng Kim Tiêu, khiến Kim Tiêu cũng ngã theo, Tiểu Trác Tử rên rĩ:

- ôi cha ơi! Thế này thì hôm nay chúng con đều biến thành mèo ngủ sắc cả rồi!

Tiểu Yến Tử thấy vậy, còn trợn mắt nói:

- Người ta nói “có phúc cùng hưởng có hoạ cùng chia” thì hôm nay mình “có nước sơn phải cùng dính” mới đúng chứ?

Liễu Thanh bước tới đỡ Kim Tiêu dậy, Kim Tiêu bực dọc nói:

- Tiểu Yến Tử, hôm nay chị đến đây là để sơn nhà, chứ đâu phải để sơn bọn này đâu?

Liễu Thanh thở ra:

- Đúng là càng giúp càng để việc mà!

Mọi người ai cũng khó chịu. người này cần nhân người kia trách. Ngay lúc đó, chợt Tiểu Thuận Tử từ bên ngoài xông vào, vừa thở vừa nói:

- Hai vị công chúa! Không xong rồi! hoàng Thái Hậu đột ngột về sớm hơn dự định. Bây giờ sắp đến cửa hoàng cung rồi. Cao công công bảo tôi phải ra tìm các vị cùng Ngũ A Ca, Nhĩ Khang thiếu gia... cùng về cung gấp để chuẩn bị nghênh giá!

Mọi người nghe nói giật mình, lo lắng nhìn nhau:

- Chết rồi!

Bởi vì lúc đó Tiểu Yến Tử người dính đầy sơn Tử Vy cũng lâm tằm. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ cũng không kém, mà họ không còn thì giờ để tắm rửa sạch sẽ nữa.

Vĩnh Kỳ nói:

- Trời ơi! Bây giờ phải rút về nhanh để thay quần áo, lau chùi sạch. Gấp quá rồi! Tiểu Đặng, Tiểu Trác, Tiểu Thuận! các người nhanh nhanh ra chuẩn bị xe đi!

Mọi người nghe nói giật mình, lo lắng nhìn nhau.

- Chết rồi!

Bởi vì lúc đó Tiểu Yến Tử người dính đầy sơn. Tử Vy cũng lấm tẩm. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ cũng không kém, mà họ không còn thì giờ để tắm rửa sạch sẽ nữa.

Vĩnh Kỳ nói:

- Trời ơi! Bây giờ phải rút về nhanh để thay quần áo, lau chùi sạch. Gấp quá rồi! Tiểu Đặng, Tiểu Trác, Tiểu Thuận! Các người nhanh nhanh ra chuẩn bị xe đi!

Ba tên nô tài nghe vậy ứng ngay:

- Vâng!

Nhĩ Khang kéo Tử Vy, rồi Kim Tiêu, Vĩnh Kỳ kéo Tiểu Yến Tử, mọi người không còn thiết gì đến chuyện Hội Tân Lâu nữa. Tất cả bỏ chạy ra cửa, phòng lên xe ngựa. Trong khi Tiểu Thuận, Tiểu Đặng, Tiểu Trác lọt tọt theo sau. Trên xe, Kim Tiêu tranh thủ thời gian, lấy khăn ra lau cho Tiểu Yến Tử, Tử Vy.

Nhĩ Khang cố giữ bình tĩnh dặn dò:

- Một lát nữa, chúng ta hãy vào bằng ngõ sau. Cửa Thần Võ Môn đó, rồi hai người tranh thủ chạy ngay về Sáu Phương Trai. Kim Tiêu có bốn phận là lấy quần áo cho hai công chúa thay ngay nhé. Tôi nghĩ giờ này trước sân rồng hẳn đang quỳ đầy người. Khi nào chuẩn bị xong các người cố mà len vào giữa đám công chúa và nương nương. Cố chọn chỗ nào khuất một chút đừng lộ diện quá. Tóm lại, cơ

hội để nhìn mặt Thái hậu còn dài, đừng nôn nóng. Giờ mình lại chưa chuẩn bị kỹ, e rằng để Thái hậu mà thấy người lem luốt hoặc luộm thuộm quá sẽ không hay. Biết chưa?

Vĩnh Kỳ cũng tiếp:

- Còn hai chúng tôi sẽ quỳ bên hàng ngũ của đám A Ca, các người đừng ngó quanh ngó quốc tìm kiếm. hãy lo cho bản thân mình trước đi. Thái hậu nghiêm khắc lắm, đòi hỏi rất cao, nhất là các cô công chúa, nhất cử nhất động của các người đều sẽ bị đánh giá. Vì vậy, làm gì cũng phải cẩn thận. Nếu các người mà chuẩn bị không kịp thì tốt hơn không nên lộ mặt. Để Tiểu Đặng và Tiểu Trác báo tin thay.

Tiểu Yến Tử nhăn mặt, cần nhằn:

- Cái bà Thái hậu này. ở Ngũ Đài Sơn ăn chay niệm phật được rồi, khi không quay về kinh làm gì cho rắc rối? Tôi thấy thì tốt nhất chúng ta nên trốn luôn đi.

Nhĩ Khang lắc đầu:

- Vậy đâu có được? Cao công công đã điếm danh và sai Tiểu Thuận Tử đến gọi rồi, đâu trốn được chứ?

Rồi quay qua Vĩnh Kỳ, Khang nói:

- Ngủ A Ca! Đừng có bày vẽ gì cả để biến chuyện thêm rắc rối ra, càng không tốt đó!

Rồi dục lái xe:

- Hãy chạy nhanh lên! Nhanh lên đi!

Chiếc xe ngựa chạy như bay về hướng hoàng thành.

Tiểu Yến Tử và Tử Vy vừa đến nơi là xuống xe chạy vội vào ngự hoa viên. Lúc đó cũng là lúc Thái hậu và đoàn tùy tùng vừa đến cửa ngõ môn.

Cửa hoàng cung mở rộng, những đoàn vệ binh chỉnh tề đứng hai bên nghênh đón, thị vệ thì đứng canh cẩn mật. Cung nữa, Thái giám tiền hộ hậu ủng. Chiếc kiệu Phụng lớn từ từ tiến vào, phía sau có một chiếc kiệu khác nhỏ hơn cũng sơn son thếp vàng không kém đi theo. Một vị Thái giám mở đường, vừa đi vừa hô to:

- Thái hậu nương nương giá đáo! Thái hậu nương nương giá đáo!...

Vua Càn Long đã đưa Hoàng hậu, Lệnh Phu, chúng phi thân A Ca, cách cách (công chúa), Thân Vương, Quý tộc... ra đứng đầy trước đại nghênh tiếp.

Vào sân, Kiệu Thái Hậu ngừng trước, chiếc kiệu nhỏ ngừng sau. Quế ma ma, Dung ma ma và cả đám cung nữ vội bước ra hầu kiệu lớn. Còn một đám cung nữ khác cũng chạy ra đứng bên kiệu nhỏ vén màn, đỡ một cô gái khoảng mười tám, mười chín tuổi bước ra. Cô gái này khá đẹp, là người rất được Thái hậu yêu thích đã theo hầu Thái hậu từ nhỏ, đấy là Tịnh Nhi. Tịnh Nhi là con gái của Du Thân Vương. Trong cung ai cũng gọi nàng là Tịnh cách cách.

Hoàng hậu, Phi tần, đám Hoàng tử, công chúa... vừa nhìn thấy Thái hậu xuống kiệu, thấy đều quỳ mọp đầu thỉnh an, rồi hô to:

- Cung thỉnh lão Phật gia thánh an! Lão Phật gia thiên tuế! Thiên thiên tuế!

Tịnh Nhi cũng quỳ xuống thỉnh an, xong đứng dậy tự nhiên bước tới dìu Thái hậu, Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang quỳ trong hàng ngũ A Ca, nhưng ở vị trí sau cùng, hai người cũng vừa mới tới. Vừa thở hổn hển vừa đưa mắt nhìn sang phía các cô công chúa tìm Tử Vy và Tiểu Yến Tử xem họ đã đến chưa.



Vua Càn Long bước tới, cung kính nói:

- Bẩm hoàng ngọc nương, Nhi tử không ra được cửa thánh nghênh tiếp, thật là bất hiếu!

Thái hậu ung dung:

- Hoàng đế không cần phải nói như vậy. Việc quốc sự của người lo đã không đã mệt. Bên cạnh ta có biết bao người hầu hạ rồi, đâu cần phải nhọc đến hoàng đế đích thân nghênh đón, miễn cho! Miễn cho! cạnh ta dù sao cũng đã có Tịnh Nhi.

Vua Càn Long nói:

- Lần này Hoàng ngọc nương đi trừ trai lâu như vậy, hẳn là đã mệt xác thân lắm!

Thái hậu gạt đầu:

- Chẳng có gì đâu. Ta đi là để cầu phúc cho hoàng đế, cầu phúc cho nhà Đại Thanh chúng ta, thì xá gì cực khổ?

Lúc đó Tịnh Nhi cũng bước tới hành lễ trước mặt vua:

- Tịnh Nhi xin thỉnh an Hoàng thượng! Hoạng thượng kiệt tường!

Vua Càn Long nhìn xuống. Hơn nửa năm không gặp. Bây giờ trước mặt người là một đoá hoa phù dung khoe sắc. Vua cũng phải trầm trồ, cạnh đó nhờ được Thái Hậu chỉ bảo, Tịnh Nhi đã có một cốt cách cao quý hơn người. Vua nói:

- Tịnh Nhi này. Con đã hết lòng theo hầu lão Phật Gia. Có con, trẫm yên tâm không ít. Phải cảm ơn con mới phải.

Tịnh Nhi nói:

- Hoàng thượng nói quá con không dám nhận. Được theo hầu lão phật gia là con thấy hạnh phúc lắm rồi.

Thái hậu đặt tay lên tay vua. Cùng đi trước mặt đám phi tần và hoàng hậu, Tịnh Nhi nối gót theo sau. Thái hậu nói:

- Mọi người hãy đứng lên đi!

Hoàng hậu và đám phi tần, vội vã đứng lên:

- Xin tạ ơn Lão Phật Gia!

Thái hậu ngắm hoàng hậu, chợt nói:

- Hoàng hậu không được khoẻ ư? gầy hơn trước đây?

Hoàng hậu thấy Thái hậu quan tâm, mừng rỡ nói:

- Tạ ơn lão phật gia! Con khỏe, rất khỏe, không sao đâu ạ.

Thái hậu cười rồi bước tới trước mặt Lệnh Phi, nhìn chiếc bụng hơi nhô lên của Lệnh Phi, vui vẻ hỏi:

- Lệnh Phi đã có tin vui, sao chẳng báo cho ta biết?

Lệnh phi ắc cỡ, quỳ xuống:

- Dạ bẩm lão Phật gia, thần không dám làm kinh nhiễu lao phật gia, khi đang cần thanh tịnh ạ.

Đã có “tin vui” thì đó nào có gì là quấy nhiễu?

Lời của Thái Hậu làm Hoàng hậu liếc nhanh sang Lệnh Phi với ánh mắt ganh tị. Thái hậu cũng nhìn thấy điều đó, nên đưa tay sang nắm lấy tay Hoàng hậu như an ủi. Điều này khiến Hoàng hậu xúc động vô cùng. Vội vàng cùng vua Càn Long, hai người đi ha bên Thái hậu, cùng duyệt qua hàng người đang quỳ mọp hai bên, rồi đi thẳng tới cửa cung.

Tịnh Nhi bước theo sau. Lúc đi ngang qua đám Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Tịnh Nhi không biết vô tình hay cố ý liếc nhanh Nhĩ Khang,

làm chàng lúng túng quay đi. Trong khi đám công chúa và hoàng tử khác quỳ im phăng phắt chẳng dám động đậy.

Cùng lúc đó, Tiểu Yên Tử kéo tay Tử Vy từ ngoài chạy xông vào. Sự hồi hải của họ làm quấy động sự yên lặng sẵn có. Hàng trăm đôi mắt không hẹn đổ về phía bọn họ. Nhưng nào chỉ có vậy. Khi lấp tấp quỳ xuống, Tiểu Yên Tử để cho những đồ trang sức trên áo mào do vôi vàng không cài kỹ rơi xuống. Châu ngọc lăn tứ tung tạo nên tiếng. Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang đang quỳ gần đấy cũng phải tái mặt.

Thái hậu đã nghe được tiếng động, cùng Tịnh Nhi quay qua. Vua Càn Long cũng không ngờ, Tử Vy và Tiểu Yên Tử lại xuất hiện trong tình trạng như vậy, vội giải thích:

- Bẩm hoàng ngạc nương, hai con A đầu kia mới tiến cung đây. Đó là Hoàn Châu công chúa, và Minh châu công chúa.

Rồi quay qua Tiểu Yên Tử và Tử Vy quát:

- Còn chân chừ gì mà chẳng hành lễ với Lão Phật Gia đi!

Tử Vy vội vã dập đầu. Tiểu Yên Tử bắt chước dập theo. Không ngờ chiếc hoa mẫu đơn trên mào của Tiểu Yên Tử lại cài chưa chắc lại rơi lăn ra đất. Tiểu Yên Tử hoảng quả bò đi nhặt lại. Trong khi Tử Vy vì chạy theo Tiểu Yên Tử mệt đứt hơi, lại căng thẳng nên vừa thở vừa nói:

- Tử Vy khấu kiến... Lão Phật Gia... Lão Phật Gia... Kiết Tường!

Tiểu Yên Tử còn bận cài mẫu đơn lại lên mào, nên chẳng có lời chào gì cả. Thái hậu nhìn hai người như nhìn hai quái vật.

- Thì ra, đây là hai cô công chúa dân dã đấy ư?

Hoàng hậu lợi dụng cơ hội nói vào:

- Lão Phật Gia hẳn đã nghe chuyện họ? Trong thời gian người rời khỏi đây. Trong cung đình xảy ra rất nhiều chuyện náo động, tất cả đều có liên hệ đến hai cô công chúa dân dã nổi tiếng này đây.

Thái hậu nghe vậy, chăm chú nhìn kỹ hai cô gái, trước mặt, Quần áo thì xốc xếch, mặt mày lại dính chất gì xanh xanh đỏ đỏ, cộng thêm cái thái độ hốt hãi, hành vi bộp chộp. Bất giác bà châu mày, rồi không nói gì cả. Bà quay qua vịn lên tay vua Càn Long và Hoang hậu nhìn thẳng đi tiếp, Tịnh Nhi và các phi tần công chúa khác vội vã đi theo. Trước khi đi, lệnh phi còn liếc nhanh về phía bọn Tử Vy với cái nhìn cảnh giác.

Khi thái hậu đi xa rồi. Các hoàng tử, hoàng tôn mới đứng dậy, mọi người nhìn về phía Tiểu Yến Tử xì xào bàn tán, người lắc đầu bỏ đi.

Tiểu Yến Tử thở ra, ngồi đó ngơ ngác, Tử Vy cũng bối rối không kém. Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ bước tới tái mặt.

- Đã dặn tới dặn lui rồi. Tại sao hai người không nghe chứ? Làm gì phải lụp chụp để mọi người chú ý. Các người cứ xuất hiện vào những thời điểm không phải lúc, làm kinh động nhiều người. Như vậy vô cùng thất lợi. ấn tượng đầu tiên của Thái hậu về các người sẽ thế nào đây?

Tử Vy nghe vậy vừa lo, vừa hối hận.

- Biết làm sao đây? Mọi chuyện diễn biến quá bất ngờ, bây giờ phải thế nào để Thái hậu thiện cảm chứ?

Vĩnh Kỳ thở ra:

- Tôi đã nói trước rồi, bảo hãy trốn luôn đừng có chường mặt ra thì có sao đâu? Người người đông nghẹt như kiến thế kia, vắng mặt một người thì chưa hẳn là Thái hậu phát hiện, vậy mà không nghe.

Tiểu Yến Tử thấy ba người bạn của mình đều căng thẳng lo lắng, bèn ưỡng ngực, nói:

- Làm gì mà sợ hãi như vậy. Cứ như đầu sắp rơi xuống đất không bằng. Chẳng qua chỉ là một bà già chẳng lẽ sẽ ăn thịt được chúng ta à?

Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang nhìn nhau lắc đầu, làm Tử Vy và Tiểu Yến Tử tái mặt.

Trở về Sáu Phương Trai, Nhĩ Khang, và Vĩnh Kỳ mới giải thích cho Tiểu Yến Tử là không thể xem thường cái địa vị và vai trò của Thái hậu trong triều, bà là người cao nhất trong triều, nên làm bất cứ điều gì cũng cần phải cẩn thận.

Tiểu Yến Tử nghe có vẻ bực bội:

- Thôi được rồi! Được rồi! Mấy người đừng dạy khôn tôi nữa., Đúng ra tôi cũng muốn gây ấn tượng tốt với bà ta, nhưng đâu ngờ sự việc lại diễn biến trật rợ thế này. Tôi biết rồi, biết rồi. bà thái hậu rất nguy hiểm, nhưng mấy người nói là cả Hoàng A Ma cũng sợ bà ta thì tôi không tin đâu. Làm sao một ông vua đứng đầu cả nước như vậy mà còn phải sợ người khác chứ?

Nhĩ Khang bước tới trước mặt Tiểu Yến Tử.

- Ai thèm dọa cô đâu. Tốt nhất là cô nên nghe lời bọn này đi, mẹ vua mà vua không sợ à?

Vĩnh Kỳ nghiêm giọng nói:

- Đúng yên nghe tôi nói được không nào? Ban nãy thái hậu thấy các người khác người quá hần đã để ý. bảo đảm là rồi đây khi rảnh rồi, bà ấy sẽ triệu các người vào cung đấy. Bữa nay không gọi là may sẽ gọi ngay.

- Đúng! Đúng đấy! vì vậy mọi người phải chuẩn bị sẵn sàng ứng phó.

Vĩnh Kỳ quay qua Tiểu Yên Tử:

- Tiểu Yên Tử! Nhất là cô. Khi gặp Thái hậu, cô không được tuỵ tiện như gặp Hoàng thượng, mà phải hành xử những phép tắc mà Dung ma ma đã dạy cô. Lúc nói chuyện, được hỏi thì nói chứ không tuỵ hứng. Bằng không sẽ gặp rắc rối đấy!

Nhĩ Khang nói:

- Tốt nhất là muốn làm gì hãy nhìn Tử Vy rồi làm theo. Rảnh rỗi nên học phép tắc triều đình với Tử Vy cũng được.

Tử Vy nghe vậy, vội xoa tay:

- Đừng học theo tôi! Hiện giờ tôi cũng rối rắm gần chết, ban nãy đã làm trò cười cho mọi người, nghĩ lại giờ vẫn thấy hối hận. E là lần sau gặp Thái hậu, tôi sẽ lúng túng hơn, rồi làm sai bét đủ thứ.

Nhĩ Khang nghe vậy lắc đầu:

- Không thể như vậy được, em phải bình tĩnh, em không được làm điều gì sai nữa đấy. Anh nhớ trước kia lần đầu gặp Hoàng thượng em cũng rất tỉnh táo cơ mà?

Vĩnh Kỳ nghĩ đến Tiểu Yên Tử, càng không yên tâm.

- Anh thấy thì tốt nhất em không nên mở miệng. Thái hậu có hỏi gì chỉ để Tử Vy một mình đáp thôi.

Tiểu Yên Tử căng thẳng:

- Vậy đâu có được? Nếu em làm ty theo Tử Vy thì em là Tử Vy rồi. Em phải khác chứ? Anh không thấy là ngay cả Hoàng Am Ma cũng đồng ý cho em miễn học nghi lễ triều đình ư? Vậy mà khi không ở đâu lại chạy ra một bà Thái hậu. Bây giờ bắt em phải đem mấy thứ bằng để em sớm rời Hoàng Cung đi, em sang Hội tân lâu phụ việc với Liễu Hồng cũng được.

Vĩnh Kỳ bực tức:

- Lại nói những lời tâm bậy tâm bạ nữa rồi. Em phải biết là đã lỡ bước chân vào hoàng cung, là suốt đời không được rời khỏi hoàng cung nghe không?

Tiểu Yến Tử nhìn Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ, bây giờ mới thấy sự việc nghiêm trọng. Suy nghĩ một chút, Yến Tử nói:

- Tôi biết rồi! Hiểu rồi!

Và quay đi tìm Kim Tiêu.

- Kim Tiêu đâu rồi! Hãy mang mấy miếng “quỳ dễ dàng” ra đây, nhiều nhiều đấy, để ta và Tử Vy mang vào thủ sẵn... Dù sự việc có thể nào, thì cái chuyện quỳ dập đầu, hẳn là không tránh khỏi được rồi.

Minh Nguyệt và Thái Hà nghe lệnh mang ra một đồng “quỳ dễ dàng”

Tử Vy thấy vậy, lắc đầu nói với Tiểu Yến Tử:

- Tôi không mang những thứ này đâu. Mà chị cũng không nên lo chuyện vô ích đó. Hãy lắng nghe Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ dặn dò quan trọng hơn.

Tiểu Yến Tử chẳng nghe, cứ mãi mang hai miếng đệm “quỳ dễ dàng” vào gối nói:

- Tôi biết rồi. Biết rồi. Cứ gặp Thái hậu là giả câm chứ gì?

Nhĩ Khang nói:

- Vậy cũng không được, nếu Thái hậu mà hỏi chuyện thì sao? Chẳng lẽ cô cũng ngậm câm, chẳng trả lời?

Vĩnh Kỳ nói:

- Phải biết tùy cơ ứng biến? thái hậu thích mẫu người con gái đoan trang thùy mị, vì vậy em nói chậm một chút chẳng sao. Phải suy nghĩ kỹ rồi trả lời, đừng có vọt miệng nói ngay, dễ sơ sót. Đánh lưỡi bảy lần rồi đáp càng hay.

Nhĩ Khang dẫn dò:

- Tốt nhất là câu nào cũng nên mở lời bằng câu “bẩm lão phật gia” là hay nhất. Giữ phép giữ tắc thì không ai bắt bẻ được, hiểu không?

Tiểu Yến Tử thắc mắc:

- Lạ thật! Thái hậu rõ ràng là đàn bà, làm sao lại gọi là “ông Phật” được? Mà bà ta có quan hệ gì đến Phật chứ... Làm như đã là phật không bằng

Tiểu Yến Tử vừa nói, vừa tiếp Tục cột hai miếng đệm “quỳ dễ dàng” và hai gối. Xong đứng dậy, ngồi xuống xem có bị vướng không? Thử tới thử lui một lúc nói:

- Hay lắm! cột chặt thế này không rớt là hay. Tử Vy có muốn cột không?

Vĩnh Kỳ bực mình:

- Em đừng có làm trò cười được không?

Tiểu Yến Tử cãi lại:

- Em chẳng hề làm trò cười. Nhưng em không khuất phục. tại sao cứ bắt em quỳ mãi vậy? cái đầu gối của con người là dùng để cử động đi tới đi lui, chứ đâu phải để quỳ? Sao trong hoàng cung này, người người lại thích quỳ như vậy? Bất dặt dĩ lắm em mới quỳ, mà trong bảy mươi hai kế, đâu thấy dạy kế nào là kế quỳ đâu?

Nhĩ Khang đính chính:



- Chỉ có ba mươi sáu kế và kế cuối cùng là bỏ chạy thôi!

Tiểu Yến Tử vẫn lớn tiếng cãi:

- ừ thì ba mươi sáu kế đi, tôi ghép thêm mấy kế cũng nào có nghĩa gì? Nếu bảy mươi hai kế mà không thông thì ghép thêm mấy mươi kế cũng được!

Vĩnh Kỳ trừng mắt:

- Anh thấy thì không nên sử dụng một cái kế nào cả. Chuyện này phải nghiêm túc mới được.

Rồi nhìn xuống hai đầu gối của Tiểu Yến Tử. Vĩnh kỳ lắc đầu:

- Thế này không được đâu. Lộ hai cái “quỳ dễ dàng” kia ra đi. Để hai gối phình to như vậy, đi đứng làm sao tự nhiên được? Mà người ta nhìn cũng biết ngay!

Tiểu Yến Tử không bằng lòng:

- Trời ơi sao các người rắc rối quá vậy? Thái hậu thì thái hậu chứ có gì đâu mà phải sợ? Ngay cả hoàng hậu khó khăn thế đấy, mà còn không làm gì được tôi. Các người chỉ được cái nước khéo lo. Mệnh tôi lớn lắm. Đã mấy lần tưởng chết mà không chết, thì bây giờ làm gì chết dễ dàng được?

Nhĩ Khang lắc đầu:

- Cũng cái tật coi trời bằng vụn không chữa. Còn cái chuyện sử dụng thành ngữ, biết thì nói không biết thì thôi, đừng có nói bậy mà lộ cái dốt của mình ra. Hiểu chưa? cứ giấu!

- Giấu đi đâu? Tôi thế này mà làm sao giấu được chứ?

Vĩnh Kỳ kêu lên:

- Trời ơi!

- Đừng kêu trời gì cả. Trời chưa sập mà kêu hoài coi chừng sập bây giờ...

Tiểu Yến Tử vừa nói đến đây, chợt có một thái giám bước vào tâu:

- Thái hậu nương nương truyền Hoàn Châu công chúa và minh châu công chúa lập tức vào cung để hỏi chuyện.

Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, Tiểu Yến Tử, Tử Vy thấy đều giật mình, kêu lên:

- ô! Sao lại nhanh thế?

## CHƯƠNG 2

Tiểu Yến Tử và Tử Vy cùng vào Từ Ninh Cung. Vừa bước vào cửa nhìn lên, đã thấy thái hậu ngồi chễm chệ ở giữa. Dung ma ma, Quê ma ma đang đứng sau đấm lưng cho bà. Thái giám, cung nữ đứng vây quanh. Còn vua Càn Long thì ngồi ghé cạnh đó. Hoàng hậu với lệnh phi mỗi người một bên. Tất cả đều yên lặng căng thẳng. Tiểu Yến Tử và Tử Vy đi thẳng tới trước mặt thái hậu và vua Càn Long, quỳ xuống. Tử vi nói trước:

- Tử Vy khấu kiến lão phật gia, Chúc lão phật gia tốt lành!

- Tử Vy khấu kiến Hoàng a ma! Hoàng hậu nương nương! Lệnh phi nương nương!

Tiểu Yến Tử cũng vội bắt chước theo, dập đầu nói:

- Tiểu Yến Tử khấu kiến lão phật gia! Lão phật gia kiết tường! Ngoài ra còn Hoàng a ma, hoàng hậu nương nương, lệnh phi nương nương cũng vậy!

Thái hậu nói:

- Hãy ngẩng đầu lên! Cho ta nhìn xem nào!

Giọng thái hậu lớn và rõ, đầy uy lực làm Tử Vy và Tiểu Yến Tử sợ hãi nhìn lên.

Thái hậu chăm chú nhìn cả hai một lúc, lại ra lệnh:

- Đứng dậy đi nào!

Tử Vy và Tiểu Yến Tử đứng dậy, cả hai cùng không dám thở mạnh. Thái hậu chợt cười nói:

- Ban nãy ta đã nghe kể chuyện về hai người. Thật ta không ngờ, chỉ rời khỏi Hoàng cung có nửa năm mà lại xảy ra biết bao nhiêu chuyện. Hình như đó là điều đáng tiếc, vì ta đã không được tận mắt chứng kiến những chuyện vui vui đó!

Tử Vy biết thân, không dám nói năng gì cả, chỉ có Tiểu Yến Tử thấy thái hậu cười, thì bao sự e dè ban đầu biến mất, vui vẻ nói:

- Ai biểu bà nội bỏ đi ăn chay niệm Phật làm gì? Không phải chỉ lỡ có một cơ hội thôi ghen mà cả đám cưới của Nhĩ Thái cũng không được dự, rồi mấy cuộc tử thí của võ sĩ Tây Tạng cũng không được xem. Thật tiếc, thật tiếc.

Tử Vy thấy vậy hoảng hốt, vội nắm lấy vạt áo Tiểu Yến Tử giật giật. Bấy giờ Tiểu Yến Tử mới nhớ ra, vội vã đính chính:

- Tôi muốn nói là... A... A... bầm lão phật gia. Người quả là đã bỏ qua nhiều màn kịch hay...

Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử, bói rồi nói:

- Bầm Hoàng ngạc nương, cái con bé Tiểu Yến Tử này lúc nào cũng vậy. Học mãi, học mãi mà quy cách cung đình thế nào cũng học không xong. Có điều, trẫm thấy bản tính chơn chất của nó cũng hay nên bỏ qua. Vì vậy xin người cũng miễn chấp cho.

Thái hậu chau mày, nhìn Tiểu Yến Tử, hỏi:

- Nghe nói người không cha không mẹ, thế trước khi vào cung đình, người sống bằng nghề gì?

- Tôi ư?

Tiểu Yến Tử chỉ vào mình hỏi, rồi quay qua Tử Vy:

- Như vậy có nên nói thật không?

Thái hậu thấy vậy chau mày nói:

- Ta hỏi chuyện người, tại sao lại ngó đông ngó tây là thế nào?

Tiểu Yến Tử nghe hỏi giật mình, vội nhìn thái hậu nói:

- Bầm... bầm... lão phật gia... con có rất nhiều cách đấy, chẳng hạn như Sơn Đông mãi võ này, trèo sào này, múa cờ này, có lúc phải làm chuyện gian dối nữa.

Thái hậu chẳng làm sao biết những công việc đó là gì, ngạc nhiên:

- Người nói sao? Mãi gì? Trèo gì? Làm gì?

Tử Vy thấy vậy càng quýnh hơn, lại kéo áo Tiểu Yến Tử. Tiểu Yến Tử bị thái hậu hỏi dồn đã rồi, bây giờ bị Tử Vy giật áo càng rối hơn. Không biết phải làm gì cho phải, đưa mắt nhìn lệnh phi cầu cứu. Chỉ thấy lệnh phi lắc đầu, Tiểu Yến Tử còn ngơ ngác, thì thái hậu lại hỏi:

- Người nói cái gì... cái gì? Hãy nói lại một lần nữa ta nghe xem?

Tiểu Yến Tử rối sinh bực, buột miệng:

- Tôi không có cái gì, cái gì hết!

Nhưng rồi sự nhớ lại lời dặn của Nhĩ Khang. Không được nói “cái gì” nên sửa lại:

- Thật ra ý tôi đâu có nói “cái gì, cái gì”? Đâu?

Thái hậu trợn mắt, càng nghe càng không hiểu nổi:

- Hử? Cái gì cái gì là cái gì chứ?

Tiểu Yến Tử quýnh lên, mở to mắt hỏi:

- Cái gì? Cái gì là cái gì?

Và cứ vậy. Tiểu Yến Tử và thái hậu cứ “cái gì, cái gì” không ngớt. Người trong cung cứ đứng nghe ngáo theo. Vua Càn Long cũng lắc đầu với lệnh phi. Còn đám cung nữ thì cố nín cười. Tử Vy không thể không can thiệp:

- Dạ bẩm lão phật gia. Tiểu Yến Tử thường không biết diễn đạt điều mình nói. ý chị ấy là nhờ biết một chút võ công, nên trước khi tiến cung, ở ngoài đã sống bằng nghề múa võ. Còn mấy thứ như trò sào, múa cờ... đều là tên của các môn biểu diễn thôi.

Tiểu Yến Tử thấy Tử Vy giải thích được, hứng chí nói thêm vào:

- Vâng... vâng... vâng, nếu hôm nào... bà mà... ở không phải. Lão phật gia mà... cũng không phải... Bẩm lão phật gia mà... nếu người thích... tôi sẽ biểu diễn cho lão phật gia xem.

Thái hậu bị Tiểu Yến Tử làm rối mòng, nên chau mày nói:

- Cái gì gọi là “thiên chất ngây thơ” của người. Có lẽ ta già rồi, nên không hiểu được, không chịu nổi được.

Lời của thái hậu làm Tiểu Yến Tử càng bối rối:

- Sao lại thế? Tôi trò sào, múa cờ là để biểu diễn thôi, chứ đâu phải để đấu? à, không sao đâu! Bà... ở không phải, lão phật gia... ở Bẩm lão phật gia... bà có già cũng không sao đâu, bà chỉ ngồi xem

thôi mà... đâu có cần xuất chiêu đâu mà chịu không nổi, không chịu nổi? Bà nội này...

Rồi nghĩ ngợi thấy lại nói sai nên tiếp:

- Lão phật gia này... bả lão phật gia này... ối!

Tiểu Yến Tử thấy mình cứ nói sai mãi, đưa tay lên vả miệng giải thích:

- Tôi căng thẳng quá... nên cứ nói sai tới sai lui...

Rồi bọ miệng hỏi:

- Tôi có thể gọi bà là bà được không? Chứ còn ba chữ lão phật gia, đọc lên nghe cứng mồm cứng miệng quá!

Vua Càn Long chau mày, lệnh phi bồi rồi. Chỉ có hoàng hậu là đặc ý. Còn đám thái giám, cung nữ trong cung nín cười nãy giờ muốn đau cả bụng. Thái hậu chỉ thấy đầu căng lên, vì bực dọc:

- Người nói thế là... là thế nào với thế nào chứ?

Đến nước này, Tử Vy không thể không giải nguy cho Tiểu Yến Tử nên chen vào:

- Dạ bả lão phật gia, trước ngày Tiểu Yến Tử tiến cung, cô ấy từng chăm sóc cho rất nhiều cụ già bơ vơ, không nơi nương tựa. Nên với các người lớn tuổi đó, tiếng “bà” là tiếng xưng hô thân thiết nhất. Nhìn thấy thái hậu phúc hậu từ bi, Tiểu Yến Tử chột xúc động tâm tình, nên quên bẵng thái hậu là người chôn cao quý.

Tiểu Yến Tử vừa nghe Tử Vy nói liền đáp lời ngay:

- Vâng! Vâng! Đúng đó! Đúng đó! Tôi nghĩ, có lẽ thái hậu thì cũng là người. Nếu gọi Phật e là không giống lắm. Vì mấy ông Phật trong chùa đều làm bằng đá hay bằng đất không à. Đâu giống như bà bằng xương bằng thịt, biết nói biết cười đâu?

Vua Càn Long cắt ngang:

- Tiểu Yến Tử! Người không được nói càn! Mọi người đều gọi thái hậu là lão phật gia thì người cứ gọi như vậy đi, đừng lộn xộn.

Thái hậu sa sầm nét mặt, nhìn Tiểu Yến Tử một lúc nói

- Thôi đủ rồi, Hoàn Châu cát cát là sao, ta cũng biết được phần nào rồi!

Bà quay qua Tử Vy:

- Còn người! Nghe nói người theo lời trăng trối của mẹ, mà tiến kinh để tìm Hoàng a ma đúng không?

Tử Vy cúi đầu, nhỏ nhẹ:

- Vâng!

Thái hậu lại hỏi:

- Cái chuyện mẹ ngươi sai ngươi vào kinh tìm Hoàng a ma, ngươi chẳng thấy nó kỳ cục sao? Làm sao mẹ ngươi biết được ngươi sẽ vào cung vua chứ? Tại sao lúc sinh thời, mẹ ngươi không tự thân đến? Để ngươi một thân một mình lặn lội tới Bắc Kinh. Ta càng nghe càng thắc mắc, đâu ngươi giải thích ta rõ xem!

Tử Vy bất ngờ, chẳng ngờ được là lần đầu gặp là thái hậu đã đề cập chuyện đó. Vì bất ngờ cộng thêm sợ hãi, Tử Vy càng ấp úng:

- Bẩm lão phật gia, thật tình... Tử Vy cũng không biết, Tử Vy nghĩ là mẹ của Tử Vy không dám đến kinh, chỉ ở nhà chờ đợi... Đợi lâu quá mà chẳng có tin tức gì, nên không nghĩ gì đến nữa...

Thái hậu chau mày:

- Hừ! Tại sao bản thân chẳng tự tin mà còn giao trọng trách đó cho con mình? Lạ thật!

Tử Vy nghe vậy tái mặt, Vua Càn Long thấy vậy tăng hắng một tiếng giải vây:

- Bẩm Hoàng ngạch nương, những chuyện đó đã quá lâu rồi, con cũng không muốn nhắc đến mà nhắc lại làm gì chứ?

Thái hậu cứ nhìn Tử Vy quan sát từ trên xuống dưới, nói:

- Hoàng nhi nói phải, e là có nhắc đến thì cũng chẳng tìm ra được chứng cứ. Có điều con bé này trông cũng cao ráo sạch sẽ? à mà sao? Nghe nói đã chỉ hôn cho Nhĩ Khang rồi ư?

Thái hậu lại quay qua Vua hỏi, Vua Càn Long đành nói:

- Vâng!

Thái hậu nói:

- Thật khó khăn mới nhận được cát cát. Tại sao lại chỉ hôn một cách nhanh chóng như vậy?

Hoàng hậu chụp ngay cơ hội chen vào:

- Tại lão phật gia không biết đấy chứ. Chứ cô Tử Vy cát cát này được hoàng thượng cho cùng theo tuần thú. Vì vậy trên đường mới gặp Nhĩ Khang rồi hai người “tâm đầu ý hợp”, hoàng thượng thấy họ đã tâm đắc nhau như vậy, mới kết hợp cho.

Thái hậu nghe vậy có vẻ không hài lòng:

- Cái gì mà tâm đầu ý hợp? Rồi kết hợp cho?

Bà quay lại nhìn Tử Vy, nghiêm khắc:

- Đã được vào cung rồi, còn được phong chức cát cát nữa thì cái gì cũng phải biết giữ mình, có nề nếp chứ? Sao lại rập khuôn mẹ người quen thói gió trăng? Cái tốt lại không học, học chi cái xấu vậy?

Lời của thái hậu như một cái tát võ mạnh lên mặt Tử Vy, Tử Vy thấy tự ái bị thương tổn, và tim đau nhói. Nàng mở trừng đôi mắt nhìn thái hậu cảm giác nhục nhã. Vy cúi đầu áp ứng nói:

- Tử Vy này xin nghe lời chỉ dạy của lão phật gia!

Thái hậu có vẻ hài lòng, nghiêm khắc nói:

- Hai người đến từ dân gian. Cũng được! Nhưng không được đem những cái tâm bậy tâm bạ của chốn dân gian vào cung. ở trong cung là phải sống nề nếp, nhất cử nhất động đều phải đoan trang, biết không?

Tử Vy gật đầu:

- Dạ Tử Vy biết!

Chỉ có Tiểu Yến Tử là thấy trái tai đứng nhìn giận dữ. Thái hậu nào phải không thấy, bà quay qua:

- Sao? Hình như Hoàn Châu cát cát có điều bất phục phải không?

Tiểu Yến Tử cắn môi nhìn xuống, cổ nhẫn nhục. Thái hậu lại hỏi:

- Sao? Có điều gì không hài lòng? Cứ nói đi chứ?

Tiểu Yến Tử lắc đầu. Thái hậu hơi bất mãn:

- Ta bảo người nói. Sao người lại cứ lắc đầu?

Đến nước này thì Tiểu Yến Tử không dần được nữa, nhìn lên lớn tiếng:

- Muốn nói thì tôi nói. Cái này là lệnh chứ không phải tôi tự nhiên nói à nghen! Tôi không dám bất phục, vì tôi biết bà là thái hậu. Mà lời thái hậu nói thì còn nặng hơn cả thánh chỉ. Mặc dù bá tánh họ chỉ biết thánh chỉ thôi. Bà cho là ở dân gian chỉ có chuyện tâm bậy tâm bạ thôi ư? Tôi thì lại thấy ở trong cung còn có nhiều thứ tồi tệ hơn nữa là khác.

Lời của Tiểu Yến Tử khiến cho thái hậu giận dữ, quát:

- Quả là vô lễ! Quỳ xuống!



Tử Vy và Tiểu Yến Tử sợ hãi quỳ xuống. Nhưng Tiểu Yến Tử ý lại có chiếc đệm “quỳ dễ dàng” nên trong lòng vẫn đắc ý, miệng không dần được, lẩm bầm:

- Quỳ thì quỳ, có trang bị sẵn mà sợ gì?

Nhưng khi Tiểu Yến Tử quỳ xuống, chiếc đệm gối “quỳ dễ dàng” đã lộ rõ. Hoàng hậu rất tinh mắt, nên chỉ về Tiểu Yến Tử, nói:

- Bẩm lão phật gia, người có thấy Hoàn Châu cát cát có điều khác lạ không? Cặp gối cô ấy có gì mà sưng to thế?

Thái hậu đã nhìn thấy sự khác lạ ở Tiểu Yến Tử, nên ra lệnh:

- Quế ma ma, Dung ma ma đâu? Hãy đến đây xem đôi gối của Hoàn Châu cát cát bị gì vậy?

- Vâng!

Quế ma ma và Dung ma ma tuân lệnh, rồi bước tới định kéo áo Tiểu Yến Tử. Nhưng Tiểu Yến Tử đâu có dễ dàng cho người khác đụng vào người? Nên đẩy một cái Quế ma ma ngã lăn ra.

- ôi! Ui da!

Dung ma ma thấy vậy không dám tiến tới, quay qua dập đầu với thái hậu.

- Bẩm lão phật gia, nô tài không dám đụng đến Hoàn Châu cát cát ạ. Cô ấy có võ công, có thể đánh nô tài sưng cả mỏ, phù cả đầu. Trước kia nô tài không biết nên đã bị đánh hết mấy lần.

Thái hậu kinh ngạc nhìn Tiểu Yến Tử:

- Cái gì? Người dám chống lại ư? Hai vị ma ma này thay lệnh ta làm việc, vậy mà người dám động thủ ư?

Tiểu Yến Tử chẳng biết trời đất là gì, nói:

- Nếu tôi không động thủ thì bị thiệt thòi sao? Chẳng có ai ngu mà ngồi yên cho bị đánh cả. Thôi được, các người muốn nghiên cứu cái đầu gối của ta, thì ta cho các người xem đây!

Tiểu Yến Tử nói và kéo áo lên để mọi người thấy hai chiếc đệm “quỳ dễ dàng”. Còn vỗ vỗ lên đó giới thiệu:

- Cái này gọi là “quỳ dễ dàng”, là phát minh của ta đấy. ở trong cung này, động một chút là bắt quỳ, nếu không làm cái thứ bảo hộ này, rồi đầu gối sẽ bị bể thì sao?

Vua Càn Long, lệnh phi đỡ khóc đỡ cười. Các cung nữ, thái giám thì đắc ý cười khúc khích. Còn thái hậu thì ngẩn người ra. Tình

hình quả nguy cấp. Vua Càn Long vội giải vây cho Tiểu Yến Tử, ông hét:

- Tiểu Yến Tử giỏi đa! Học hành thì chẳng ra gì cả, chỉ khéo bày trò rắc rối. Ta ra lệnh, từ đây về sau không được mang cái thứ đó vào người. Quỳ là một nghi thức hành lễ, thì làm gì phải bảo vệ. Có phải người muốn bôi bác? Làm điều “dương phụ âm vi” (Phải trái lộn xộn) không?

Tiểu Yến Tử không biết thành ngữ đó nói gì, vội nói:

- Đâu có! Đâu có! Hoàng thượng lại nói chuyện văn chương với con ư? Cái gì mà dê cái gì mà ưng? Con đâu phải là dê cũng đâu phải là chim ưng? Con chỉ là Tiểu Yến Tử. Một con chim én thôi nên không thể nào bay ra khỏi bàn tay của Hoàng a ma. Còn cái gỏi “quỳ dễ dàng” này không thể không mang được. Bởi vì con cứ hết phạm sai lầm này đến sai lầm khác, chắc chắn sẽ bị phạt mãi. Miệng con lại hay nói, nên cái miệng cứ hại cái gỏi hoài thôi!

Nhà Vua bực không chịu được, quát:

- Người còn chưa chịu im ư?

Tiểu Yến Tử nghe quát vội im miệng ngay.

Trong khi thái hậu thì giận tột độ. Bà ra lệnh:

- Dung ma ma! Quế ma ma! Hãy mau đến đó lấy cái gỏi là “quỳ dễ dàng” đem đến đây ta xem, thử xem nó là cái gì? Để mà dậy dỗ, các người cứ đến, xem thử nó còn dám động thủ không?

- Dạ!

Hai vị ma ma được lệnh đi tới, Tiểu Yến Tử hét lên:

- Không được chạm đến ta! Không được chạm đến ta!

Dung ma ma bước tới với nụ cười nham hiểm.

- Bây giờ thì không còn chuyện “cho hay không cho” đụng nữa rồi!

Tiểu Yến Tử thấy hai bà ma ma xông tới, vội lui lại, nắm lấy Tử Vy lay mạnh nói:

- Tử Vy! Bảy mươi hai kế, chạy là kế hay nhất! Người khôn đừng để bị thiệt thòi! Bằng không bị đòn oan mạng bây giờ!

Vừa nói vừa phóng người bỏ chạy ra ngoài, Tử Vy bị kéo mạnh ngã bập người, cổ gượng dậy, gọi:

- Đừng làm như vậy, Tiểu Yến Tử! Không nên làm vậy, quay lại đi!

Tiểu Yến Tử không nghe. Như mũi tên xẹt ngay ra ngoài. Thái hậu và tất cả những người trong cung đều bất ngờ, không tin sự việc lại có thể như thế.

Tiểu Yến Tử vừa xông ra khỏi Từ Ninh Cung là chạy nhúi tới trước. Chạy một lúc quay đầu lại xem thử, xem Tử Vy có chạy theo không. Vì vậy mà đâu có thấy Tịnh Nhi đang từ xa đi đến.

Bấy giờ Tịnh Nhi đang dẫn vài cung nữ đi ra xe, để mang vật dụng và quần áo của thái hậu còn bỏ sót trên xe vào. Họ đang ì ạch mang đồ về Từ Ninh Cung thì Tiểu Yến Tử xuất hiện bất thành linh. Tịnh Nhi không tránh kịp thế là Tiểu Yến Tử và Tịnh Nhi cùng té lăn.

Tịnh Nhi đau quá hét lên:

- Ui da! Ai vậy! Làm gì mà quỳnh quáng vậy chứ?

Tiểu Yến Tử vội đỡ Tịnh Nhi dậy. Nhìn lại kẻ đối diện, một khuôn mặt lạ hoắc không quen.

- Mi là ai vậy?

- Tôi là Tịnh Nhi!

Tiểu Yến Tử lúc đó dù hỏi, nhưng cứ sợ có người đuổi theo, nên không đông dài, nói vội:

- Không cần biết, ngươi là Tịnh Nhi hay Vũ Nhi, nhưng biết chắc ngươi là người mới từ xa đến. Nhưng ta không có thì giờ, có điều ta cảnh cáo ngươi...

Tiểu Yến Tử vừa nói vừa chỉ về Từ Ninh Cung:

- Trong đó có bà lão khó chịu lắm đấy, mới vừa kiếm chuyện với ta, vì vậy ta mới chạy trốn. Ngươi tốt nhất cũng nên trốn đi, bằng không gặp chuyện liên lụy như ta! Ta chẳng có tài gì cả, chỉ có tài làm gây họa đến người khác thôi!

Tịnh Nhi tròn mắt, ngạc nhiên nhìn Tiểu Yến Tử.

oOo

Đang lúc đó, vua Càn Long, hoàng hậu, lệnh phi, thái hậu, Dung ma ma, Quế ma ma và đám thái giám, cung nữ đều đã bước ra đến cửa. Tử Vy ra sau cùng sợ hãi nhìn Tiểu Yến Tử. Vua Càn Long rất giận, hét:

- Bây đầu! Trại Quảng, Trại Hoa! Hãy giữ Hoàn Châu cát cát lại cho ta!

Đám thị vệ và cả Trại Hoa và Trại Quảng quỳ xuống:

- Vâng, bọn nô tài tuân lệnh!

Nói xong là Trại Hoa, Trại Quảng phi thân tới trước đuổi theo Tiểu Yến Tử. Tiểu Yến Tử thấy tình hình nguy cấp quá, nên gia tốc chạy nhanh hơn. Nhảy qua hòn giả sơn rồi nhảy qua hồ nước. Hai miếng đệm “quỳ dễ dàng” cũng thừa lúc rơi mất tiêu. Đầu phải chỉ có bọn thị vệ, mà cả đám cung nữ, thái giám cũng được lệnh ra bắt Tiểu Yến Tử lại. Thế là cả cung viên người với người. Chưa bao giờ Hoàng Cung lại ồn ào một cách bát nháo như thế. Thái hậu, vua Càn Long, hoàng hậu, lệnh phi đều ngỡ ngàng. Trong khi Tịnh Nhi lại thích thú. Tiểu Yến Tử vừa chạy vừa hét:

- Hoàng a ma! Người quên rồi sao? Người đã nói là cho con không giữ gìn quy cách, không phải tam quỳ cứu khấu, vậy sao người lại chẳng giữ lời? Mỗi lần người nói rồi quên, như vậy làm sao con dám tin người chứ?

Thái hậu giận run:

- Vậy là phản rồi? Phản rồi! Cái con a đầu hoang dã này làm sao để nó thành cát cát được chứ?

Hoàng hậu đắc thắng nhìn thái hậu nói:

- Bẩm lão phật gia! Chuyện thế này ở nhà xảy ra như cơm bữa ấy! Trong thời gian người không có ở đây, còn nhiều chuyện động trời khác, nó cứ diễn ra trước mắt mọi người.

Lúc đó, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Kim Tỏa nghe kinh động vội vã từ Thấu Phương Trại chạy ra, nhìn thấy sự việc trước mặt, Vĩnh Kỳ, và Nhĩ Khang biết đã vô cùng nghiêm trọng. Nhĩ Khang nói:

- Sao để đến nước này chứ? Đã dạy bảo mấy lần mấy lượt rồi, mà vẫn để chuyện xảy ra, thiệt là...

Lúc đó Tiểu Yến Tử đã nhảy tót lên ngọn cây, từ trên nói xuống:

- Hoàng a ma! Sao người không hỗ trợ hoặc cứu con? Thái hậu về đến là Hoàng a ma biến thành người khác liền vậy?

Vĩnh Kỳ lúc đó không dần được, gọi to:

- Tiểu Yến Tử! Mau xuống đây! Đừng có rối loạn nữa!

Trại Hoa, Trại Quảng lúc đó đã tiếp cận cây, đang trèo lên. Tiểu Yên Tử không muốn để bị bắt, càng trèo cao hơn. Đến lúc không thể trèo được, Tiểu Yên Tử đành phi thân xuống Trại Hoa, Trại Quảng nhảy theo. Thế là Tiểu Yên Tử và Trại Hoa, Trại Quảng đánh nhau. Thật ra thì anh em họ Trại nào có muốn thắng tay với cát cát. Họ sợ cát cát mà bị thương thì cũng bất lợi cho họ sau này. Nên cuộc chiến trở thành một cuộc biểu diễn võ thuật bất phân thắng bại.

Thái hậu từ nào đến giờ chưa chứng kiến cảnh như vậy, bực dọc quya sang bảo vua Càn Long:

- Hoàng đế! Như vậy thì còn ra thể thống gì nữa chứ?

Vua Càn Long không thể không can thiệp nói:

- Trại Hoa, Trại Quảng! Các người đừng khách sáo với cát cát nữa, cứ bắt giữ mang lại đây cho ta.

Vĩnh Kỳ sợ Tiểu Yên Tử bị đòn đau, nên nói to:

- Hoàng a ma, hãy để cho con và Nhĩ Khang bắt cho!

Thế là Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang bay ra, chụp lấy Tiểu Yên Tử.

Vĩnh Kỳ kẻ sát tai Yên Tử nói:

- Trước mặt thái hậu, Hoàng a ma còn phải sợ, thì làm sao mà bảo vệ em được chứ? Đã bảo là đừng quậy mà không nghe.

Tiểu Yên Tử vẫn còn cố vùng vẫy để chạy tiếp, Nhĩ Khang nói:

- Phải đến ngay trước mặt thái hậu. Đừng để tình hình nghiêm trọng thêm, sẽ không hóa giải được đâu.

Và Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang dìu Tiểu Yên Tử đến trước mặt thái hậu. Ba người quỳ xuống. Vĩnh Kỳ dập đầu nói:

- Bẩm lão phật gia! Hoàng a ma! Tiểu Yên Tử đã biết tội đến xin lỗi, xin thái hậu, Hoàng a ma khai ân tha cho.

Tử Vy cũng vội vàng chạy đến quỳ chung:

Thái hậu nhìn Tiểu Yên Tử và Tử Vy, cùng lắc đầu nói:

- Cát cát mà thế này đây ư? Thật không thể tin nổi. Lần đầu ta mới thấy!

Tử Vy vội dập đầu, vừa khóc vừa nói:

- Bẩm lão phật gia. Tử Vy này xin thay cho Tiểu Yên Tử xin tội, xin người hãy bỏ qua cho. Tiểu Yên Tử và con mới tiến cung chưa được bao lâu, nên chưa hiểu rõ quy cách cung đình, không tránh được

sơ xuất. Chớ chẳng cố tình gây sự, xin lão phật gia rộng lượng tha cho, Tử Vy này nguyện không quên ơn.

Vua Càn Long thấy Tử Vy nói vậy, nên quay qua thái hậu nói:

- Thôi Hoàng nương đừng giận nữa, tội hai con a đầu này đúng ra phải phạt nặng, nhưng vì chúng mới tiến cung chẳng bao lâu. Quy cách cung đình con chưa rành, thì thôi để từ từ dạy bảo sửa sai vậy.

Rồi Quay qua Tử Vy và Tiểu Yến Tử, ông quát:

- Hai người còn chờ gì mà chưa dập đầu tạ tội đi! Nhớ là về học quy cách đoàn hoàng đi nghe chưa.

Tử Vy cúi dập đầu liên tục:

- Tử Vy biết tội rồi, Tử Vy xin dập đầu tạ tội.

Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ phải dẫn Tiểu Yến Tử xuống, bắt Tiểu Yến Tử dập đầu, vậy mà Tiểu Yến Tử vẫn ngang bướng không làm.

Thái hậu thấy vậy giận quá. Chỉ Tiểu Yến Tử nói:

- Ta không cần biết người được ai đỡ đầu che chở. Bữa nay không trị tội người là không xong.

Rồi nói to:

- Bậy đâu! Hãy lôi Hoàn Châu cát cát về từ Ninh Cung, để đích thân ta chỉ dạy con a đầu này mới được.

Nghe vậy cả Vĩnh Kỳ, Tử Vy, và Nhĩ Khang đều dập đầu xin xỏ:

- Xin lão phật gia bớt giận, nương tay giùm cho!

Nhưng lời xin xỏ đó chẳng cứu vãn được gì. Rất may Tịnh Nhi từ đâu bước tới, nắm tay thái hậu vừa cười, vừa nói:

- Lão phật gia ơi! Người mới hồi cung, sức đâu giận dữ. Con nghĩ lão phật gia hẳn cũng đã mệt rồi. Còn cái cô Hoàn Châu cát cát này cũng đã làm được nhiều trò hay hay lắm chứ? Ban nãy con thấy cô ta nhảy lên nhảy xuống bên hòn giả sơn, mọi người bu lại xem. Thử hỏi trong cung ta có khi nào vui như vậy không? Lão phật gia này, con nghĩ lão phật gia cứ coi đó như một trò chơi mà Hoàn Châu cát cát bày ra để nghênh đón người đi để cho người giải trí ấy mà, mà như vậy thì giận làm gì? Cười lên đi! Lão phật gia không biết là chỉ cần người nổi giận là cả hoàng cung này từ trên xuống hết thấy đều căng thẳng sợ hãi ư? Thôi thì hỉ xả lần này cho mọi người vui vẻ.

Lời của Tịnh Nhi líu lo như chim, Tiểu Yến Tử và Tử Vy quỳ đó mà nghệt mặt ra nghe, trong khi Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ sung sướng bất ngờ.

Lời của Tịnh Nhi cũng làm thái hậu lúng túng, rồi bà nhìn Tịnh Nhi, chợt nhiên cơn giận biến mất, hỏi:

- ý của Tịnh Nhi là bỏ qua phải không con?

Tịnh Nhi bình thản.

- Vâng, lão phật gia, để ý làm gì chuyện nhỏ cho mệt. lão phật gia hãy xem kìa, hai cô cát cát dân gian, bị lão phật gia làm một trận, hồn phi phách tán cả, mặt mày tái xanh. Dù gì người ta cũng mới đến, làm gì biết rõ được phép tắc? Họ làm sao hiểu được là lão phật gia nhân từ, muốn tốt cho họ thôi? Vậy thì đừng để họ hiểu lầm, họ nghĩ xấu về lão phật gia, như vậy không tốt cho lòng bố tát của người.

Lời của Tịnh Nhi lần này làm cho thái hậu mỉm cười:

- Được rồi! Được rồi! Tịnh Nhi nói hay lắm, cứu cho các người đó. Ta nể tình Tịnh Nhi, thôi thì tha cho các người, vậy đứng dậy cả đi, đừng có quỳ ở đó nữa!

Sự việc hết sức bất ngờ, đột nhiên mây đen vần vũ tưởng chừng mưa bão sẽ rất lớn, vậy mà mấy lời nhẹ nhàng đã giải quyết xong. Nên ngẩn ra nhìn thái hậu và Tịnh Nhi chẳng biết phải làm gì nữa. Vua Càn Long thấy vậy nhắc khéo:

- Còn chần chừ gì nữa mà chẳng đến lạy tạ đi! Rồi còn về phòng đóng cửa suy nghĩ chứ?

Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang chợt tỉnh, vội vã dập đầu cùng thưa:

- Tạ ơn lão phật gia ân điển! Tạ ơn Hoàng a ma!

Chỉ có Tiểu Yến Tử là chững người ra đó, chẳng chịu dập đầu. Thái hậu cũng chẳng để ý điều đó, quay người cấp tay Tịnh Nhi bỏ đi. Vua Càn Long thấy vậy vội vã cùng đám tùy tùng đi theo. Tịnh Nhi trước khi bước đi còn liếc nhanh về phía Nhĩ Khang một cái, khiến Nhĩ Khang chững lại. Thái hậu hình như cũng phát hiện điều đó.

Vừa về đến Thấu Phương Trai, Tiểu Yến Tử thở ra nói:



- Cái con bé Tịnh Nhi kia, là người từ đâu rơi xuống vậy? Sao lại chỉ là một cung nữ nhỏ nhỏ thôi, mà lại có thể xoay chuyển được tình cảm thái hậu thế? Rõ là kì lạ.

Vĩnh Kỳ đáp:

- Đó không phải chỉ một cung nữ đâu. Mà là một cát cát đấy.

Tử Vy nghe vậy giật mình:

- Cô ấy là con của Hoàng a ma ư?

Nhĩ Khang giải thích:

- Không phải là con ruột của Hoàng a ma, mà là con gái của Du thân vương. Mười năm trước, Du thân vương đã tử trận giữa sa trường, vợ ông ấy cũng tuân tiết theo chồng. Tịnh Nhi là đứa con duy nhất còn lại của ông ấy. Thái hậu thấy vậy tội nghiệp mới mang về nuôi cho đến ngày hôm nay.

Tiểu Yến Tử hiểu ra:

- Thì ra là như vậy, thế mà không biết. Bây giờ mới hay ra cô ta là thân tín của thái hậu.

Vĩnh Kỳ nói thêm:

- Đúng thế! Không những là thân tín, mà còn là người nhà. Gần như chẳng bao giờ Tịnh Nhi rời khỏi thái hậu nửa bước. Thái hậu thích cô ấy như Hoàng a ma thích em, không cần nguyên do, thích là cái gì cũng được.

Tiểu Yến Tử nghe vậy dậm chân:

- Thôi đi! Hoàng a ma làm gì thích em? Thái hậu ăn hiếp em như vậy, mà ông ấy cứ tỉnh bơ, chẳng can thiệp dùm chút nào cả. Vậy mà anh còn nói...

Tử Vy buồn buồn:

- Chị không thể trách Hoàng a ma được! Ông ấy đã hết sức bảo vệ chị em mình. Nếu không có, hẳn bọn mình đã tự sát tai đến sưng cả má thôi.

Tiểu Yến Tử còn bất bình nói:

- Xem ra họ rất thích người khác bị vả đến sưng mặt. Ngay cả bà thái hậu cũng thế. Có một Dung ma ma rồi còn có thêm một Quê ma ma nữa. Mấy bà ma ma này hình như có bệnh thích đánh người. Không hiểu đánh người ta thì họ có thọ thêm tí nào không?

Nhĩ Khang thì lòng đầy nghi vấn, cứ hỏi:



- Sự việc xảy ra thế nào vậy? Tại sao, chỉ nói là gọi đi để hỏi chuyện, lại trở thành kinh thiên động địa thế kia? Thái hậu đã khó dễ thế nào? Rồi sao bị tát tai? Tại sao thái hậu phạt hai người chứ? Tử Vy nói đi!

Tử Vy nhìn Nhĩ Khang, chợt nhớ tới lời khinh thị của thái hậu, cơn giận bốc lên. Vy kéo lôi Nhĩ Khang ra cửa:

- Anh đi đi! Đi đi! Từ đây về sau đừng có đến cái Thấu Phương Trai này nữa. Nếu để người ta tiếp tục nhìn thấy thì em biết ăn nói làm sao đây?

Nhĩ Khang thấy thái độ của Tử Vy rất lạ lùng, đẩy tay Tử Vy ra, nói:

- Nhưng em phải nói cho anh biết sự việc ra sao? Thái hậu đã nói gì với em? Chứ khi không rồi đẩy anh ra cửa thế này thì anh biết làm sao chứ?

Nói xong nhìn thử vào mặt Tử Vy hỏi:

- Có phải em bị bắt nạt phải không?

Kim Tỏa cũng hỏi:

- Chẳng lẽ đã được chỉ dẫn đầy đủ là quý thế nào, lạ thế nào mà vẫn làm sai? Quên cả ư?

Tiểu Yến Tử cắt ngang:

- Vì không ưa nên làm cái gì, nói cái gì nên cũng bị bắt bẻ cả. Mà không làm cũng không được. Họ đã cố tình bôi lông tìm vết, kiếm rận trong chần mà, thành thử ra chúng ta không làm sao thoát tội được.

Kim Tỏa nghe vậy tròn mắt:

- Vậy thì biết phải làm sao đây?

- Tại bà thái hậu đó, không quen nghe những điều ta nói. Nếu vậy thì thôi, coi như số ta không hợp với cung đình đi, đàng này họ cố kiếm chuyện với Tử Vy, thật là quá đáng!

Nhĩ Khang nghe vậy hỏi Tử Vy:

- Bà ấy kiếm chuyện gì với em đấy?

Tử Vy năn nỉ:

- Thôi đừng nhắc đến nữa mà, hai anh hãy rời khỏi Thấu Phương Trai ngay! Ngũ a ca thì về Cảnh Dương Cung, còn anh Nhĩ

Khang thì hãy về triều đi. E là hoàng thượng đang đi tìm các người đây.

Nhĩ Khang không đồng ý.

- Hoàng thượng đương nhiên là biết anh đang ở đây. Vì anh đã có lệnh là phải ở đây giữ gìn an ninh cho Thái Phương Trai.

Tử Vy nói:

- Nhưng anh càng ở lại đây bảo vệ chừng nào, thì bọn em càng bị tai tiếng chừng nấy. Nếu anh muốn bọn em vui vẻ, thì đừng có đến đây quấy rầy. Đừng có ở mãi tại Thái Phương Trai này.

Nhĩ Khang nhìn thẳng vào mắt Tử Vy:

- Vậy là anh đã biết rồi! Có phải là thái hậu đặt vấn đề “danh tiết” để làm khó dễ hai người không? Thái hậu đã về phe hoàng hậu phải không? Ta đã nói rồi mà, nếu chúng ta không thành hôn sớm, là rắc rối sẽ cứ mãi xảy ra!

Và quay sang Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang nói:

- Ngũ a ca! Chuyện này cần sớm năn nỉ Hoàng thượng thôi, phải chọn ngày rồi làm lễ cưới cho xong đi. Nếu không bọn mình sẽ phải khổ dài dài đấy!

Vĩnh Kỳ gật đầu:

- Đúng! Đúng! Đúng! Mai ta gặp Hoàng a ma sẽ nói ngay!

Tử Vy lại không đồng ý:

- Tốt nhất là các anh đừng có xin xỏ gì cả. Hoàng a ma đã nói là không cho chúng ta lấy nhau sớm. Bây giờ các anh đến đây xin, thái hậu sẽ nghĩ là chúng em không muốn chờ, muốn chồng quá nên giục các anh, và như vậy chúng em sẽ càng khó sống.

Tiểu Yến Tử cũng nhìn Vĩnh Kỳ nói:

- Các anh gấp gáp làm gì chứ? Từ từ đã... Nói thật mấy hôm rày tôi cũng chẳng còn lòng dạ nào nữa, ở hoàng cung sao mà chán quá, gặp một bà hoàng hậu đã khó ưa rồi, thêm một thái hậu nữa. Kẻ thù sao mà lắm thế? Sau này lấy anh xong, ngày ngày gặp mặt họ, rõ khổ thân tôi... vì vậy tốt hơn là tôi không lấy anh!

Vĩnh Kỳ ngạc nhiên:

- Em nói vậy là sao chứ? Chúng ta đã phải tranh đấu một cách khó khăn lắm mới có ngày hôm nay. Vậy mà chưa gì em đã tính nước

thối lui. Trễ rồi em ạ! Hoàng a ma đã chỉ hôn thì em đã là người của anh rồi đấy!

Tiểu Yến Tử trề môi:

- Còn lâu!

Vĩnh Kỳ nghe vậy rất bực. Kim Tỏa thì lo lắng nhìn Tử Vy.

- Tiểu thư! Bà thái hậu đó rắc rối như vậy ư? Bà ấy đã nói gì mà làm tiểu thư buồn vậy? Xúc phạm ư?

Tử Vy chỉ gật đầu. Nhĩ Khang cũng buồn bực nói:

- Vậy thì không được rồi. Anh sẽ không để em tiếp tục khổ sở nữa đâu. Nếu Ngũ a ca không nói, thì anh sẽ nói vậy!

Tử Vy trợn mắt:

- Em cấm anh! Anh không được nói! Bằng không em sẽ không thèm nhìn đến mặt anh nữa.

Tử Vy cương quyết nói làm Nhĩ Khang ngán mặt ra:

- Tử Vy! Em phải biết là nếu tình trạng này kéo dài, rồi anh lúc nào cũng phải nơm nớp lo sợ. Em muốn anh mãi sống trong trạng thái đó ư? Em không muốn cùng anh chia sẻ? Trước kia danh phận em còn chưa rõ ràng, anh đã lo, nhưng bây giờ lý lịch em đã rõ ràng, anh càng lo hơn! Anh van em, anh chịu hết nổi rồi, phải chấm dứt chuyện căng thẳng đó đi!

Nhưng Tử Vy vẫn không chịu:

- Hoàng a ma đã cư xử tốt với em như vậy, thì có bị oan ức thế nào, em cũng phải cố gắng mà chịu. Anh là người biết rõ em quá mà, sao để em phải bức rức. Phải tổn thương danh dự được chứ?

- Chính vĩ nghi quá nhiều đến danh dự của em, chúng mình mới phải điều đứng như vậy.

Nhĩ Khang nói rồi quay qua Vĩnh Kỳ:

- Hai đứa mình sao lại khổ thế này. Rõ ràng là được chỉ hôn, tưởng đâu đã được trọn vẹn chẳng ngờ cứ phải thấp thỏm lo lắng, khổ quá!

Vĩnh Kỳ thở dài theo:

- Quả đen thật!

Nhĩ Khang, Tử Vy, Vĩnh Kỳ, Tiểu Yến Tử. Hai đôi bạn này làm sao biết được là sự trở về của thái hậu lần này làm chuyện thành hôn của họ đứng trước sóng gió?

o0o

Ngay chiều hôm ấy, thái hậu triệu vua Càn Long đến Từ Ninh Cung. Vừa thấy mặt vua, bà nói ngay:

- Hoàng đế này, hai đứa a đầu đó, nó có vẻ kì quặc thế nào đấy. Vậy mà dựa vào đâu mà con có cảm tình, lại còn bao che cho nó nữa vậy?

Vua Càn Long thành thật nói:

- Về chuyện Tử Vy, thì cũng bởi trẫm đã phụ mẹ nó, nên thấy ray rứt trong lòng. Và lại con bé đó nó cũng thông hiểu đạo lý, nhu mì, hiền lành, và là một đứa con gái dễ thương. Riêng về Tiểu Yến Tử, thì tính tình nó hơi lẹch một chút, nói năng bạo miệng, nhưng cũng được cái tính lành, thẳng thắn không quỷ quyết. Cái hay của nó là nghĩ gì nói đấy, chứ không xu nịnh hay làm dáng. Đó là điều từ lâu trẫm chưa hề gặp trước đây, quanh trẫm chỉ nghe thấy những lời nịnh hót, bốc thơm dối trá, được nghe một lời thật lòng, quả là đáng quý.

Thái Hậu nói:

- Thôi ta hiểu rồi. Hoàng Đế là người có trái tim khoan dung nhạy cảm. Đó là đại phúc của nhà Thanh ta. Nhưng mà với con người hoàn toàn không biết phép tắc gì cả, lại có một lý lịch bất minh như vậy. Tại sao hoàng đế lại có thể chọn cho Ngũ a ca? Có phải là thiếu suy xét không?

Vua Càn Long hơi bối rối, thái hậu nói tiếp:

- Bây giờ hoàng đế chưa lập thái tử, Vĩnh Kỳ là đứa khá xuất sắc, sau này có thể sẽ thay người. Nhưng nếu Vĩnh Kỳ mà lên ngôi, liệu có thể để một đứa như Tiểu Yến Tử làm hoàng hậu được không? Hoàng đế nhìn cái phong cách của Tiểu Yến Tử đó, nhắm có thể làm hoàng hậu được không? Rồi mọi người khi biết lí lịch của nó, sẽ có lời đàm tiếu? Một người không có tư cách, khó có thể làm mẫu nghi thiên hạ được, hoàng đế à!

Vua Càn Long nghe thái hậu phân tích, chột lúng túng, nhưng cũng cố biện bạch:

- Chuyện lập thái tử nói trong lúc này sớm quá!

Thái hậu nói:

- Giả sử như Vĩnh Kỳ không được lập thái tử đi, thì nó cũng sẽ là thân vương. Một người như Tiểu Yên Tử vậy, liệu có thể làm Vương Phi được không?

Vua Càn Long thở dài:

- Hoàng ngạc nương nói đúng, chuyện này trẫm đã quyết định hơi vội vàng, nên có nhiều chỗ không đúng!

Thái hậu lại chậm rãi nói:

- Cũng may là chưa thành thân, nên có thể thay đổi được!

Vua Càn Long nghe vậy giật mình, nói:

- Đâu có được! Vua không có quyền bội ngôn! Trẫm đã chỉ hôn đâu có thể thay đổi? Bây giờ chỉ còn một cách là trẫm cho giáo dục Tiểu Yên Tử lại một cách đàng hoàng, để nó xứng đáng với Vĩnh Kỳ. Con bé cũng thông minh chỉ tại hôm nay nó hoảng quá, nên mới hơi bất bình tĩnh.

Thái hậu nói:

- Vậy ư? Sao nghe hoàng hậu bảo là chuyện nó mạnh động như vậy rất thường xuyên, là “bình thường” kia mà?

Vua nghe nhắc đến hoàng hậu, bực dọc:

- Lại cũng là hoàng hậu.

Thái hậu cảnh giác:

- Hoàng đế thiên vị lệnh phi, thì cũng không nên bỏ bê hoàng hậu chứ? Bởi vì hoàng hậu bao giờ cũng là hoàng hậu thôi!

Vua Càn Long bị chinh, không nói được lời nào, thái hậu tiếp tục:

- Cuộc hôn nhân này phải suy xét lại, riêng về cuộc hôn nhân của Tử Vy cũng vậy, cần phải nghiên cứu lại xem có lệch lạc gì không?

Vua nghe giật mình:

- Tại sao vậy?

Thái hậu thẳng thắn, chẳng e dè:

- Bộ hoàng đế quên Tịnh Như ư? Cái con bé đó là núm ruột còn sót lại của Du thân vương, là một cát cát danh chánh ngôn thuận, con bé đã đi theo ta suốt mười mấy năm trời, chịu cực khổ. Mấy năm trước, chính miệng hoàng đế hứa là sẽ cố tìm cho Tịnh Nhi một tấm chồng xứng đáng. Nếu không phải là Nhĩ Khang, thì cũng là Nhĩ

Thái. Bây giờ thì Nhĩ Thái đã là phò mã của nước Tây Tạng, chỉ còn lại Nhĩ Khang thôi!

Vua Càn Long giật mình, nói:

- Chuyện hôn nhân của Tịnh Nhi. Trong triều còn biết bao nhiêu vương tôn công tử? Chẳng hạn như Vĩnh Dung cũng được cơ mà?

- Vĩnh Dung còn nhỏ quá, so với tuổi của Tịnh Nhi không xứng. Nhìn tới nhìn lui, ta thấy chỉ có Nhĩ Khang là văn võ song toàn, tài hoa xuất chúng, ta đã chọn nó cho Tịnh Nhi đấy!

Vua Càn Long đứng yên, chẳng biết nói thế nào nữa.

## CHƯƠNG 4

Cùng lúc đó ở tại Từ Ninh cung, thái hậu có vẻ bực dọc ra mặt. Trên chiếc bàn to, thái hậu ngồi giữa. Vua Càn Long ngồi một bên, rồi hoàng hậu, lệnh phi các cung phi khác. Tịnh Nhi ngồi phía tay trái thái hậu, kế hoàng hậu. Rồi mấy vị a ca, cát cát, Vĩnh Kỳ đã vào tới nơi, hành lễ xong nhìn qua chỗ ngồi của Tử Vy và Tiểu Yên Tử vẫn trống, lo lắng.

Người dự tiệc đông như vậy, Dung ma ma, Quế ma ma và các cung nữ, thái giám phục dịch tới lui, vậy mà chẳng có lấy một tiếng động. Thái hậu đợi thêm một chút, vẫn không thấy bọn Tiểu Yên Tử và Tử Vy đâu, sa sầm nét mặt nói:

- Tiểu Yên Tử và Tử Vy đi đâu vậy? Là một cát cát sao lại tự ra ngoài thế? Lệnh phi, ngươi rõ là đã dung túng bọn nó quá đáng!

Lệnh phi sợ hãi:

- Thần thiếp xin nhận tội vì đã không suy nghĩ thấu đáo. Nhưng bọn họ chỉ đến nhà Phước Luân đó cũng là quyền thân quốc thích. Nghĩ cũng tốt đấy chứ?

Thái hậu lắc đầu:

- Không thể nói như vậy được, đã là cát cát thì đi đến đâu cũng phải phép tắc. Người nhìn Tịnh Nhi xem nó có đi đâu không nào?

Lệnh phi biết là không nên cãi lại. Nên nói:

- Vâng, vâng, vâng. Từ đây về sau, thần sẽ kiểm soát họ gay gắt hơn.

Vua Càn Long thấy không thể không can thiệp nói:

- Hoàng ngạc nương thông cảm cho. Tiểu Yến Tử và Tử Vy được sự phép của trẫm mới hành động như vậy. Trẫm đã cho họ muốn đi đâu, chỉ cần báo lại một tiếng là có thể đi, bởi vì trẫm nghĩ, họ xuất thân từ chốn thôn dã, nên không phải câu thúc bởi quá nhiều qui tắc triều đình.

Lệnh phi cảm kích liếc nhanh về phía vua, hoàng hậu thì ngồi im, chỉ có thái hậu nói:

- Hoàng đế sai rồi! Cai quản cát cát phải khác với các a ca, không thể cho tự tiện xuất cung. Nếu chẳng may có chuyện không hay xảy ra thì sao? Ai chịu trách nhiệm?

Rồi quay sang Vĩnh Kỳ, thái hậu hỏi:

- Vĩnh Kỳ, người đã cùng bọn họ đi phải không?

Vĩnh Kỳ đành gật đầu thú nhận:

- Bẩm lão phật gia, vâng ạ.

Thái hậu nhìn thẳng vào mặt Vĩnh Kỳ:

- Có thật là các người đã đến nhà ông Phước Luân?

- Vâng.

- Đến đó để làm gì chứ?



- Dạ... bẩm lão phật gia. Hai vị cát cát đến đây chẳng qua là để đó cùng phước tấn nói chuyện ạ, còn Nhĩ Khang và con thì ra ngoài ô cõi ngựa.

Thái hậu nghi ngờ:

- Có thật như vậy không?

Đang lúc đó có tiếng Thái giám truyền rao:

- Hoàn Châu cát cát! Tử Vy cát cát đến!

Sau tiếng rao là Tiểu Yến Tử và Tử Vy vội vã bước vào. Hai người vừa bước tới bàn, Tử Vy phủ phục xuống Tiểu Yến Tử bắt chước làm theo, Tử Vy nói:

- Tử Vy khấu kiến lão phật gia. Xin nhận lỗi và thỉnh an với lão phật gia, vì không ngờ lão phật gia triệu kiến nên đã đến trễ.

Tiểu Yến Tử thấy vậy bắt chước nói theo:

- Tiểu Yến Tử xin nhận tội vì đến trễ.

Thái hậu nghiêm giọng:

- Hừ! Hai đứa đã đi đâu về đây?

Tiểu Yến Tử vội liếc nhanh về phía Vĩnh Kỳ, Vĩnh Kỳ nói nhỏ "đến Phước gia".

Tử Vy thì rất sợ nên không dám tự tiện nói, đành cúi đầu làm thỉnh, trong khi Tiểu Yến Tử thì nghe không rõ nhìn Vĩnh Kỳ lần nữa. Vĩnh Kỳ lập lại "Phước gia" Tiểu Yến Tử vẫn không rõ nói đại:

- Bò tát?

Thái hậu ngạc nhiên, nói to:

- Tiểu Yến Tử, ngươi nói gì thế? Lập lại xem nào?

Tiểu Yến Tử lúng túng, quýnh quá nói đại:

- Dạ không có đi đâu cả. Bẩm lão phật gia, chỉ đến Bồ tát thôi ạ!
- Cái gì? Người nói gì?

Tiểu Yến Tử hiểu là mình đã nói sai, vội quay qua nhìn Vĩnh Kỳ, Vĩnh Kỳ cũng quýnh quá, lập lại “Phước gia” lớn hơn, nhưng Tiểu Yến Tử vẫn không nghe rõ, khẳng định.

- Dạ bẩm lão phật gia, bọn con đi xem bồ tát ạ... Dạ... bồ tát ở trong chùa đó.

Thái hậu giận quá, dằn đôi đũa lên bàn, trừng mắt:

- Dám nói trắng nói cuội, hai đứa hãy vào phòng tối quỳ cho ta. Không có lệnh ta không được ra ngoài nghe không? Dung ma ma, Quế ma ma đâu, hãy kéo bọn chúng đi.

Rồi quay qua Tiểu Yến Tử, bà cảnh cáo:

- Tiểu Yến Tử, ta cảnh cáo người, nếu người mà bỏ chạy ra cửa lần nữa, là ta sẽ cho người đập gãy chân người. Ta nói thật đấy, không tin người hãy làm xem?

Dung ma ma, Quế ma ma đã sẵn sàng thi hành lệnh. Vua Càn Long chau mày. Lệnh phi lo lắng. Hoàng hậu đặc ý, Vĩnh Kỳ hoảng lên không biết làm sao tiếp cứu, mới quay qua Tịnh Nhi nháy mắt. Tịnh Nhi hội ý, nên lên tiếng:

- Bẩm lão phật gia, người định trừng trị họ ư?

Thái hậu trừng mắt:

- Ta không cho phép Tịnh Nhi xin tội nhé. Lần trước đã một lần nghe con, tha cho họ. Nhưng lần này mà tha nữa là họ sẽ dễ khinh người, không biết trời đất, không biết tôn tri trật tự gì cả. Ai cũng không được xin tội cả.

Rồi quay qua:

- Dung ma ma, Quế ma ma đâu?

Tịnh Nhi nghe vậy không dám hé răng, chỉ đưa mắt nhìn theo Dung ma ma, Quế ma ma. Hai người đang bước tới xách Tiểu Yến Tử và Tử Vy đi.

Tiểu Yến Tử lắc đầu cũng định phản kháng, nhưng quay qua thấy Tử Vy lắc đầu nên chỉ hét lớn:

- Tôi không đi phòng tối đâu! Phòng tối là cái gì? ở đâu chứ?

Thái hậu giận dữ:

- Còn dám la lớn nữa à? Vả miệng nó cho ta.

Quế ma ma bèn đưa tay ra giáng cho Tiểu Yến Tử một bạt tai. Tiểu Yến Tử không dần được định phóng chạy, Tử Vy thấy vậy chụp lấy áo Tiểu Yến Tử năn nỉ:

- Đừng phản kháng! Hãy chịu hình phạt của lão phật gia đi!

- Không! Không! Tôi không muốn! Cái phòng tối đó biết thế nào, ngu sao mà chui vào đấy!

Tiểu Yến Tử vừa nói, vừa nhòem dậy, xô ngã cả hai ma ma, rồi chạy đến trước mặt Vua Càn Long nói:

- Hoàng a ma, trước đây người đã hứa là cho phép con được ra vào cung nội. Người còn nói là không đòi hỏi con phải thế này thế nọ. Con và Tử Vy có thể không cần phép tắc gì cả, người quên rồi sao?

Vua Càn Long không thể yên lặng nói:

- Tiểu Yến Tử này! Trẫm nói con nghe. Trẫm chỉ cho phép con những điều đó, nhưng chưa hề cho phép nói dối hay nói bậy. Hơn nữa càng đáng trách hơn là “hành động ngang ngược vô lễ” với người lớn của con cũng không chấp nhận được.

Vĩnh Kỳ thấy tình thế gay gắt quá, bèn bước xuống bàn đến trước mặt thái hậu sụp xuống lạy:

- Bẩm lão phật gia, hai vị cát cát này theo bọn con đi chơi. Tất cả là lỗi của con cả. Bọn con đã cải trang thành thương dân đến Đại Phật tự chơi, rồi đến giới đài tự, nhìn thấy rất nhiều vị bồ tát. Lão phật gia, có gì phật gia cứ phạt con và tha cho các cô ấy!

Thái hậu giận muốn điên lên, trừng mắt:

- Vĩnh Kỳ, vậy thì thật là quá đáng. Con đâu còn trẻ con nữa? Sao chẳng giữ phép tắc gì, lại hành động một cách hồ đồ như vậy?

Vĩnh Kỳ dập đầu:

- Lão phật gia dạy chí phải, Vĩnh Kỳ đã biết lỗi của mình.

Lúc đó Dung ma ma và Quế ma ma đã bước tới kéo Tử Vy và Tiểu Yến Tử đi tiếp. Dung ma ma đã thù Tiểu Yến Tử trước nên cố ngất mạnh người Tiểu Yến Tử, làm Tiểu Yến Tử hét lên:

- ời trời ơi! Dung ma ma muốn giết người! ời đau quá.

Tiểu Yến Tử hét xong ngã lăn ra, mắt trợn ngược, Tử Vy thấy vậy sợ hãi chồm qua:

- Tiểu Yến Tử, sao thế, sao thế.

Vĩnh Kỳ trông thấy Tiểu Yến Tử ngất xỉu, thất sắc chạy tới:

- Tiểu Yến Tử! Tỉnh lại đi nào! Sao vậy?

Rồi quay qua quát mắt với Dung ma ma:

- Dung ma ma! Người đã làm gì vậy? Lại lấy kim đâm cô ấy phải không? Hai tay người có độc! Người định làm chuyện độc ác nữa mới hài lòng đúng không? Nói!

Dung ma ma vội quỳ xuống, dập đầu:

- Nô tài không có làm gì cả ạ! Oan cho nô tài! Oan cho nô tài lắm!

Tử Vy nhào người đến cạnh Tiểu Yến Tử, đang lo lắng chợt thấy mắt của Tiểu Yến Tử nháy nháy, biết là Tiểu Yến Tử lại đóng kịch nên yên tâm.

Vua Càn Long thì không dần được bước tới xem xét:

- Tiểu Yến Tử bị làm sao vậy?

Tử Vy nghe hơi bối rối vì từ nào tới giờ Vy không quen đóng kịch, nhưng Tiểu Yến Tử đã ngậm bầu Vy một cái. Rồi nhìn lên, lại thấy nhiều cặp mắt đang đổ dồn về phía mình, nên biết là không thể nói thật được, đành nói:

- Bẩm Hoàng a ma, Tiểu Yến Tử lúc trúng tên đến nay, người mắc phải một bệnh rất lạ, đây là bình thường thì thôi, mà mỗi lần bị đánh hay bị kích động mạnh là dễ bị ngất lắm. Ban nãy không biết Dung ma ma đã làm gì, mà nghe tí tí ấy hét lên là đau quá, rồi ngất xỉu.

Vua Càn Long nghe vậy quay qua trừng mắt với Dung ma ma:

- Người đã làm gì? Nói mau!

Dung ma ma sợ toát mồ hôi, vừa đập đầu vừa nói:

- Xin Vạn Tuế khai ân! Nô tài chẳng có làm gì ạ, chẳng làm gì ạ!

Vua Càn Long đang bực dọc vì chuyện thái hậu chen vào làm khó dễ Tử Vy và Tiểu Yến Tử, nên sẵn dịp muốn mượn cớ dần mặt hoàng hậu. Thế là bao nhiêu cơn giận dữ trút lên người của Dung ma ma. Ông lớn tiếng:

- Người là cái đồ độc ác, chỉ biết thừa cơ hiếp yếu thôi. Người tâm địa hẹp hòi, thủ đoạn tàn nhẫn. Người đừng quên là cái đầu trên

cổ người nó rất dễ rụng đấy. Người hẳn biết là hai cô cát cát này rất được trẫm quý mến, vậy mà cứ nở nhả tâm hạ độc thủ. Nào nói đi, có còn muốn đầu còn trên cổ không nào?

Dung ma ma nghe hỏi sợ quá, nói:

- Nô tài đã biết tội mình rồi! Xin vạn tuế khai ân. Xin vạn tuế khai ân. Tội nô tài đáng chết! Đáng chết!

Vừa nói vừa đưa tay lên đánh mạnh liên tục lên má của mình.

Tử Vy từ nào tới giờ chưa hề đóng kịch, nên rất hồi hộp. Nhưng dưới những cặp mắt đang chăm chú theo dõi không thể không đóng tiếp.

- Tiểu Yến Tử! Hãy tỉnh lại đi! Tôi van chị mà, tỉnh lại đi!

Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử, rồi quay qua trách Tử Vy:

- Tiểu Yến Tử có bệnh tại sao con không cho ta biết sớm, mau gọi Hồ Thái Y vào cung đi.

Rồi quay qua lệnh phi, nói:

- Lệnh phi! bảo Cẩm Tú, Trân Châu khiêng cát cát về Thấu Phương Trai đi!

Sau đó ông mới quay sang thái hậu nói:

- Bẩm Hoàng ngạch nương, người muốn dạy bảo con cháu gì thì hãy đợi khi chúng khỏe mạnh hãy dạy, còn bây giờ xin phép để chữa bệnh chúng đã.

Lệnh phi, hoàng hậu đều bước tới. Lệnh phi cúi xuống nhìn Tiểu Yến Tử, rồi nói với thái hậu:

- Bẩm lão phật gia. Hai cô cát cát này thể chất yếu đuối, vào cung lại gặp lắm điều không may, xin người hãy khai ân...

Hoàng hậu thì không tin, nên cất lời lệnh phi:

- Hoàng thượng đừng lo, cái bệnh ngất xỉu này thiếp có một cách trị liệu rất hữu hiệu, để thiếp ra tay là xong.

Nói xong là lấy cây trâm đang cài trên đầu xuống, đâm mạnh lên nhân trung của Tiểu Yến Tử.

Tiểu Yến Tử đâu ngờ hoàng hậu lại có thủ đoạn như vậy. Cả người đau quá giãy nảy lên, hét:

- ôi! mẹ ơi! ôi ông trời ơi!

Hoàng hậu đắc ý nhìn lên:

- Đấy hoàng thượng thấy không? Tỉnh ngay mà.

Tiểu Yến Tử nhìn hoàng hậu với ánh mắt căm thù. Nhân trung của nàng đã bị đâm chảy máu.

Vĩnh Kỳ thật xót xa. Nhưng chẳng biết chuyện Tiểu Yến Tử ngất xỉu là thật hay là giả. Có điều hoàng hậu làm vậy là quá đáng. Chàng trừng mắt nhìn hoàng hậu, nhưng trước mặt thái hậu, nên chẳng dám nói năng gì.

Tiểu Yến Tử cũng nào chịu thua, vẫn tiếp tục màn kịch, đứng lên lão đảo nhìn quanh với ánh mắt thất thần, rồi cũng nhìn vua Càn Long ngơ ngác:

- Hoàng a ma! Con đang ở đâu đây, sao có nhiều người thế này? Con lại làm chuyện gì không phải nữa rồi? Xin lỗi... Con cứ gây chuyện để hoàng thượng giận... Làm cái gì cũng sai, thật là... thật là...

Rồi lão đảo ngã phịch xuống, Tử Vy thấy vậy hoảng hốt gọi:

- Tiểu Yến Tử! Tiểu Yến Tử!

Vua Càn Long cũng giật mình:

- Thái y! Gọi ngay thái y đến ngay... Tiểu Lộ Tử! mang cang tới, đưa cát cát về ngay Thấu Phương Trai trước rồi tính!

- Dạ!

Thái giám nghe gọi ứng ngay. Đám Thái phi đứng đó cũng đều hoảng hốt. Vĩnh Kỳ không phân biệt được thực giả. Thái hậu phân vân còn Tịnh Nhi thì như vừa chứng kiến được một vở tuồng thú vị.

Thế là... Tiểu Yến Tử được đưa về Thấu Phương Trai. Ngôi nhà nhỏ lại rộn rịp, thái y đến xem mạch, bốc thuốc. Vua Càn Long cũng hiện diện, lo lắng hỏi han. Một lúc lâu thái y mới đi, rồi vua Càn Long cũng đi.

Tiểu Yến Tử nằm trên giường, mắt mở hi hí, Tử Vy bước tới, kề sát tai Tiểu Yến Tử nói:

- Xong rồi! bây giờ chỉ còn người nhà ta thôi đừng đóng kịch nữa.

Tiểu Yến Tử lồm cồm bò dậy:

- Hoàng a ma, thái y đi cả rồi ư? Thái y nói thế nào? Có để lộ điều gì bất lợi cho ta không?

Tử Vy cười:

- Ông thái y biết điều lắm, ông ấy chẳng nói gì, kê toa rất nhiều. Một đóng thuốc luôn, nhưng phần lớn là thuốc bổ không à.

- Thế hoàng thượng có nghi ngờ không?

Kim Tỏa lắc đầu:

- Chị còn khiến chúng tôi hoảng cả lên, nói gì đến hoàng thượng, thấy cang khiêng chị vào tôi đã tưởng thật là...

- Tưởng thiệt là tôi chết rồi chứ gì?



Minh Nguyệt trách:

- Cát cát đùa kiểu này làm ai cũng lên ruột cả.

Thế Hà cũng nói:

- Vâng, đến Tiểu Đặng Tử còn phải thắp nhang lạy Phật cầu nguyện.

Tiểu Yến Tử cảm động:

- Các người cư xử tốt với ta như vậy, làm sao ta lại có thể chết được chứ? Ta là con chim chín đầu, chặt một đầu, còn tám cái đầu khác, làm sao chết được?

Kim Tỏa nói:

- Chị đừng sử dụng cái từ “chém đầu” nữa, nghe ớn quá.

Minh Nguyệt, Thế Hà đồng ý:

- Vâng, vâng!

Tiểu Yến Tử chợt nhớ đến hoàng hậu, nghiêng rằng nói với Vy:

- Bà hoàng hậu này thật là độc ác, lần trước Hoàng a ma đã nhốt bà ta vào Tông Nhân Phủ nhờ em hết lời xin mới được tha, bằng không thì bây giờ đã là ni cô ở Tông nhân phủ rồi? Vậy mà bây giờ thái hậu vừa trở về, bà ta lại núp gió lên mây, thật tức chết đi!

Kim Tỏa lấy thuốc cao ra thoa lên nhân trung Tiểu Yến Tử nói:

- Phải xoa thuốc cao này ngay làm sao biết được trên chiếc châm cài của hoàng hậu chẳng có độc chứ? Cái gì cũng phải đề phòng cả!

Thế Hà nói:

- Đúng, đúng đây! Cái món “cửu độc hóa ú cao” này có thể giải độc tất cả.

Tử Vy thấy cơn nguy đã qua, thở phào nói:

- Chị thật táo bạo, nếu ban nãy mà màn kịch đó không thông thì chết. Mà chị cũng hay thật, muốn ngắt là ngắt ngay, ngắt như thật, khiến ai cũng tin. Suýt chút là tôi đã nhầm lẫn.

- Nhưng ban nãy người cũng đón hay quá, không ngờ người nói dóc cũng tỉnh queo, hay hơn cả ta, rõ là “lam biến thành xanh, mà xanh biết thành đỏ.”

Tử Vy chỉnh lại:

- Không phải, mà là “thanh xuất dữ lam, nhi trắng dữ lam”.

- Đúng, đúng, đúng. Màu xanh đi từ màu lam ra mà vượt hơn cả mà lam. Ta thấy thì người cũng đã đạt được chân truyền ta rồi. Từ đây về sau, mỗi lần thái hậu kiểm chuyện là ta sẽ ngắt xiu. Cái chiêu này coi bộ hiệu quả đấy.

Tử Vy cảnh cáo:

- Không nên, chiêu này chỉ sử dụng một lần, đừng sử dụng lần thứ hai.

Tiểu Yến Tử suy nghĩ rồi nói:

- Vậy thì lần sau đến phiên người ngắt xiu. Bởi vì trước đây người cũng đã đỡ cho hoàng thượng một đao, hẳn là diễn xuất còn hay hơn cả ta. Còn ta, ta sẽ đứng cạnh diễngiảng, ta bảo đảm sẽ giải thích còn lâm ly ảo não hơn... dù sao nói dối cũng không làm chết người... Vậy nhé, từ đây về sau chỉ cần ta nhéo vào lưng người một cái, là người ngã xiu liền nhe.

Hai người đang nói chuyện chợt có tiếng Tiểu Đặng Tử đứng ngoài nói vào:

- Báo hai vị cát cát, Ngũ a ca, và Phước đại gia đang đến thăm hai người.

Tử Vy nghe vậy giật mình:

- Máy người này quả gan cùng mình, đêm hôm khuya khoắc thế này mà họ dám đến đây. Không sợ thái hậu trông thấy rồi mình bị mang tiếng là “hành vi bất kiểm”.

Tử Vy và Tiểu Yến Tử vội bước ra, thấy Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ đang đứng ở phòng khách với vẻ nôn nóng. Vừa trông thấy hai người, Vĩnh Kỳ đã xông tới hỏi:

- Sao, em thế nào? Bây giờ ra sao? Ban nãy là anh hết cả hồn, em bệnh thật hay là giả đấy?

Tiểu Yến Tử cười lớn:

- Anh thật là khờ, đương nhiên là giả bộ thôi, chứ cơ thể em khỏe thế này làm sao lại có thể ngất xỉu được? Đúng ra ban nãy Tử Vy ngất xỉu mới đúng. Tiếc là cô ấy quá thật thà, diễn không giống.

Vĩnh Kỳ nghe vậy thở ra:

- Cảm ơn trời đất!

Nhưng rồi nhìn lên miệng Tiểu Yến Tử kêu lên:

- Chết rồi! sao phù mả vậy?

Tiểu Yến Tử làm ra vẻ không quan tâm

- Chẳng sao đâu, đã xoa thuốc rồi!

Nhĩ Khang nhìn Tử Vy, lòng đau thắt nói:

- Anh thấy thì hai người vào hoàng cung giống như dấn chân vào chón nước sôi lửa bỏng. Bây giờ phải làm sao đây? Thật anh chẳng biết phải làm gì để cứu hai người ra cả.

Tử Vy nhìn Nhĩ Khang thở dài, xong chuyển qua đề tài khác:

- Bây giờ khuya rồi, thôi anh hãy về đi, Nhĩ Thái thì đã cùng Trại A đến Tây Tạng. Cha mẹ anh chỉ còn một mình anh, anh phải về lo cho cha mẹ chứ?

- Anh biết, anh biết chuyện đó. Nhưng mà ban nãy nghe chuyện mấy người bị triệu đến Từ Ninh Cung là anh đã vô cùng lo lắng. Vội qua Cảnh Dương Cung chờ. Đến khi Ngũ a ca từ Từ Ninh Cung về kể lại sự việc, anh mới thấy vậy thật nguy hiểm quá. Nhưng mà em hãy cẩn thận, suy đoán xem, có thật là thái hậu đã không biết gì cả?

- Nói thật, em cũng không biết, lúc đó sự việc rối beng. Em chỉ còn biết cố đóng cho thật, vì vậy thái hậu thế nào, em cũng không nhìn nên chẳng biết.

Nhĩ Khang suy nghĩ, một lúc nói:

- Thôi, hai người nghe tôi nói này. Thái hậu là người rất tinh tế. Bà ấy không dễ gạt như hai người nghĩ đâu. Tội nay mặc dù bị các người quay một chập, nhưng khi quay về hẳn bà ấy nghĩ lại sẽ suy ra. Vì vậy nếu ngày mai hai người bị triệu vào nữa, thì cố mà nói năng. đừng đổ lộ ra chân tướng, bằng không cái chuyện Bò tát của Tiểu Yến Tử sẽ trở thành bò tát đất sét rơi xuống sông mất.

Tiểu Yến Tử cần nhắc:

- Cũng tại anh Vĩnh Kỳ cả đấy. Ai bảo nói “bò tát”, “bò tát” làm chi?

Vĩnh Kỳ bực dọc:

- Ai nói “bò tát” bao giờ? Tôi bảo là cô đến nhà “Phước gia” cơ mà.

Tiểu Yến Tử nghe vậy ngẩn ra, rồi cãi:

- Tại sao anh không nói là “Nhĩ Khang”.

- Rủi cô nghe không rõ rồi lại nói là “Thủy can” (cái lu nước) nữa thì chết.

Tiểu Yến Tử đang uống trà, nghe vậy sặc ra, bắn cả vào mặt Vĩnh Kỳ. Trong khi Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thế Hà đều ôm bụng cười lăn.

Đang lúc mọi người vui vẻ, thì chợt có tiếng Tiểu Đặng Tử, Tiểu Trác Tử gọi vào báo:

- Hoàng thượng giá lâm!

Mọi người nghe vậy hoảng quả chẳng biết làm sao Tiểu Yến Tử thì quay mòng mòng.

- Trời ơi! Ban nãy ông ấy đi rồi, làm sao lại quay lại nữa.

Kim Tỏa kéo Tiểu Yến Tử, giục:

- Leo lên giường nằm đi! Nhanh lên.

Nhưng đã không kịp, vua Càn Long đã bước vào cửa, phía sau có cả thái giám và cung nữ.

Tử Vy, Tiểu Yến Tử, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, vội phục xuống thỉnh an. Rồi Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thế Hà chạy ra sau mang trà nước tới. Vua Càn Long thấy Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ cũng có mặt, nhíu mày hỏi:

- ô! Thấu Phương Trai hôm nay vui quá hở? Khuya thế này mà Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang cũng có mặt. Các người lại đây thăm bệnh đấy ư?

Rồi quay qua Tiểu Yến Tử, ông nói:

- Tiểu Yến Tử coi bộ hết bệnh nhanh quá? Thế này thì phải nói là Hồ thái y tay nghề cao đấy. Hay là nhờ thuốc tiên? Sao? Bây giờ thế nào? Có còn nhức đầu, đau ở ngực nữa không?

Tiểu Yến Tử nghe hỏi lập tức làm ra vẻ yếu đuối, rên rỉ:

- Dạ, trong đầu còn nghe nó ù ù, lồng ngực thì còn nghẹn ở đây, nhưng dù sao thì cũng đỡ hơn ban nãy nhiều. Nghĩ lại ban nãy ở Từ Ninh thật khiếp, chút xíu nữa là đã đứt hơi.

Vua Càn Long vỗ bàn, nói lớn:

- Người còn dám nói là “suýt” đứt hơi! Có phải người muốn đứt hơi thiệt phải không?

Tiểu Yến Tử sợ hãi, ngược lên nhìn vua. Bây giờ cả phòng im phăng phắc. Vua Càn Long trừng mắt với Tiểu Yến Tử nói:

- Người thật to gan, dám giỡn mặt cả tại Từ Ninh Cung! Dám qua mặt lão phật gia. Như vậy thì có gì mà người không dám làm chứ?

Nói xong vua quay lại Tử Vy, vẻ nghi ngờ:

- Tử Vy, tại sao con cũng đồng lõa trong chuyện này được chứ? Vậy mà trẫm cứ tưởng là con không biết lừa dối ai. Rõ la... muốn học tốt thì khó, chứ học xấu thì rất nhanh.

Đến lúc đó, Tử Vy mới biết vua Càn Long đã biết hết tất cả, vội vã quỳ xuống, xấu hổ:

- Bẩm Hoàng a ma, Tử Vy đã biết tội của mình, nhưng mà lúc đó quả là con chẳng biết phải làm sao hơn. Trước đó chúng con chẳng hề tính toán gì cả. Đùng một cái, Tiểu Yến Tử chột ngã lăn ra, con sợ khiếp đi được. Tưởng thật, nhưng sau đó Tiểu Yến Tử đã ra hiệu với con, bắt buộc con phải phối hợp. Tất cả vì sự an nguy con không có cách khác lựa chọn nào khác.

Tiểu Yến Tử thấy Tử Vy quỳ xuống nên hoảng sợ, nhưng bản chất hào hiệp lại nổi lên. Nên bước tới:

- Bẩm Hoàng a ma! Người không nên trách Tử Vy, tất cả những sự việc đó đều do con gây ra, con sức làm sức chịu mà.

Vua Càn Long hỏi:

- Có phải là thà chịu chặt đầu, xả thân một mạng không?

Tiểu Yến Tử lúng túng:

- Sao Hoàng a ma biết hết vậy?

Vua Càn Long nhìn Tiểu Yến Tử lắc đầu:

- Con quả là hết thuốc, trăm cũng không biết phải làm gì với con. Xem ra chỉ còn nước lấy cái đầu con thôi. Bởi vì tha thứ cho con một lần, là phải tha lần thứ hai, rồi lần thứ ba nữa... Cứ thế... để con càng lúc càng lộng hành, coi cả hoàng cung này đều ngu cả!

Vĩnh Kỳ vội vã nhảy ra đỡ tội:

- Bẩm Hoàng a ma! Xin người hãy thông cảm cho lúc đó Tiểu Yến Tử quýnh quá, mỗi lần gặp chuyện là mỗi lần Tiểu Yến Tử phản ứng bằng phản xạ thôi, chứ không nghĩ ngợi gì cả, mới đưa đến tình trạng rối loạn đó.

Vua Càn Long đưa mắt nhìn mọi người, chỉ nói:

- Các người còn chưa khai thiết, hôm nay các người đã đến đây, tại sao lại nói đi xem bò tát?

Nhĩ Khang thở ra, bẩm:

- Kính xin hoàng thượng bớt giận, hai cô cát cát sáng nay đã theo thần ra ngoài. Thật ra thì trước khi vào cung Tiểu Yến Tử đã có anh chị em kết nghĩa. Đó là Liễu Thanh, Liễu Hồng, hai người này mới mở một tửu quán, nên bọn con ra đó để chúc mừng khai trương.

Cũng vì lâu ngày gặp nhau, nên nói chuyện hơi nhiều vì vậy mà về cung muộn.

- Có thật như vậy không?

Nhĩ Khang cúi đầu:

- Dạ, chẳng dám lừa gạt hoàng thượng ạ!

Vua Càn Long nghĩ ngợi rồi nói:

- ở ngoài có bạn bè cũng là điều hay. Trẫm ở ngoài cũng có rất nhiều bạn giang hồ, gần như khắp các miền đất nước. Mỗi lần trẫm đi xuống Giang Nam đều tìm cách liên lạc với họ. Vì vậy chuyện đó không có gì phải giấu diếm, sao lúc thái hậu hỏi lại không nói thật chứ?

Tử Vy đứng dậy nói:

- Bẩm Hoàng a ma, người có một trái tim quảng đại, bao dung nên nói chuyện mới có thể cảm thông, tha thứ cho bọn con, chấp nhận những điều bọn con làm. Chỉ có chúng con mới dám nói thật chứ ở trong cung này, đâu phải ai cũng rộng rãi như hoàng thượng đâu.

Lời của Tử Vy khiến vua hiểu ra sự thật, mà bấy lâu người không nghĩ đến, nên cười tâm đắc.

Tiểu Yến Tử thấy vua cười, biết là bầu trời đã quang đãng, vội chen vào:

- Đúng thế! Đúng thế! Hoàng a ma là người vĩ đại nhất trên đời. Nhưng ở trong cung đâu phải ai cũng giống Hoàng a ma đâu? Lúc nào bọn con cũng có cảm tưởng cái đầu của mình nó sắp rơi đấy. Nhiều lúc vì bảo vệ nó nên phải làm những chuyện mà mình cũng không biết mình phải làm gì.



Vua Càn Long nhìn cả hai, chẳng biết nên giận hay không nghĩ tới nghĩ lui. Bất giác vua bật tiếng cười lớn:

- Càng nghĩ càng không thể nhịn cười nổi, rõ ràng là trẫm nghe Vĩnh Kỳ nó nhắc “Phước Luân” thế mà ngươi lại nói là “bồ tát”. Cái con Tiểu Yến Tử này! Ngu sao mà ngu lạ! Còn điều diễn kịch cũng khá đấy. Trẫm đứng đấy mà cứ tưởng là thật!

Rồi quay lại nhìn Tử Vy và Tiểu Yến Tử, vui vẻ nói:

- Có hai đứa con, làm trẫm cũng phải đóng kịch theo, thật hoang đường hết chỗ nói!

Tiểu Yến Tử nghe vậy tròn mắt ngạc nhiên:

- Hoàng a ma! vậy là người đã biết lúc ở Từ Ninh Cung, con không xiu thật phải không? Vậy là Hoàng a ma thông minh nhất thiên hạ rồi. Người còn bao che cho con như vậy, thế mà con lại cứ nghĩ oan cho người.

Nói rồi, Tiểu Yến Tử xin dập đầu cảm ơn, người quả là một hoàng đế anh minh, nhân từ?

Vua Càn Long cười, có vẻ cảm động:

- Thôi đủ rồi, đủ rồi! Hai con a đầu này lại đội cho trẫm một cái nón thật to, vậy mà trẫm lại thấy dễ chịu, thôi thì tha cho cả hai đứa bây.

Tiểu Yến Tử ngồi dậy, reo lên:

- Tạ ơn Hoàng a ma, con biết mà. Hoàng a ma là bồ tát giáng trần, để giúp đỡ chúng con mà.

Cả phòng tràn ngập không khí vui vẻ. Rồi vua Càn Long chẳng biết nghĩ sao, chợt nghiêm giọng nói:

- Hai đứa cũng đừng quá đắc ý mà quên cả chuyện đề phòng nhé. Phải nhớ là lão phật gia là mẹ ruột của trẫm đó, Trẫm rất cung kính, sợ hãi người, thế mà các ngươi lại có thể bỡn cợt được chú? Lần trước Tiểu Yến Tử làm náo loạn Ngự hoa viên, lần này lại làm rối cả Từ Ninh cung. Các ngươi làm trẫm đau đầu quá, nên trẫm cảnh cáo hai đứa. Từ đây về sau, đối với lão phật gia, phải thành thật cung kính. Đó là điều ghi nhớ trước tiên. Phải nhớ lão phật gia, là người rất nhạy bén, tinh tường. Các ngươi đừng tưởng là qua mặt được, nếu lão phật gia mà điều tra rõ được sự việc thì trẫm cũng đành bó tay, không giúp đỡ gì cho các ngươi được đâu.

Tiểu Yến Tử lập tức ứng ngay:

- Dạ!

Vua Càn Long lại quay qua nhìn Tử Vy rồi nhìn Nhĩ Khang. Chợt nhớ đến điều thái hậu đã nói về chuyện hôn nhân, nên ngập ngừng một chút nói:

- Còn nữa, Thấu Phương Trai này dù gì cũng là nơi trú ngụ của cát cát. Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang các ngươi cũng nên xa lánh một chút, đừng đến một cách thường xuyên, để tránh dư luận, tránh tiếng cho Tiểu Yến Tử và Tử Vy. Nếu không sau này có chuyện gì xảy ra, các ngươi sẽ khó mà bảo vệ họ, mà không chừng lại liên lụy đến cả các ngươi nữa đấy.

Nhĩ Khang nghe vậy biến sắc, nhưng vẫn nói:

- Vâng, thần xin cẩn thận, nghe lời dạy bảo của hoàng thượng.

Vĩnh Kỳ cũng vội nói:

- Nhi thần biết lỗi!

Tử Vy và Tiểu Yến Tử cũng căng thẳng. Không khí đang vui, hóa ra nặng nề. Vua Càn Long thấy vậy an ủi:

- Nhưng mà lúc gần đây hẳn lão phật gia chưa rảnh rồi để dòm ngó các người đâu. Bởi vì vua A Lý Hòa Trác của Tân cương đang đưa công chúa của ông ấy đến thăm kinh đô của ta. Đây là một sự kiện trọng đại, sau vụ công chúa Tây Tạng, mọi người trong cung đang bận rộn nghênh đón, nên chẳng rảnh đâu nghĩ đến chuyện các người.

Tiểu Yến Tử ngạc nhiên:

- Ồ! Lại thêm một vị công chúa đến nữa ư?

Rồi quay qua Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ lo lắng:

- Lần nay hẳn là tới phiên các người rồi đấy, phải không? Vậy là hãy chuẩn bị đi? Chẳng biết cái cô công chúa “Sanh Cương” này thích chọn ai làm phò mã? Máy cái người ở chốn biên cương, chẳng hiểu tại sao lại thích đưa công chúa đến Bắc Kinh tìm phò mã vậy?

Nói xong đâm ra nghĩ ngợi, rồi nhìn lên hỏi vua Càn Long:

- Bẩm Hoàng a ma, Nhĩ Khang bọn họ đã được chỉ hôn, chắc không bị mấy cô công chúa đó dòm ngó chứ ạ?

Vua Càn Long nói:

- Chuyện đó cũng không biết!

Tử Vy nghe vậy giật mình, còn Tiểu Yến Tử nhìn Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang cũng lo lắng:

- Sao kỳ vậy!

## CHƯƠNG 5

Hôm ấy, A Lý Hòa Trác cùng Hàm Hương công chúa đến trước Tử Cấm thành. Cửa cung rộng mở, trống lễ vang hồi. Vua Càn Long, các a ca, cát cát, thân vương, vương công đại thần ra tận trước đại điện đó. Âm nhạc của dân tộc Duy dồn dập. Vua A Lý Hòa Trác cỡi ngựa đi trước, đoàn xe, đoàn ngựa, đoàn cờ, đội nhạc, đội lạc đà, mỹ nữ, vệ binh lần lượt theo sau. Trong đoàn người rầm rộ, hùng hậu đó, điều khiến mọi người chú ý nhất là chiếc kiệu xinh xắn với màu sắc lạ lẫm đầy sắc thái nước ngoài. Chiếc kiệu hình lục giác, ở mỗi góc có một cây trụ vàng, trên đầu mỗi trụ có một đĩa màu xanh viền vàng, còn dưới kiệu thì chẳng có vách. Chỉ che bằng màn voan màu trắng, bên trong kiệu là một cô gái dân tộc Duy mặc áo đỏ, đầu đội mũ lông nhung trắng với khăn che mặt. Cô gái ngồi giữa kiệu, nghiêm trang như một pho tượng, hai người hầu mặc áo tím viền kim ngồi hai bên, khung cảnh đẹp như tranh cổ.

Vua Càn Long không thể không chú ý.

Xe và ngựa dừng lại, A Lý Hòa Trác xuống ngựa. Kiệu cũng dừng, Duy Na và Kiệt Na đỡ Hàm Hương xuống kiệu, sau đó, A Lý Hòa Trác, Hàm Hương công chúa và đoàn tùy tùng, tất cả quỳ xuống trước mặt vua Càn Long tung hô:

- Thần A Lý tham kiến hoàng thượng! Chúc hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế!

Đoàn tùy tùng cũng hô theo:

- Hoàng thượng của chúng ta vạn tuế, vạn vạn tuế!

Vua Càn Long bước tới một bước, phán:

- A Lý Hòa Trác từ xa xôi đến đây cực khổ, không cần phải hành đại lễ.

A Lý đứng dậy, lùi ra xa một bước, dẫn Hàm Hương đến trước mặt vua.

- Đây là con gái nhỏ của thần, Hàm Hương!

Hàm Hương chấp hai tay trước ngực hành lễ theo đạo hồi nói:

- Hàm Hương xin bái kiến hoàng thượng!

Vua Càn Long chợt nghe quanh mình sực nức mùi hương, người có cảm giác như mình đang đứng giữa cánh rừng hoa thơm ngát. Mùi tổng hợp của hoa nhài và hoa quế. Cái mùi dịu dịu nho nhỏ, khiến người có cảm giác lâng lâng. Chẳng lẽ Triệu Huê nói thật? ở trong dân tộc Duy xứ Tân cương có một người con gái nổi tiếng là “công chúa của mùi hương”. Ông hiếu kỳ nhìn Hàm Hương, chỉ thấy chiếc khăn che mặt đã che khuất mọi thứ, chỉ chừa đôi mắt. Nhưng cái mạng che mặt đó cũng không che đậy được hết cái đẹp, vì đôi mắt kia trong suốt, xanh thắm. Cái ánh mắt đó buồn buồn, sâu lắng đang nhìn ông. Cái ánh mắt đó khiến lòng ông xao động. Vua vội lẩn tránh, nói với A Lý Hòa Trác:

- Này A Lý Hòa Trác, ngươi đã mang cái gì đến mà tràn ngập mùi thơm thế kia?

A Lý Hòa Trác cúi đầu:

- Dạ không phải, mùi hương đó là từ người con gái thần toát ra, nên cô ấy mới được gọi là Hàm Hương.

Vua Càn Long đã xác nhận được điều mình đoán nên vui vẻ nói:

- à thì ra đây là “Hương công chúa”!

Rồi quay qua phía sau giới thiệu:

- Còn đây là các con trai của trẫm, đằng kia là các vương công đại thần!

Vĩnh Kỳ Nhĩ Khang đứng trong đám đó. Vì Vĩnh Kỳ là huynh trưởng nên phải đại diện cho đám a ca bước ra hành lễ:

- Cung nghinh A Lý Hòa Trác và Hàm Hương công chúa đến đây!

Vua Càn Long lúc đó mới nói:

- Thôi miễn bớt lễ lộc, hãy vào trong dự yến tiệc ta ban đi!

o0o

Tối hôm ấy ở Đại Hí đài trong hoàng cung, một buổi tiệc lớn được mở ra mời khách, đèn đuốc sáng choang khung cảnh vô cùng náo nhiệt. Trên sân khấu. Dưới là những dãy bàn ăn sắp dài thành hàng. Đông đủ quan chức trong triều từ thái hậu, vua, hoàng hậu, các vương phi đến các đại thần đều có mặt đông đủ.

Vua Càn Long, A lý, và các thân vương đại thần được sắp ngồi bàn giữa. Thái hậu, hoàng hậu, lệnh phi... ngồi bàn kế bên, Tịnh Nhi đương nhiên là ngồi cạnh thái hậu. Còn Tử Vy, Tiểu Yến Tử thì ngồi chung với đám cát cát khác, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang ngồi bên nhóm a ca.

Trên hí đài, vua Càn Long cho diễn vở “đại náo thiên cung”. Tôn Ngộ Không đang ra sức nhào lộn. Trống chiêng đánh inh ỏi, A Lý từ giờ nào đến giờ chưa xem qua vở kịch nào sôi động như vậy nên không ngớt vỗ tay khen ngợi.

Vĩnh Kỳ ngồi kể Nhĩ Khang, thừa lúc mọi người không để ý, hỏi Nhĩ Khang:

- Chuyện của Tịnh Nhi, người sắp xếp ra sao rồi?

Nhĩ Khang có vẻ bực dọc:

- Còn sắp xếp gì nữa, mới nói ra Tử Vy đã nghĩ ngợi lung tung, rồi khóc một trận...

Vĩnh Kỳ thở ra:

- Đàn bà quả thật khó ứng phó. Người được nhiều người để mắt xanh như vậy, đúng ra cô ta phải hãnh diện mới phải sao lại khóc?

- Chuyện đâu đơn giản như vậy? Giả sử như nếu cô công chúa Tân Cương kia mà để mắt xanh đến anh thì liệu Tiểu Yến Tử sẽ phản ứng thế nào?

Câu hỏi của Nhĩ Khang làm Vĩnh Kỳ lúng túng:

- Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Coi chừng cô ta chú ý đến cậu nhiều hơn đấy.

- Chẳng có chuyện đó đâu. Chẳng lẽ cả hai anh em đều phải đi xa nhà cả ư? Hoàng thượng cũng không chịu. Mà để phòng xa, lần này tôi sẽ tránh thật xa sẽ không xuất đầu lộ diện trước mặt họ đâu.

Vở “đại náo thiên cung” đã diễn xong. Diễn viên cúi người, tung hô vạn tuế. Vua Càn Long vỗ tay ra lệnh:

- Thương!

Thế là thái giám mang quà đã chuẩn bị sẵn lên phát. Diễn viên đa tạ rồi rút lui. A Lý quay qua nhìn vua Càn Long nói:

- Màn kế tiếp sẽ là màn vũ của tiểu nữ. Đây là điệu vũ dân tộc của xứ sở hạ thần. Tuy rằng mộc mạc, thô thiển quê mùa, nhưng đó là tấm lòng thành. Xin hoàng thượng tùy tiện xem qua!

Vua Càn Long cười, cũng nôn nóng vì tò mò.

Ban nhạc trước sân khấu đã được thay bằng ban nhạc người Hồi. Những âm thanh lạ lùng làm mọi người chú ý. Rồi trên sân khấu xuất hiện một đám trai tráng người Hồi. Mình trần để lộ những thân hình lực lưỡng. Có người khoác áo lá màu đỏ. Họ bắt đầu nhảy theo tiếng trống, âm thanh dồn dập lôi cuốn. Vũ điệu đầy sức sống khiến mọi người nín thở lắng nghe. Rồi Hàm Hương công chúa xuất hiện trên tay các lực sĩ đó. Cô nàng mặc áo voan trắng, vẫn mang khăn che mặt. Đến giữa sân khấu mới đặt Hàm Hương xuống và giữa tiếng nhạc, giữa đám thanh niên kia, Hàm Hương như một bông hoa bắt đầu nhảy múa theo điệu nhạc.

Nhạc là sự hợp tấu giữa tiếng trống, tiếng tù, và tiếng đàn với những âm hưởng lạ. Hàm Hương lắc lư người, chiếc khăn voan trắng phát phơ như mây, như tuyết tạo nên một hình ảnh quyến rũ lạ thường nhất là trước những cặp mắt của phái nam.

Thái hậu xem một lúc rồi nói với Tịnh Nhi:

- Loại vũ nhạc của người Hồi khác hẳn với của người Hán. Ta chưa hề xem qua, nên nào có biết nam giới cũng khiêu vũ được.

Tịnh Nhi vừa xem vừa giải thích:

- Bẩm lão phật gia, cách múa của họ như một sự phối hợp, cái “cương” tính của nam và cái “nhu” tính của nữ. Mỗi cái nó đều có cái đẹp riêng của nó. Hai cái phối hợp nhau tạo ra một hình ảnh tương phản đẹp. Chúng ta từng có thành ngữ “nhu thắng cương” đấy. Thái hậu nhớ không?



Hoàng hậu ngồi gần nghe vậy, vuốt đuôi:

- Tịnh Nhi quả là thông minh. Nhờ sự giải thích của cô chúng tôi mới hiểu ra. Hay quá! Hay quá!

Thái hậu nhìn Tịnh Nhi với ánh mắt trù mền:

- Thì ra với cái điệu múa, mình cũng phải “biết” mới xem được ư?

Tịnh Nhi cười nói:

- Cảm ơn lão phật gia và hoàng hậu nương nương đã ngợi khen.

Thái hậu nhìn Tịnh Nhi rồi bất giác quay qua nhìn Tiểu Yến Tử và Tử Vy so sánh.

Bây giờ Tiểu Yến Tử đang mê mẩn theo dõi nên nào biết thái hậu đang nhìn mình. Đến lúc Hàm Hương múa bụng thì Tiểu Yến Tử thích quá nhảy cẫng lên, hét:

- ồ! Cô nàng công chúa Hàm Hương quả tuyệt vời, vừa đẹp vừa múa giỏi! Xem mê thật!

Tử Vy ngồi cạnh cảnh giác:

- Tiểu Yến Tử! Chị chỉ nên ngồi yên xem, đừng có kích động quá đáng. Thái hậu đang nhìn chị kìa!

Tiểu Yến Tử liếc nhanh về phía thái hậu, rồi bĩu môi nói:

- Cái bà này thật kỳ cục. Xem hát chẳng xem, nhìn chúng ta làm gì chứ?

Trong khi Tử Vy bất an, nhất là lúc trông thấy Tịnh Nhi và thái hậu nói gì mà có vẻ rất vui. Trong khi Tiểu Yến Tử ngồi cạnh vẫn vô tư, hít hít một chút, rồi hỏi:

- Này Tử Vy, người có nghe thấy mùi thơm là lạ gì không?

Tử Vy giật mình quay lại:

- Tôi nghe anh Nhĩ Khang nói thì vị công chúa Tân cương này, có nhiều cái nhất lắm. Đẹp nhất Tân cương, lại được trời phú cho một chuyện đặc biệt đấy là không cần xúc dầu thơm, tự thân đã tỏa hương thơm ngát!

Tiểu Yến Tử ngạc nhiên:

- Thật vậy ư?

Tử Vy cười, Tiểu Yến Tử thấy vậy cũng cười theo. Nhưng lúc đó thái hậu đang nhìn qua, thấy hai người cười lại không hài lòng.

Hoàng hậu thừa cơ:

- Bẩm lão phật gia. Hẳn người cũng thấy, ở những buổi tiệc có quốc khách thế này. Ta mới có thể phân định rõ tư cách của cát cát thật sự và cát cát dân gian. Trong khi cát cát thật ngồi ăn nghiêm chỉnh thì cát cát dân gian cười nói luôn mồm, chẳng biết giữ gìn thể thống gì cả.

Thái hậu chỉ ngồi yên. Lệnh phi ngồi gần đó đã nghe, liếc nhanh hoàng hậu một cái. Trong những trường hợp thế này lệnh phi biết có bực chẳng nên lộ ra, có điều người thấy lo lắng cho Tiểu Yến Tử và Tử Vy vô cùng, Trong khi đó vua Càn Long nhìn lên sân khấu một cách mê mẩn, người nói với A Lý:

- Nay A Lý Hòa Trác khanh. Trường hợp của công chúa khanh. Trước đây trẫm đã từng nghe Triệu Huệ tướng quân nói rồi, nhưng quả thật là tai nghe không bằng mắt thấy. Con của khanh đẹp thật, trẫm xưa nay đã thấy qua biết bao nhiêu người đẹp rồi, nhưng trường hợp của Hàm Hương thì có thể nói là lần đầu tiên, trẫm mới gặp.

A Lý Hòa Trác cười.

- Hàm Hương là con gái cưng nhất của thần đất, cũng là viên ngọc của dân tộc Duy Ngô Nhĩ chúng tôi. Lúc mới sinh ra, bầu trời đầy mây ngũ sắc, hương thơm tỏa ngát. Theo lời các chiêm tinh gia của nước thần, thì là quý nhân giáng trần đến bộ lạc đất!

Vua Càn Long nhìn Hàm Hương không chớp mắt:

- Vậy ư?

Lúc đó âm nhạc chợt sống động hẳn lên. Hàm Hương múa nhanh hơn, rồi cô công chúa Hồi này đi đến giữa sân khấu, mọp người xuống chào. Các chàng trai cùng múa cũng giăng hàng ngang, cùng hướng về phía vua Càn Long chào theo, nhạc cũng dứt. Mãi một lúc sau, Vua Càn Long mới chợt choàng tỉnh, vỗ tay cổ võ nhiệt tình. Mọi người thấy vậy vỗ tay theo, Tiểu Yến Tử thì khỏi nói, nhẩy cựa lên reo hò. Sau đó vua đứng dậy bước lên sân khấu, đỡ công chúa dậy:

- Thôi đứng lên đi, Hàm Hương công chúa!

Hàm Hương đứng dậy, mắt vẫn nhìn xuống. Vua nhẹ nhàng nói:

- Nào ngẩng lên cho trẫm nhìn xem?

Công chúa ngẩng lên, cái đẹp sâu nảo, hấp dẫn khiến vua Càn Long ngỡ ngàng. A Lý Hòa Trác cũng bước theo lên, nhìn vua nói:

- Bẩm hoàng thượng, để biểu thị sự kính trọng của bộ lạc chúng tôi, nếu bệ hạ thấy thích, thần xin dâng con gái cưng của hạ thần cho hoàng thượng đất!

Lời của A Lý vừa thốt ra làm cả bàn tiệc đều giật mình. Lệnh phi tái mặt, hoàng hậu tái mặt, đám cung phi lo lắng, cả thái hậu cũng bất ngờ. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ nhìn nhau, ý nói thì ra là vậy. Trong khi vua Càn Long sau một phút bất ngờ, đã sung sướng nói:

- Nay A Lý Hòa Trác, khanh nói thật đấy chứ?

- A Lý khúm núm:

- Nếu không phải lòng thành, thì thần đã không phải vượt sông vượt núi, lặn lội mang con gái đến đây.

Vua Càn Long nhìn Hàm Hương lần nữa rồi cười:

- Ha ha ha! A Lý Hòa Trác! Người quả là bạn tốt của ta, đã tặng cho ta một món quà vô giá. Trẫm hứa với người là sẽ hết sức yêu quý, để người thấy là người không phải hối hận về quyết định của mình.

Nói xong ông quay đầu lại gọi:

- Mau mang rượu ra đây!

Thái giám vội vã mang bầu rượu quý lên, rót làm hai ly. Vua đích thân cầm một ly đưa cho A Lý. Hai ly rượu được nâng cao, cụng lại. Vua Càn Long vui vẻ nói:

- Cạn ly nào, từ đây giữa triều đại Thanh và Hồi tộc sẽ không còn động binh đánh nhau, hai bên hòa hoãn như trong một nhà.

A Lý cũng vui vẻ tiếp lời:

- Hòa bình vạn tuế!

Rồi nốc cạn ly rượu, vua Càn Long làm theo:

- Đúng! Hòa bình vạn tuế!

Hàm Hương đứng yên như tượng, ánh mắt bi thương, chớ chẳng có chút nào vui sướng, Tiểu Yến Tử nhìn cảnh đó ngẩn ra thật lâu, rồi mới bực tức nói:

- Thì ra cô công chúa này lòng tham quá đáng, mắt để thật cao, muốn lấy Hoàng a ma chớ chẳng thèm dòm ai khác!

oOo

Chuyện vua Càn Long thu nhận thêm Hàm Hương khiến cả cung đình bối rối ít nhiều. Dân Hồi, dù có thể nào cũng là phiên bang dị tộc. Làm sao vua, lại có thể nhận một đứa con gái phiên bang vào cung? Thái hậu rất bất mãn, nhưng chẳng nói ra. Hoàng hậu vì vừa ghen vừa hận. ở trong cung đã lắm kẻ giành người giật rồi. Bây giờ lại thêm một Hàm Hương công chúa? Mà nào chỉ một hoàng hậu? Tất cả các cung phi, cát cát trong triều đình cũng đều cảm thấy bực bội, oán trách. Đương nhiên trong số người bất mãn đó, Tiểu Yến Tử là bất bình nhất. Tiểu Yến Tử cầu nhàu:

- Thật tình tôi chịu, chẳng làm sao hiểu được. Hoàng a ma đã có hai mươi mấy vợ con rồi, còn muốn thêm một Hàm Hương công chúa làm gì nữa? Đúng là hạng người hiểu sắc! Đâu có nói sai, bằng chứng là ông ấy vừa trông thấy người ta múa có một chập, là đã động lòng ngay. Sao lại dễ như vậy chứ? Trong khi lệnh phi nương nương lại sắp lâm bồn, sao ông ta lại chẳng quan tâm?

Tử Vy cố gắng biện hộ:

- Chắc tại vì để giải quyết vấn đề của biên cương, nên người phải làm như vậy. Người ta đường xa diệu vợ mang công chúa đến đây, dâng hiến cho Hoàng a ma, không lẽ Hoàng a ma lại chối từ coi gì được?

Tiểu Yến Tử bất mãn:

- Tử Vy! Người đừng có ngu như vậy? Người chẳng thấy Hoàng a ma ư? người chẳng có vẻ gì là từ khước? Vừa nghe A Lý Hòa Trác đề nghị hiến Hàm Hương là ông ta khoái tít lên Tử y người nói đi đàn ông sao kỳ cục vậy? Người nào cũng như người ấy, chẳng phân biệt giai cấp, địa vị xã hội... Gặp ai họ cũng yêu được. Trong khi đó đòi hỏi đàn bà con gái chúng mình phải “chỉ biết có một người thôi”. Đàn ông có quyền có cả chục bà vợ, nhưng đàn bà chỉ có một chồng, họ bất công như vậy, có phải tức chết đi không?

Tiểu Yến Tử giận thật, bởi vì hôm đó cùng Tử Vy đến thăm lệnh phi. Khi họ vào Diên Hy cung, đã thấy lệnh phi nằm dài trên

ghế mệt mỏi, sắc mặt trắng bệch như đang ngã bệnh. Lạp mai, đông tuyết, và các cung nữ khác đang vây quanh.

Tiểu Yến Tử và Tử Vy thấy vậy ngạc nhiên. Tử Vy quan tâm hỏi:

- Nương nương không khỏe ư?

Lệnh phi thở ra nói:

- Mấy hôm rày không hiểu sao mệt mỏi quá, cử động nặng nề, tâm thần cũng không thoải mái... ăn lại không ngon, đầu cứ râm râm đau nhức.

Tử Vy nghe vậy đặt tay lên trán lệnh phi, chợt giật mình:

- Nương nương! Hình như người đang bị sốt đây, có cần gọi thái y đến không? Phải gọi Tuyên thái y đến ngay! Sao chẳng ai gọi?

Lạp mai nói:

- Nương nương không chịu! Người nói chỉ cần nằm nghỉ một chút là khỏe.

Lệnh phi kéo tay Tử Vy lại.

- Người đừng có làm to chuyện, thân thể ta thế nào đương nhiên là ta biết chứ? Chẳng có gì đâu, sốt chẳng qua vì cảm nhẹ. Hiện giờ trong bụng ta có mang, không thể tùy tiện mà uống thuốc. mà có gọi thái y đến thì chỉ cho một vài loại thuốc bổ thôi. Chi bằng đừng báo, tránh thấu tai thái hậu. Rồi có người lại không hiểu cho là ta lại làm mình mẩy để người khác chú ý.

Tử Vy lo lắng:

- Nhưng rủi... nếu có bệnh gì khác thì sao?

Đông Tuyết nói:

- Cũng tại nương nương không vui, nên không chịu uống thuốc. Hai vị cát cát xin hãy khuyên nương nương giúp giùm đi!

Tiểu Yến Tử nhìn lệnh phi cảm thông, rồi chợt bất bình nói:

- Tôi biết nương nương buồn chuyện gì rồi. Đừng nói nương nương, ngay chính tôi cũng thấy bức. Cô ta là “Sanh Cương công chúa” gì cũng mặc có được trời phú cho cái gì để cả người thom phước đi thì cũng kệ cô ta chứ?

Lệnh phi nghe Tiểu Yến Tử lớn tiếng, giật mình:

- Suyt! Nói nhỏ một tiếng, để không thôi bị rắc rối bây giờ. Chuyện của ta, ta còn không dám nói, ngược lại la lối, rồi có người nghe thấy, lại tưởng ta xúi giục người...

Tử Vy ngồi xuống bên cạnh lệnh phi, nắm lấy tay lệnh phi thật thà nói:

- Nương nương, xin người đừng buồn. Tâm địa nương nương nhân từ, phúc hậu, thì đâu nỡ xử xấu với nương nương, chắc chắn là nương nương sẽ được che chở. Hoàng a ma cũng là người tình cảm, chắc chắn không phụ bạc người đâu. Con biết, nương nương đã có một vị trí rất đặc biệt trong tim người.

Lệnh phi có vẻ cảm động:

- Tử Vy, con thật là một con người trung hậu. Những lời của con vừa qua khiến ta cảm thấy an ủi nhiều lắm. Có điều con phải biết, là đàn bà họ không chỉ muốn một vị trí quan trọng trong tim một người đàn ông, mà họ muốn có một vị trí không thay thế được, đó mới cần hơn!

Cái vị trí không thay thế được, mà lệnh phi vừa nói đó chính là khát vọng của tất cả phụ nữ trên cõi đời này. Tử Vy nhìn lệnh phi, nghĩ đến địa vị của bà. ở nơi cao cao đó họ vẫn là đàn bà, rồi lại nghĩ đến mẹ ruột, lòng chợt nhói đau. Mẹ Vy đã thế nào? Mười mấy năm chờ đợi, thời gian dài đằng đằng, quả là một sự bất công! Tại sao một

ông vua anh minh như Hoàng a ma, vậy mà chẳng chịu suy nghĩ. Đến đâu reo rắc tình cảm đến đó, rồi phụ bạc một cách vô tình, con người chỉ nghĩ đến bản thân mà chẳng nghĩ đến người khác...

Tử Vy càng nghĩ càng buồn, cố tìm cách để an ủi lệnh phi, nói:

- Con nghĩ đến Hoàng a ma, trước đây đã từng nói khi nhắc đến mẹ con. Ông ấy nói là “là đàn ông cũng có nỗi khổ tâm riêng của họ” vì “xúc động dễ nhưng yêu thì khó”. “Lưu tình dễ nhưng thủ tình nan”. Lúc đó con không hiểu, nhưng bây giờ thì hiểu rồi. Đại khái là... đàn ông người nào cũng thế thôi.

Tử Vy vừa dứt lời, Tiểu Yến Tử đã la lên:

- Cái gì là xúc động? Thế nào là yêu? Tất cả viện dẫn ra chỉ để bào chữa cho sự trốn tránh trách nhiệm. Trước kia với mẹ Tử Vy ông ấy đã thế, bây giờ với lệnh phi nương thì cũng vậy thôi!

Lệnh phi nghe vậy sợ hãi, bịt miệng Tiểu Yến Tử lại. Tiểu Yến Tử phải gỡ lâu lắm mới rời tay lệnh phi ra vẫn còn tức Tiểu Yến Tử hỏi:

- Thế mấy hôm rày Hoàng a ma chẳng có đến đây à?

Lệnh phi thở dài:

- Ông ấy đến Bảo Nguyệt lâu còn không kịp, thì giờ đâu mà sang đây.

Tiểu Yến Tử nghe vậy hét lên:

- Đến Bảo Nguyệt lâu ư?

o0o

Vâng quả là vua Càn Long có mặt ở Bảo Nguyệt lâu, nhưng ông chẳng sung sướng như điều Tiểu Yến Tử đã nghĩ, mà ngược lại ông



đang bực dọc. Hay tay chấp sau đít, cứ đi tới đi lui trong phòng khách.

Hàm Hương lúc nào cũng trong bộ trang phục đạo Hồi kín mít, đang đứng nơi cửa sổ. Mắt hướng ra ngoài, yên lặng như tượng. Duy Na và Kiệt Na cùng các cung nữ khác đứng cạnh phòng. Phòng đầy vẻ căng thẳng chớ chẳng có gì là hạnh phúc chan hòa. Vua đi tới đi lui một lúc rồi dừng lại, đứng trước mặt Hàm Hương. Xoay mạnh người nàng lại đối diện với mình, lớn tiếng nói:

- Nào hãy nói đi! Người muốn làm cao đến bao giờ nữa? Vào cung đã bao ngày, vậy mà lúc cha người đến gặp, người mới nói chuyện. Còn với trẫm, người chẳng nói một tiếng nào cả, đừng tưởng mình là công chúa dân tộc Duy Ngô Nhĩ, rồi muốn thế nào cũng được. Nếu người còn tỏ thái độ bất phục tùng, thì coi chừng cái đầu người đấy!

Duy Na, Kiệt Na và các cung nữ khác thấy thái độ giận dữ của vua đều có vẻ khiếp sợ. Chỉ có Hàm Hương là bình thản, lẳng lặng nhìn vua.

Vua Càn Long lắc mạnh vai Hàm Hương.

- Nói đi chứ? Trẫm chẳng thể nào chịu được cái thái độ yên lặng của người. Nói đi! Có gì người không vừa lòng?

Hàm Hương vẫn yên lặng. Mặt buồn buồn, cái ánh mắt đó ngoài chuyện làm vua giận dữ, còn khiến vua cảm thấy có gì không ổn. Nhưng vua vẫn nhẫn nại.

- Hàm Hương! Đừng trặc nghiệm sự nhẫn nại của ta nữa mà. Người từ Tân Cương đến Bắc Kinh cũng đã lâu rồi. Tân Cương giờ cách đây xa lắm, người có trông ngóng thế nào cũng không nhìn thấy đâu. Nếu thật sự người nhớ nhà, trẫm có thể xây cho người một dinh thự kiểu Hồi để người ở, cho phép người ăn vận theo tập tục nước người, thờ phụng đạo Islam của người và miễn hết những nghi lễ

người Mãn. Nhưng người phải tỏ ra thân thiện một chút, chứ xa cách thế này là ta không chịu được.

Hàm Hương vẫn yên lặng. Vua Càn Long bực dọc, cất cao giọng.

- Người có nghe trẫm nói gì không? Nếu không, ta sẽ cho người thông dịch đến, bằng cứ yên lặng thế này, trẫm sẽ không khách sáo nữa đâu. Trẫm có cả mấy chục Phi tần, mà nào có ai cao ngạo như người đâu?

Đến lúc này Hàm Hương không yên lặng nữa, giọng lạnh lẽo:

- Ông không cần gọi thông dịch đến, tôi nghe được hết. Cha tôi đã có ý định hiến tôi cho ông nên đã dạy tiếng Hán cho tôi rất nhiều, vì vậy bất cứ điều gì ông nói tôi hiểu cả.

- Vậy sao người còn muốn làm giá gì nữa?

Vua hỏi, Hàm Hương nhìn thẳng mắt ông nói:

- Tôi xin nói thật với hoàng thượng. Chuyện đến Bắc Kinh lần này, không phải là ý nguyện của tôi, mà là một nguyên nhân khác. Dân tộc Duy Ngô Nhĩ của chúng tôi, bị các người truy sát quá, không có một cuộc sống yên lành. Cha tôi vì sự an nguy của dân tộc mình, không thể không hy sinh tôi. Mà tôi thì cũng vì dân tộc mình, không thể đi ngược lại ý nguyện của cha, ý nguyện an cư của dân tộc. Nên tôi mới đến đây. Nhưng... mặc dù tôi đến, nhưng trái tim tôi thì chưa, nó còn ở phía nam dãy Thiên Sơn kia, vẫn ở bên kia dân tộc tôi.

Vua Càn Long nghe nói ngỡ ngàng, trợn mắt nhìn Hàm Hương.

- Vậy ý người muốn nói là... Người tuy làm theo lời cha đến Bắc Kinh, nhưng chưa sẵn sàng hiến thân cho ta chứ gì?

Hàm Hương thở dài:

- Mặc dù tôi đến đây và sẵn sàng tuân theo lời cha, trao thân cho hoàng thượng. Nhưng tiếc là, trái tim tôi nó có lý lẽ riêng của nó. Tôi cũng không thể sai khiến nó theo ý mình được. Ông có thể chiếm lấy thân xác tôi, điều đó tôi không phản đối. Nhưng bắt tôi phải nói lời ngon ngọt thật lòng thì chưa được. Với tôi bây giờ sống và chết chẳng có ý nghĩa gì cả, người muốn làm gì tôi cứ làm, tôi không phản đối, cũng không phản kháng đâu. Nhưng phải nhớ là đây chỉ có cái xác, người không chiếm được hồn tôi đâu!

Vua Càn Long nhìn Hàm Hương, không hiểu sao chẳng những không giận, mà có cảm giác như nể vì kính trọng, chính cái tình cảm đó khiến ông không còn thấy thích thú để chiếm đoạt. Ông suy nghĩ một chút nói:

- Thôi được! Người nói hơi nhiều đấy. Và nếu người chưa thuận tình, thì ta có chiếm hữu người, thì cũng khác nào như những tên cướp cạn? Được, nếu người không thích, thì ta cũng không miễn cưỡng. Ta sẽ chờ, chờ một ngày nào đó người thuận tình sẽ tính sau.

Vua Càn Long nói xong, quay người bỏ ra ngoài. Nhưng ngay lúc đó, có tiếng thái giám báo:

- Hoàn Châu cát cát! Tử Vy cát cát đến!

Vua Càn Long nghe nói giật mình. Tiểu Yến Tử và Tử Vy đến đây làm gì? Vua còn chưa đoán ra thì Tiểu Yến Tử đã xông vào cửa, phía sau là Tử Vy vừa chạy theo vừa gọi:

- Tiểu Yến Tử quay về đi! Đừng có làm phiền Hoàng a ma mà.

Nhưng Tiểu Yến Tử nào có nghe, xông ngay đến trước mặt vua, chẳng quỳ xuống mà còn lớn tiếng:

- Hoàng a ma! Người đã có Hàm Hương công chúa rồi là quên bẵng đi lệnh phi nương nương ư? Tại sao có thể như vậy được chứ? Cô công chúa này từ nào đến giờ có quen biết gì với Hoàng a ma đâu?

Còn lệnh phi nương nương đã sống với Hoàng a ma bao nhiêu năm qua rồi, sao lại...

Nói đến đây, Tiểu Yến Tử tức giận đến cực điểm, quay qua Hàm Hương công chúa nói:

- Cái cô công chúa này, ngoài cái sắc đẹp và tuổi trẻ ra, đâu có chỗ nào hơn lệnh phi nương nương tôi đâu, sao Hoàng a ma lại... Hoàng a ma đã từng dạy con là sống phải thành khẩn, phải có trách nhiệm. Vậy Hoàng a ma thì sao? Hoàng a ma bắt con phải viết bao nhiêu trang "Lễ vận đại đồng" để làm gì chứ?

Vua Càn Long đang bực dọc, đột nhiên thấy Tiểu Yến Tử tự ý xông vào Bảo Nguyệt lâu chẳng xin phép, lại nghe Tiểu Yến Tử chỉ trích, ông nổi cơn thịnh nộ, đập bàn quát:

- Thật là không còn thể thống gì cả! Đây đâu phải là chỗ để người tùy ý xông vào? Mà những lời người vừa nói đâu phải là có thể nói được với ta đâu? Người dám chỉ trích trẫm thì thật là điên rồ!

Tiểu Yến Tử chẳng có vẻ gì là khiếp sợ, đứng ngẩn mặt nói:

- Hoàng a ma! Hoàng a ma bảo con là không ra thể thống, là điên. Bởi vì con "qua đường thấy chuyện bất bình" không dẫn được. Đúng! Con chẳng có quyền gì cả. Vâng, nhưng con vẫn cứ thử. Những điều con nói ban nãy, người cho là con bất trung, nhưng người đã bắt con học. Con đã phải nhồi vào đầu bao nhiêu đạo lý, tập trung gồm bốn chữ "Trung hiếu tiết nghĩa". Vậy mà Hoàng a ma lại phụ lệnh phi, có nghĩa là đã "bất trung" với lệnh phi. Mà không phải chỉ một mình lệnh phi, người còn bất trung với bao nhiêu người đàn bà khác. Tất cả chỉ là một sự khởi đầu...

Vua Càn Long giận run, quát:

- Im mồm!

Tiểu Yến Tử nói:

- Con không im! Đứng ra Hoàng a ma là vua thì phải làm gương cho người khác. Vậy mà không, Hoàng a ma đụng tí là hét, là đem chuyện chặt đầu ra để dọa người khác, làm thế sao khiến người ta phục được chứ?

Vua Càn Long không còn dần được nữa, thẳng tay tát cho Tiểu Yến Tử một cái. Một cái tát thật bất ngờ. Tiểu Yến Tử cũng không nghĩ là vua sẽ đánh nàng. Cái tát làm Yến Tử lui ra sau, hai tay ôm lấy mặt, mắt mở to nhìn vua. Tử Vy cũng bất ngờ không kém, Hàm Hương cũng vậy. Mãi thật lâu, Tiểu Yến Tử mới lắp bắp nói:

- Hoàng a ma... Tại sao người lại đánh con? Người đánh con ư?

Vừa nói, nước mắt lăn dài, rồi không nói gì thêm nữa. Tiểu Yến Tử quay người chạy vụt đi! Tử Vy nhìn lên, nước mắt lưng tròng.

- Hoàng a ma! Vậy mà con cứ tưởng, người có một trái tim quảng đại nhân từ... Từ lâu con đã ngưỡng mộ, sùng bái người. Tiểu Yến Tử cũng vậy, bởi vì mỗi lần hoàng hậu bắt chúng con phải vả vào miệng là Hoàng a ma can thiệp, không chấp nhận chuyện đó. Thế mà bây giờ, chỉ vì cô công chúa này... Hoàng a ma lại để cái hình ảnh đáng kính của người biến mất đi!

Tử Vy nói xong cũng lặng lẽ bỏ đi.

Vua Càn Long nhìn theo bóng hai đứa con gái mà không biết nói gì, chỉ cảm thấy như mình vừa đánh mất một cái gì đó.

oOo

Tiểu Yến Tử khi bị vua đánh, lòng buồn vô kể. Và không chịu được nỗi đau đó, nàng đã chạy ngay đến Cảnh Dương Cung tìm Vĩnh Kỳ. Tử Vy và Nhĩ Khang cũng có mặt. Tiểu Yến Tử vừa gặp Vĩnh Kỳ đã nói:

- Vĩnh Kỳ huynh! Muội thật thấy hối hận! Muội không cần cái chức danh "Hoàn Châu cát cát" hay quận chúa gì nữa đâu. Muội đến đây để nói với huynh. Thôi muội đi và sẽ không bao giờ quay về cung

nữa. Huynh biết vì sao không? Hôm nay, Hoàng a ma đã đánh muội, muội không muốn làm con gái của người nữa, cũng có nghĩa là không làm dâu... Muội và huynh phải chia tay nhau thôi. Huynh hãy tìm một cô vợ khác đi. Tạm biệt!

Tiểu Yên Tử nói xong quay lưng định bỏ đi. Vĩnh Kỳ giật mình, rượt theo, ôm lại.

- Hoàng a ma đánh muội chứ đâu phải huynh đánh mà muội trừng phạt huynh? Nếu muội bỏ đi rồi? Huynh sẽ sống thế nào đây? Hai chúng ta đã được đính hôn, cũng đã thề nguyện với đất trời thì phải sống chết với nhau. Chớ sao chỉ vì một cái tát tai mà quên hết tất cả. Muội làm vậy là không công bằng với huynh!

Tiểu Yên Tử cố vùng vẫy:

- Tôi không biết! Không biết! Tôi chịu hết nổi cái chôn hoàng cung này rồi. Tôi phải đi thôi, nếu phải ở lại đây sớm muộn gì tôi cũng sẽ điên mất, nếu không thì cũng sẽ bị Hoàng a ma giết chết.

Tử Vy vội bước tới khuyên giải:

- Tiểu Yên Tử, không nên như vậy. Chúng ta cần phải bình tĩnh, làm gì cũng không nên xúc động quá. Ngũ a ca nói đúng đấy, tử tử không nên chỉ vì một cơn giận của Hoàng a ma, mà lại giận cả Ngũ a ca.

Nhĩ Khang cũng khuyên:

- Đúng thế! Đúng thế! Chúng tôi đã vượt qua bao nhiêu gian khổ mới có ngày nay. Đã từng vào sinh ra tử, vậy mà bây giờ lại chẳng chịu đựng một cái tát tai đơn giản sao?

- Nhưng mà huynh làm sao biết, cái tát tai đó nó nghiêm trọng cỡ nào?

Tử Vy gật đầu nói:

- Tôi hiểu! Tôi hiểu! Hoàng hậu nương nương đã mấy lần đánh chúng ta nhưng chỉ khiến ta tức giận thôi, chứ nào đau lòng. Lý do là vì chúng ta không yêu hoàng hậu. Còn Hoàng a ma ra tay, thì cái tát đó như tát thẳng vào tim...

Rồi quay qua Tiểu Yến Tử, Vy tiếp:

- Tiểu Yến Tử này, Hoàng a ma không chỉ làm đau tử tử, mà còn khiến muội cũng thấy đau.

Tiểu Yến Tử nhìn Vy:

- Vậy thì người ở lại làm gì? Đi với ta đi! Còn người cha của chúng ta, thì cứ để ông ấy làm phò mã "Sanh Cương" đi. Chúng ta không thèm nhìn ông ta nữa. Bởi vì, ông ấy chỉ là một người vô tình. Cả lệnh phi nương nương, ông ấy còn hất hủi được thì bọn mình, ông ấy yêu thích được bao lâu chứ?

Nhĩ Khang nghe vậy, vội nói:

- Tiểu Yến Tử! Cô định quậy nát hết tất cả ư? Chúng ta có được ngày hôm nay, đã phải trải qua biết bao sóng gió mới có được. Vậy thì phải quý một chút chứ. Ai lại đụng tí là đòi chia tay. Vậy là quá đáng!

Vĩnh Kỳ thấy Nhĩ Khang nói trúng ý mình, tiếp:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Huynh sẵn sàng chết sống với muội, kiên định bất dịch với muội, thì tại sao muội chẳng thể vì huynh mà chịu thiệt thòi một chút. Hãy nghĩ lại đi. Huynh thế nào? Sẵn sàng bỏ cả địa vị a ca vì muội. Chúng ta đến tận chân trời góc bể...

Tiểu Yến Tử cướp lời:

- Đúng rồi, huynh đã từng nói thế. Vậy thì bây giờ, huynh có đồng ý cùng muội đi phiêu bạt giang hồ không? Huynh không làm a ca nữa, muội cũng trả lại chức danh cát cát? Nếu có đói khát thì bọn mình đi xin ăn cũng được, đồng ý chứ?

Vĩnh Kỳ nghe nói giật mình:

- Không phải là huynh không chịu. Nhưng mà... Chẳng lẽ tình hình đã nghiêm trọng đến mức độ như vậy rồi ư?

Tiểu Yến Tử gật đầu:

- Đương nhiên là rất nghiêm trọng! Nghiêm trọng vô cùng rồi. Thôi được, huynh không muốn mất cái chức a ca thì thôi, để tôi đi! Đi một mình vậy!

Vĩnh Kỳ giữ chặt Tiểu Yến Tử.

- Làm sao huynh có thể để muội đi được chứ?

Trong lúc Nhĩ Khang lại kéo tay Tử Vy ra ngoài. Vĩnh Kỳ thấy trong phòng không còn ai nữa, nên càng ôm chặt Tiểu Yến Tử, kê sát tai nàng nói:

- Tiểu Yến Tử, nghe huynh nói này, huynh đồng ý với muội, đến một lúc nào đó, nếu huynh thấy quả thật tình hình đã vô cùng nghiêm trọng rồi, thì huynh sẵn sàng bỏ cả chức danh a ca của huynh. Không cần phú quý vinh hoa gì cả, vì tất cả những thứ đó không bằng được nghe tiếng cười của muội. Muội buồn, huynh cũng buồn. Nhưng hiện tại chưa đến mức độ nghiêm trọng như vậy, bọn chúng ta bao gồm Tử Vy, Nhĩ Khang, Liễu Thanh, Liễu Hồng, Nhĩ Thái, Trại á rồi cả Kim Tỏa nữa. Được gần gũi nhau thế này đã quý, nếu quây ra liệu có còn được bên nhau nữa không? Nếu muội chẳng quan tâm đến huynh, thì ít ra cũng nên quan tâm đến họ chứ?

Lời của Vĩnh Kỳ làm Tiểu Yến Tử mềm lòng.

- Ai bảo huynh là muội không quan tâm đến huynh? Chính vì huynh mà muội bỏ đi không đành đấy chứ?

Vĩnh Kỳ nghe nói cảm động.



- Ồ! Tiểu Yến Tử lâu quá mới nghe muội nói được một câu dễ thương. Huynh nghĩ, nếu muội còn nghĩ đến huynh thì hãy bỏ qua cho Hoàng a ma một lần. Cũng đừng để cuộc sống riêng tư của ông ấy phá vỡ cuộc sống hạnh phúc của chúng ta. Chuyện đó không đáng muội ạ.

Vĩnh Kỳ nói xong cúi xuống hôn lên mặt Yến Tử.

oOo

Trong khi đó ở trong sân Diên Hỷ cung, Tử Vy và Nhĩ Khang cũng đang nói chuyện, Nhĩ Khang trách.

- Tại sao muội không giữ Yến Tử lại, để cô ta xông vào Bảo Nguyệt lâu đại náo? Muội suy nghĩ kỹ đi. Trong cuộc đời của hoàng thượng, có biết bao nhiêu đàn bà? Chỉ tính trong cung đình thôi, danh chánh ngôn thuận đã có hai mươi lăm bà, còn bên ngoài biết là bao. Mẹ muội là một trong số các người đó, nếu nói hoàng thượng cũng có nhược điểm, thì nhược điểm của ông ấy là "Anh hùng phải lụy mỹ nhân". Vì vậy nói đi thì phải nói lại. Tiểu Yến Tử đến đó làm rùm beng, không nể mặt hoàng thượng, thì chuyện bị đánh là đương nhiên rồi.

Tử Vy bức rức.

- Làm sao muội không cản? Nhưng huynh cũng biết mà, sức Tiểu Yến Tử rất mạnh, muội giữ không lại. Vả lại Hoàng a ma cũng không phải, vậy mà còn đánh Tiểu Yến Tử. Muội... thì muội cũng hết sức bất bình. Tại huynh không thấy lệnh phi nương nương gây yếu lại bệnh hoạn. Cái thai trong người hành, phát sốt thế mà Hoàng a ma lại tai ngơ mắt điếc, chẳng thèm hỏi han gì đến.

Nói xong, Tử Vy quay qua nhìn Nhĩ Khang, hỏi:

- Đàn ông thật là độc ác. Đã bắt đàn bà phải sinh con để cái cho họ. Còn hành hạ làm người ta đau khổ. Muội nhìn lệnh phi, bất giác nhớ đến mẹ muội...

Nhĩ Khang nghe nói giật mình.

- Bất luận đàn ông hay đàn bà cũng không có quyền làm cho người khác đau khổ. Vì vậy đến thế hệ chúng ta phải dẹp bỏ cái tập tục không hay đó đi, được chứ?

Rồi nhớ đến chuyện riêng mình, Nhĩ Khang nhìn thẳng Vy nói:

- Lần trước huynh đã nói một phần chuyện với muội...

Tử Vy nghe nói giật mình, hỏi:

- Có phải huynh muốn nói chuyện Kim Tỏa?

- Sao muội biết. Vâng, huynh muốn nói chuyện đó.

Tử Vy lắc đầu:

- Thôi, không được, không được.

- Cái gì mà không được?

Tử Vy nói:

- Huynh không được từ khước! Tâm sự cô ấy thế nào, muội biết rõ mà... Cô ấy đã thích huynh từ lâu. Trước đó huynh đã hứa với muội rồi, huynh nhận cô ấy. Bây giờ không có quyền phủ nhận.

Nhĩ Khang lắc đầu nói:

- Cái chuyện hứa đó là trong lúc quá bối rối. Muội nhớ lại đi, lúc đó muội đang trong tình trạng thập tử nhất sinh. Vì vậy huynh ngoài chuyện "hứa" ra chẳng biết phải làm sao nữa. Nhưng rồi sau một thời gian suy nghĩ. Huynh thấy rằng chuyện nhận Kim Tỏa làm thiếp, là một hành vi bất trung bất nghĩa. Mà muội thấy đấy Hoàng a ma chỉ mới lạnh nhạt lệnh phi nương nương là muội đã bực mình rồi, thì nếu huynh lạnh nhạt muội hay lạnh nhạt Kim Tỏa thì sao? Hoàng thượng còn bị kết tội là dụng tình không chuyên rồi. Chẳng lẽ để huynh lập lại cái tội lỗi đó. Nói thật muội, trong trái tim huynh

chỉ có một mình muội, chẳng làm sao dung nạp thêm Kim Tỏa? Cô ấy cùng vào sinh ra tử với chúng ta, thì cứ coi như người một nhà là được rồi. Chúng ta còn phải nghĩ đến hạnh phúc cô ấy chứ? Để cô ấy tự lựa chọn hay hơn!

Tử Vy nghe Nhĩ Khang nói vậy không khỏi giật mình, ngẫm nghĩ.

- Vâng, huynh nói đúng, để muội suy nghĩ lại.

Nhĩ Khang nhìn Vy.

- Thôi được, chúng ta không nhắc đến chuyện đó nữa, nói chuyện của chúng mình hay hơn. Hoàng a ma hôm trước đã cảnh cáo không muốn bọn huynh thường xuyên đến Thấu Phương Trai. Chuyện này cũng vì thái hậu nghi ngờ các muội, trong khi hoàng hậu thì cứ dòm ngó. Vì vậy Tử Vy, huynh thấy thì chúng ta phải cẩn thận chứ không được tự ý hành động như trước. Đối với chuyện Hàm Hương, tốt hơn không nên can thiệp. Đó là chuyện riêng tư của hoàng thượng, có muốn can thiệp cũng chẳng được gì đâu.

Tử Vy suy nghĩ rồi gật đầu.

- Vâng, huynh nói đúng.

Rồi lại suy nghĩ, Vy hỏi:

- Thế còn chuyện của Tịnh Nhi?

Nhĩ Khang lập tức cắt ngang.

- Tịnh Nhi cái gì! Huynh chỉ biết đến mình muội thôi!

Tử Vy nhìn Khang. ánh mắt thành thật của chàng khiến nàng cảm động, không nói gì nữa.

## CHƯƠNG 6

Tối hôm ấy ở Thấu Phương Trai, Tiểu Yến Tử vẫn còn bực dọc. Cô nàng cứ đi tới đi lui, nghĩ đủ cách để tính xem thế nào giúp lệnh phi chiêu hồi vua Càn Long về. Nghĩ gần nát nước, cuối cùng Tiểu Yến Tử nói:

- Có rồi! Ngày mai ta sẽ trực tiếp đến gặp Hàm Hương công chúa. Khuyên cô ta hãy quay về xứ "Sanh Cương" của cô ta đi. Hừ! làm "thứ phi" có gì sung sướng đâu? Có khi cả năm trời cũng không gặp được mặt vua nữa nè? Trong cung vua cả trăm cung nữ. Nếu cô ta còn không tin, ta sẽ đưa cô ấy đến thăm một vài vị để làm chứng, vậy là hay nhất.

Tử Vy đứng chặn trước mặt Yến Tử, nghiêm nghị.

- Tỉ tỉ không được làm thế! Nhĩ Khang đã nói đúng, chúng ta không có tư cách gì can thiệp vào chuyện riêng của Hoàng a ma, mà có can thiệp thì cũng không làm gì được đâu. Vả lại hiện nay bọn ta còn phải đối đầu với thái hậu, rồi còn hoàng hậu nữa, ta còn chưa đứng vững mà ôm đồm quá coi chừng sa lầy, rồi chẳng cứu được ai, mà còn làm hại mình nữa thì khổ!

Tiểu Yến Tử nghe vậy, không những không đồng ý mà còn giận dữ.

- Người rõ là ích kỷ, chỉ biết bảo vệ chính mình mà chẳng nghĩ đến lệnh phi nương nương. Được làm cát cát là người đã hoàn toàn thay đổi, chỉ biết bảo vệ địa vị mình, mà quên sự đau khổ của kẻ khác!

Những lời của Tiểu Yến Tử khiến Tử Vy thấy bị xúc phạm. Vy nói:

- Tỉ tỉ nói vậy là sao? Tỉ tỉ nghĩ oan cho người khác thì có! Tôi nói vậy chẳng qua vì đại cuộc. Làm việc gì đâu thể không suy nghĩ mà làm càn như tỉ tỉ. Lệnh phi nương nương đối với chúng ta chẳng khác mẹ với con. Bà ấy đau khổ, đương nhiên ta cũng đau khổ. Nhưng mà... nhưng mà... Chúng ta giúp gì được đây chứ?

Tiểu Yến Tử cũng lớn tiếng không kém:

- Thà cứ thử đại, còn hơn chỉ ngồi đó mà nhìn.

Tử Vy nghe vậy mặt tái đi, Kim Tỏa thấy vậy bước tới nói với Tiểu Yến Tử.

- Chị Tiểu Yến Tử! Chị lúc nào cũng vậy, khi nổi nóng lên là vãi đạn tầm lum, người nào ở gần cũng bị trúng miểng. Tiểu thơ tôi thật thà, nói năng giữ kẽ. Chị đừng xúc phạm chứ, hãy nghĩ lại đi. Trước kia chị đã chiếm cái địa vị của tiểu thơ, nhưng người có nói gì đâu? Người cũng đâu có thích gì cái danh hiệu cát cát. Chị nói oan người khác, vậy thì chị mới thay đổi đấy!

Tiểu Yến Tử nghe vậy tức giận nói:

- Thôi được rồi, được rồi. Hai thầy trò người cùng phe, làm sao ta nói lại các người?

Tử Vy giậm chân:

- Bây giờ chị muốn đấu với bọn này ư? Chúng tôi đâu phải là kẻ thù của chị? Thật tức chết đi được, chẳng biết phải nói sao chị mới hiểu.

Tiểu Yến Tử thấy Tử Vy giận, cũng thấy hối hận nhưng chẳng biết phải giải thích thế nào. Và giữa lúc tình cảm hai người xuống thấp thế, thì Tiểu Đặng Tử bên ngoài gọi to vào:

- Hoàng thượng giá lâm!

Cả hai người nghe vậy giật mình. Chưa kịp ra nghênh đón, thì vua Càn Long đã bước vào cửa, phía sau vua là một đám thái giám. Tiểu Yến Tử nghe vua đến, lòng còn giận nên quay mặt đi, không hành lễ gì cả. Còn Tử Vy cũng đang bị người nghĩ oan ức, nên cũng bất chấp tất cả, quay đi. Chỉ có Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thế Hà, là vội phủ phục xuống.

- Vạn tuế gia kiết tường!

Hành lễ xong, bọn họ vội chạy đi lấy nước trà. Vua Càn Long thấy Tử Vy và Tiểu Yến Tử yên lặng ngạc nhiên. Vì từ nào đến giờ chưa có đám lạnh nhạt với mình như vậy. Nhưng không hiểu sao ông lại không giận, mà chỉ tăng hắng một tiếng, rồi nói:

- Này! Hai con a đầu, thấy trẫm đến mà chẳng biết chào hỏi gì cả? Lễ phép để đâu chứ?

Hai cô cát cát vẫn đứng yên Vua Càn Long thấy vậy bước tới gần.

- Thế nào? Hai đứa vẫn còn giận trẫm ư?

Rồi vua bước tới cạnh Tiểu Yến Tử hỏi:

- Tiểu Yến Tử này, trẫm đánh có đau lắm không?

Tiểu Yến Tử vẫn đứng yên không đáp. Vua thở dài:

- Trẫm thừa nhận hôm nay trẫm không được bình tĩnh, nhưng mà các người cũng quá đáng. Tại sao lại chạy đến Bảo Nguyệt lâu? Đó là hành vi thiếu phép tắc, lại còn lớn tiếng với trẫm nữa chứ! Trong đời trẫm chưa thấy một cát cát nào lại dám lớn lối như vậy.

Thôi được, lần này trăm tha cho đấy, nhưng các ngươi cũng không được giận nữa nhé!

Rồi quay qua Tử Vy:

- Tử Vy!

Tử Vy cúi nhìn xuống, Vua Càn Long lại thở ra:

- Tử Vy, với trăm con là đứa dịu dàng, hiểu biết nhất. Ban sáng con bảo là “cái thần tượng đầy nhân từ” của trăm bị biến mất là sao? Con có biết nói vậy là xúc phạm lắm không? Và con có biết lời nói của con cũng khiến “hình ảnh đứa con hiếu thảo” cũng không còn trong trăm nữa không?

Lời của Vua Càn Long khiến Tử Vy không còn yên lặng, nàng ngẩng lên nhìn vua với cái nhìn oán trách, khiến vua giật mình hỏi:

- Tử Vy, con định nói gì phải không?

Tử Vy nhìn xuống, nói khẽ:

- Tử Vy không dám nói, sợ bị đánh ạ!

- Con làm như ta dữ lắm vậy. Ban nãy là cái tát tai đầu tiên ta đánh một cát cát đấy, ta nào có muốn thế, nhưng ta nghĩ chỉ một lần thôi, nào hãy vui lên đi chứ! Ta chỉ thích Thấu Phương Trai này, vì nó thường tràn ngập tiếng cười...

Tử Vy nhún người, nói:

- Bẩm Hoàng a ma e là tiếng cười đó sẽ không còn nữa ạ!

- Sao lại biến chuyện thành nghiêm trọng như vậy? Đàn bà rõ là dễ xúc động, mặc dù ta đã đánh Tiểu Yến Tử nhưng sau đó ta đã đến đây an ủi hai người, như vậy còn chưa hài lòng, còn chưa đủ à?

Tử Vy nói:

- Hoàng a ma đã đích thân đến, chúng con vô cùng cảm kích, nhưng mà...

- Nhưng mà sao nữa?

Tử Vy thở dài, tiếp:

- Con còn nhớ, ngày xưa lúc Hoàng a ma đi rồi, mẹ con có viết: “Chờ suốt đêm qua, chờ đến sáng. Mãi đợi mãi chờ hồn cũng tan”. Đồ phủ đã viết: “Hợp hôn chưa biết giờ, Uyên ương chẳng đơn lẻ. Nhìn tân nhân tươi cười, nào hay cựu nhân khóc.” Cái tâm trạng đó nghĩ lại thấy thật thấm thía.

Rồi ngưng lại một chút, Tử Vy nói:

- Hoàng thượng đã đến đây thăm chúng con cảm kích vô cùng. Có điều lệnh phi nương nương đang ngã bệnh mới là người đáng thăm hơn, chẳng hiểu Hoàng a ma đã sang đây chưa?

Vua Càn Long nghe hỏi giật mình, nhìn Tử Vy rồi chợt hiểu.

- Thôi, trẫm đã hiểu rồi. Thì ra vì Lệnh phi không khỏe, nhưng tại sao chẳng ai nói cho ta biết chuyện đó cả? Được rồi, trẫm không chờ nữa đâu, trẫm sẽ sang đây thăm lệnh phi ngay.

Vua Càn Long nói xong, bỏ đi ngay ra cửa Tử Vy lúc đó mới quỳ xuống, nói to:

- Tử Vy cung tiễn Hoàng a ma!!

Tiểu Yến Tử cũng làm theo. Khi vua đã đi rồi, Tiểu Yến Tử nhảy cõn lên, ôm chầm lấy Tử Vy.

- Tử Vy! Người thật là vĩ đại! Người quá tuyệt vời, vậy mà ta dám nghi oan cho người. Người thật có cách, nhưng mà ban này người đã đọc thần chú gì với hoàng thượng vậy. Hay quá. Chỉ nói có mấy câu, mà tác dụng ngay, trong khi ta nói thôi là nói, mà chẳng ăn thua gì. Hôm nào, người dạy ta với nhé.



Tử Vy nhìn Tiểu Yến Tử:

- Bây giờ ngươi hết giận ta rồi chứ?

Tiểu Yến Tử hét:

- ối trời ơi! Ta lấy tư cách gì mà giận ngươi chứ?

Tử Vy cười, Tiểu Yến Tử cũng cười, khiến những người khác trong phòng đều cười theo. Nhưng rồi Tử Vy lại nghĩ ra điều gì, nói:

- Mặc dù Hoàng a ma đồng ý đi thăm lệnh phi nhưng đó nào phải là ông ấy sẽ không còn đòi lấy Hàm Hương công chúa. Tôi cảm thấy như Hàm Hương công chúa đã chiếm ngự được quả tim của Hoàng a ma rồi, e là chẳng có gì có thể lay chuyển được tình thế.

Tiểu Yến Tử nghe vậy vô cùng thất vọng.

oOo

Điều Tử Vy đoán quả là không sai. Chỉ hai tháng sau, vua Càn Long chính thức phong Hàm Hương công chúa là làm “Hương phi”. Thân phận Hàm Hương đã định đoạt. A Lý Hòa Trác bèn lên đường trở về Tân Cương.

Hôm ấy vua Càn Long gọi hai người thân tín nhất của mình là Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang đến.

- Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ, hôm nay trẫm giao cho các ngươi một nhiệm vụ quan trọng.

- Vâng.

- Sáng mai Hương phi sẽ đưa A Lý Hòa Trác ra khỏi thành. Trẫm muốn các khanh hộ tống Hương phi, ta biết hai ngươi có võ công cao cường, phản ứng nhanh nhẹn. Trẫm chỉ tin cậy các ngươi, nhớ chọn thêm mấy tay hảo thủ bảo vệ Hương phi, không được để điều gì sơ xuất xảy ra. Ra đến cổng thành rồi, các ngươi để cho cha

con họ chia tay, xong hộ tổng quay về ngay, không được mất thời gian. Các người rõ chưa?

Vĩnh Kỳ cúi người:

- Nhi thần tôn chỉ!

Nhĩ Khang làm theo:

- Thần tôn chỉ!

Thế là qua ngày hôm sau, hai người vôi dẫn theo binh mã đưa A Lý Hòa Trác và Hàm Hương phi ra khỏi thành. Vẫn là cờ xí nhạc tấu, vẫn người ngựa đủ lễ bộ, nhưng thân phận của Hàm Hương đã khác xưa.

Cờ Đại Thanh đi trước mở đường, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang dẫn đoàn thị vệ và lính tinh nhuệ hộ tổng hai bên, Cả đoàn rầm rộ tiến ra ngoại thành. Trời lạnh âm u, cỏ cây xào xạc. Nhĩ Khang bước tới nói với A Lý.

- Hoàng thượng có lệnh. Hương phi và A Lý Hòa Trác vương sẽ chia tay nơi đây.

A Lý gật đầu:

- Được thôi! Vì có đưa đến đâu, thì cũng là phút chi tay rồi.

A Lý cỡi ngựa đến trước xe Hương phi, Hương phi được Duy Na, và Kiệt Na đỡ xuống xe. Hai cha con nhìn nhau, Hàm Hương rưng rưng nước mắt nói:

- Cha ơi! Trên đường về, xin cha hãy cố bảo trọng!

A Lý cũng không tránh khỏi xúc động nói:

- Hàm Hương, con cũng không nên giận cha. Sự hy sinh của con vì đại cuộc, sự hy sinh đó rất xứng đáng. Vì nó sẽ cứu được hàng vạn

sinh linh của dân tộc Duy, giúp họ có một cuộc sống hòa bình hạnh phúc.

Rồi ông chợt quỳ xuống trước mặt Hàm Hương nói:

- Cha đại diện cho dân tộc Duy để cảm ơn con.

A Lý nói rồi mọp người xuống lạy Hàm Hương giật mình, vội đỡ cha dậy, nước mắt chảy dài:

- Cha! Tại sao cha lại làm thế, lòng cha thế nào con đã rõ. Cha hãy yên tâm về đi. Sự sinh tồn của dân tộc Duy chúng ta đã là trọng trách của con thì có thế nào con cũng chấp nhận cả.

Hai cha con nhìn nhau trong ánh mắt, vạn lời đã tỏ. Gió ào ào, mây trắng cuốn nhanh. Hai cha con vẫn đứng im bất động. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ yên lặng đứng hai bên, cảm thông cho cuộc chia tay khó có phút tương phùng này. Nhưng rồi cái gì phải đến cũng đến. Vua A Lý nắm tay Hàm Hương siết mạnh, nói:

- Hàm Hương, hãy cố giữ gìn sức khỏe, cha đi đây.

Nói xong để tránh bị rịn, ông nhảy lên ngựa, giật mạnh dây cương, phi thẳng. Đám quân binh Hồi chạy theo cờ xí Tân Cương cuốn thẳng. Hàm Hương đứng như tượng nhìn theo, cảnh trí thê lương, áo phát phơ theo gió, một cuộc chia tay đầy cảm động. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ đứng yên, không đành lòng hối thúc, mãi đến khi đoàn quân Hồi cũng khuất hẳn nơi chân trời. Bây giờ Vĩnh Kỳ mới quay qua Nhĩ Khang:

- Thôi hối thúc bà ấy về được rồi chứ?

Nhĩ Khang lòng đầy cảm thông nói:

- Bây giờ tôi mới hiểu được thơ Lý Bạch “khoát tay hồn gửi theo xa, xa xa tiếng ngựa hí”. Thôi thì để bà ta đứng thêm một lúc đi!

Nhưng ngay lúc đó, đột nhiên có tiếng hét to. Rồi một tốp người Hồi với trang phục màu trắng trùm kín người, xuất phát từ phía sau cổng thành, phóng nhanh ra về phía Hàm Hương. Dẫn đầu là Mông Đan chỉ lộ ra đôi mắt sáng lóng lánh, các tay khác lo đối phó với Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang. Mông Đan nói với Hàm Hương bằng tiếng Hồi:

- Đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta! Em hãy đi với anh đi!

Hàm Hương nhìn qua thấy Mông Đan, giật mình. Trong khi Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang lấy gươm ra vừa ứng chiến vừa ra lệnh:

- Tất cả hãy cố bảo vệ Hương phi nương nương!

Rồi Nhĩ Khang cố sức đánh văng tay người Hồi đang ứng chiến với mình. Phi thân về phía Hàm Hương, lia đao tới trước Mông Đan. Đan trong lúc mai phục đã trông thấy người theo hộ tống Hàm Hương lại là người đã gặp ở Hội Tân Lâu, nên biết là cuộc chiến này sẽ lành ít dữ nhiều. Nhưng đây là cơ hội cuối cùng. Nếu không chàng sẽ mãi mãi không có Hàm Hương nữa. Vì vậy, vừa ứng phó với Nhĩ Khang, Mông Đan vừa giữ chặt tay Hàm Hương. Nhưng đánh với Nhĩ Khang đâu phải đơn giản, nên trong một phút căng thẳng. Hàm Hương đã tuột tay ngã lăn dưới đất. Mông Đan không đành để mất Hàm Hương, chàng quay lại kéo người yên lên thì Nhĩ Khang đã phóng tới đá một đá trúng vào người Đan. Vĩnh Kỳ đối phó với những tên còn lại. Chỉ một lúc đã hạ được hai tên. Kỳ vừa đánh vừa hét:

- Bằng mọi giá phải bảo vệ cho được Hương phi nương nương, không được sơ sót!

Đám thị vệ được lệnh, tiến tới vây kín hai người. Nhĩ Khang sau khi trao đổi mấy miếng đòn của Mông Đan, chợt thấy lối đánh khá quen thuộc, nên hỏi:

- Người là ai?

Mông Đan yên lặng, chỉ đánh không đáp. Vĩnh Kỳ sau khi hạ được hai tên, trao hai tên còn lại cho đám thị vệ, còn mình phóng về

phía Nhĩ Khang, định kết thúc trận chiến cho sớm. Vĩnh Kỳ múa kiếm xông đến. Mông Đan đối phó với Nhĩ Khang đã mệt, bây giờ thêm một Vĩnh Kỳ làm sao ứng phó nổi, nên “toạt”! một cái lưỡi kiếm của Vĩnh Kỳ đã xé rách lớp vải trước ngực của Mông Đan. Vết thương cũ đã bị băng kỹ cũng lòi ra. Mông Đan còn chưa kịp xoay sở, thì mũi kiếm thứ hai đã bay tới kéo “toạt!” tay áo. Máu lại rỉ tiếp:

Hàm Hương thấy vậy tái cả mặt, kêu lên:

- Mông Đan! Đừng có nghĩ đến em nữa! Hãy đi đi, em van anh mà!

Lời của Hàm Hương làm Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ không hện kêu lên:

- Mông Đan đây ư?

Họ ngưng tay lại, nhưng Mông Đan đã thừa cơ múa kiếm xông lên. Nhĩ Khang nhảy qua tránh và hét:

- Mông Đan! Nếu thật là người thì đừng có chiến đấu nữa vô ích. Bọn tôi ra ngoài này đều đã chuẩn bị kỹ càng. Thuộc hạ đi theo đều là cao thủ võ lâm. Người không thể kháng cự lại đâu, hãy đầu hàng đi!

Lúc đó hai tay trợ thủ còn lại của Mông Đan đã bị các thị vệ đánh hạ. Vĩnh Kỳ nói:

- Mông Đan! Các thủ hạ của người đã buông kiếm cả rồi. Trên người người thương tích còn đó, nếu không đầu hàng chẳng lẽ đợi ta giết người ư?

Mông Đan quay qua, thấy tất cả thủ hạ đều nằm hết, biết là không còn cách nào cả, nhưng chẳng lộ vẻ khiếp sợ. Vĩnh Kỳ kề gươm sát cổ Mông Đan.

- Mông Đan! Còn gì mà không chịu thua đi!

Mông Đan gỡ khăn che mặt, ngẩng cao đầu lên nói:

- Hai ông bạn, làm ơn giết tôi đi! Mông Đan này chỉ muốn được chết thôi, không còn thiết sống nữa!

Hàm Hương vội vã chạy tới quỳ trước mặt Vĩnh Kỳ, và Nhĩ Khang dập đầu nói:

- Hàm Hương này xin các người, hãy tha mạng cho anh ấy, Hàm Hương sẽ cảm ơn vô cùng!

Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ giật mình, vội tránh qua một bên, Vĩnh Kỳ nói:

- Hương phi nương nương! Tôi chỉ là a ca, nương nương lại là vợ của hoàng thượng. Xin nương nương đừng làm vậy, thất đức lắm.

Nhĩ Khang cũng nói:

- Nương nương hãy đứng dậy đi, tôi cũng chỉ là ngự tiền thị vệ, nương nương làm thế, bọn thị vệ trông thấy còn gì là thể thống?

Hàm Hương vẫn quỳ đó, mặt ngược lên cầu xin:

- Tôi là người Hồi! Dù người Mãn các anh có luật lệ thế nào, tôi cũng xin biểu lộ sự thành khẩn của mình bằng cách quỳ đây. Tôi xin các anh hãy buông tha cho anh ấy, nếu không xin hãy giết chết luôn cả hai tôi, rồi làm ơn đưa cả thi thể hai đứa về cố quốc, chỉ có một trong hai cách đó.

Ngay lúc đó chợt Mông Đan đưa gươm lên định tự xử, nhưng Nhĩ Khang đã đề phòng nên ra tay lẹ hơn. Đánh thẳng vào đầu Đan, làm Đan bất tỉnh, trong khi Vĩnh Kỳ cướp gươm trên tay người bạn Hồi. Mông Đan bị cú đánh của Khang, ngã ra bất tỉnh. Máu từ vết thương cũ vẫn tiếp tục thấm ướt người. Vĩnh Kỳ nhìn Khang, sự việc xảy ra khiến cả hai bàng hoàng. Kỳ hỏi:

- Thế nào? Chúng ta mang hấn về gặp Hoàng a ma chứ?

Nhưng Hàm Hương đã bước tới ôm chầm lấy Mông Đan, khóc nức nở. Bây giờ Mông Đan như đã tỉnh, nhưng vẫn nằm yên. Hàm Hương dùng khăn lau đi những vết máu trong người Đan, buồn bã nói:

- Người Hồi chúng tôi thường hay ví von tình yêu thế này: “chàng là gió, em là cát. Giò nổi lên mang cát bay cao. Gió đến đâu cát mang đến đó. Vượt thiên sơn đến tận chân trời...” giữa tôi và Mông Đan cũng vậy, chúng tôi cùng lớn lên ở một nơi. Mông Đan là gió, còn tôi là cát...

Nhĩ Khang nghe vậy, bàng hoàng nhìn Kỳ:

- Điều họ nói khác nào “nguyện làm chim cùng bay lên trời” hoặc là “cây liền cành trên đất, của chúng ta đâu (Tại thiên nguyện tác ty dực điều, tại địa nguyện kết liên lý chi)?

Vĩnh Kỳ cũng rất xúc động. Nhĩ Khang cúi xuống nói nhỏ với Mông Đan:

- Thôi bây giờ người hãy nằm yên giả chết, đợi bọn này đi rồi, thì quay về Hội Tân Lâu ngay nhé. Liễu Thanh, Liễu Hồng sẽ chữa trị và giúp che giấu người. Còn bọn ta phải đưa Hương phi nương nương về cung, nếu không hai ta cũng sẽ chết. Nhớ đấy! Hãy gắng mà bảo trọng. Người Trung quốc có câu “giữ cây rừng xanh mãi, không sợ thiếu củi đốt”. Mong rằng rồi chúng ta sẽ có ngày gặp lại nhau.

Nói xong Nhĩ Khang đứng dậy, đá nhẹ một đá lên người Mông Đan, nói lớn:

- Giải quyết xong bọn thích khách rồi!

Vĩnh Kỳ qua qua đám thị vệ.

- Nương nương bình an chẳng sao cả, may quá! Thôi các người hãy hộ giá nương nương về cung đi!

Đám thị vệ mang xe ngựa đến, nhìn Mông Đan nghi ngờ, hỏi:

- Ngũ a ca! Chúng ta có cần mang xác những tên này về cung không?

Vĩnh Kỳ gạt phăng:

- Hộ tống nương nương về cung quan trọng hơn, còn những cái xác này mặc đó!

Hàm Hương vẫn bịn rịn không muốn xa Mông Đan. Nhĩ Khang sợ để kéo dài, mọi chuyện sẽ đổ bể nên vội kéo tay Hàm Hương lên xe. Duy Na và Kiệt Na đỡ lấy Hàm Hương, dùng tiếng Hòì nói một tràng gì đó. Hàm Hương mới yên lặng:

Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ phóng lên ngựa, kéo dây cương.

- Đi nào!

Xe ngựa chạy trước, bọn tùy tùng theo sau, cờ xí vẫn bay phát phới. Vĩnh Kỳ quay qua hỏi Nhĩ Khang:

- Về nhà phải nói thế nào đây? Ban nãy biết bao người đã nhìn thấy, chắc không thể nói dối được!

Nhĩ Khang suy nghĩ rồi quyết định:

- Được rồi để tôi lo cho!

Trở về cung Nhĩ Khang, và Vĩnh Kỳ đến gặp vua. Vua Càn Long đã nghe tường trình sơ lược sự việc. Trùng mắt nhìn Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang hỏi:

- Chuyện thế nào? Các người nói lại ta nghe xem?

Nhĩ Khang ung dung:



- Bẩm Hoàng a ma. Sau khi A Lý Hòa Trác đi rồi, thì chợt có mấy người Hôi chạy đến định cướp lấy Hương phi nương nương. Sau một cuộc chiến ác liệt, thần và Ngũ a ca đã đánh lui cả bọn chúng!

Vua Càn Long nhíu mày:

- Đánh lui! Nghĩ là sao? Tại sao không bắt sống chúng về đây hỏi cho ra lẽ?

Nhĩ Khang nói:

- Thần đã hỏi được rõ ràng!

Vua Càn Long nghi ngờ:

- Người bọn đánh nhau, làm sao hỏi việc được?

Nhĩ Khang nhìn vua, chậm rãi:

- Thần nghĩ lần này A Lý Hòa Trác đến Bắc Kinh với đầy đủ thiện ý. Chuyện hiến dâng Hương phi nương nương cho hoàng thượng tỏ rõ điều đó. Nếu bây giờ vì chuyện có người định cướp Hương phi mà ta lại dấy binh đao, thì rõ là không phải khoét sâu thêm thù hận dân tộc mà thôi. Và lại đó cũng không phải là chủ ý của A Lý Hòa Trác. Riêng những tay hành thích đó thần đã tự ý thả họ rồi.

Vua Càn Long giận dữ, vỗ bàn:

- Tại sao người lại hành động hồ đồ như vậy. Thả bọn tội phạm đi? Tại sao? Hấn muốn gì? Từ đâu đến? Hấn cướp Hương phi để làm gì? Người thả hấn? rồi làm sao điều tra? Người điên rồi ư?

Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang thấy vua nổi giận đều quỳ xuống. Vĩnh Kỳ nói:

- Xin Hoàng a ma bớt giận Nhĩ Khang làm vậy là có lý của anh ấy.

Vua trừng mắt nhìn Nhĩ Khang.

- Lý do gì chứ?

Nhĩ Khang nhìn lên thành khẩn:

- Hoàng thượng, gã người Hồi kia đã chiến đấu một cách anh dũng, dù bị thần và Ngũ a ca đánh thương tích khắp mình, vẫn không chịu thua. Đúng ra thần đã bắt sống hắn mang về đây. Nhưng vì Hương phi nương nương đã quý xuống hết lòng năn nỉ, xin tha mạng cho hắn. Nương nương nói, người Hồi đã từng nói mấy điều sau, mà nếu dịch sang tiếng Hán thì như thế này “chàng là gió, thiếp là cát. Gió mang cát bay. Gió đi đâu cát theo đó. Gió vượt thiên sơn, cát cũng vượt cả thiên sơn. Cái gã Hồi phạm tội kia là bạn của Hương phi từ nhỏ. Hắn là gió, còn Hương phi là cát...”

Vua Càn Long nghe nói giật mình. Vĩnh Kỳ cũng không ngờ Nhĩ Khang lại nói thật như vậy, ngẩn ra nhìn Khang. Nhĩ Khang lại tiếp:

- Bẩm hoàng thượng! Sau khi nghe nương nương nói như vậy, thần không nỡ bắt kẻ phạm tội về đây. Thần nghĩ, hẳn hoàng thượng cũng không muốn để Hương phi hận mình suốt đời. Vì nếu bắt gã kia về đây, thế nào hắn cũng sẽ chết. Lúc đó mối thù trong lòng Hương phi nương nương sẽ mãi không nguôi. Vì vậy thần cả gan tự chủ, tha cho hắn! Có điều, bị trọng thương như vậy, hẳn hắn cũng không sống được lâu đâu.

Vua Càn Long nhìn Nhĩ Khang, cảm thấy như vừa gặp cơn chấn động mạnh, yên lặng không nói gì cả.

## CHƯƠNG 7

Cũng ngay trong ngày hôm ấy. Tử Vy và Tiểu Yên Tử ở Thấu Phương Trai cũng rõ được toàn bộ câu chuyện. Sau khi nghe xong, Tử Vy cảm động đến ứa nước mắt:

- Trời ơi! Sao lại có một chuyện tình đẹp một cách ảo não thế. Em đã mừng tượng ra trước mặt mình là một bãi sa mạc hoang vu. Gió rít từng hồi, gió cuốn cát bay... mọi thứ thật cảm động quá!

Nói xong quay sang Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ:

- Vậy mà các anh lại chẳng thả luôn Hương phi đi, để “gió cuốn cát bay” luôn thế.

Nhĩ Khang nói:

- Thú thật lúc đó anh đã nghĩ đến điều đó. Nhưng rồi nghĩ đến chuyện mình, đang thừa lệnh của hoàng thượng là phải bảo vệ Hương phi an toàn. Hình như ông ấy đã linh cảm được điều gì đó. Nên mới sai bọn anh đi, anh mà không đưa Hương phi về thì anh và Ngũ a ca, giờ đây chưa hẳn là đứng trước mặt mấy người đây.

Kim Tỏa nói:

- Nhưng có đúng là anh chàng Mông Đan mà bọn mình đã gặp ở Hội tân lâu không?

Vĩnh Kỳ nói:

- Chẳng sai vào đâu được, chính hần đấy. Bây giờ chúng tôi mới biết tại sao trước đó cả người anh ta đầy thương tích, thì ra trên suốt đoạn đường đến Bắc Kinh. Anh ta đã chạm trán mấy lần với quân Hồi, mà không đạt được mục đích. Bây giờ lại bị anh em bọn tôi đánh bị thương thêm. Không biết là có còn sức để lết tới Hội Tân Lâu hay không?

- Tôi chỉ e là anh ta sẽ chẳng quay lại Hội Tân Lâu, bởi vì đồng bọn của anh ta đã chết gần hết. Mục đích lại không đạt được vì Hương phi đã quay về cung. Chắc chắn là Mông Đan phải tuyệt vọng lắm, không chừng khi chúng ta quay đi là anh ta đã đưa dao lên cổ rồi!

Tiểu Yến Tử nghe Nhĩ Khang nói vậy, xúc động khôn cùng, nắm áo Vĩnh Kỳ nói:

- Nào còn chần chừ gì nữa, chúng ta hãy mau đến Hội Tân Lâu đi, xem anh ta đã quay về chưa? Thương tích thế nào? đừng quên anh ta là sư phụ em nhé!

Rồi Yến Tử trách:

- Hai anh thật hồ đồ, tại sao lúc đánh nhau lại chẳng nhận ra? nếu biết là phải nới tay chứ? Vậy mà còn đánh cho trọng thương, nếu anh ấy mà có bề gì là tôi sẽ tính sổ với các người đấy.

Tử Vy nghe vậy lo lắng:

- Bộ Mông Đan bị thương nặng lắm ư?

Nhĩ Khang đưa mắt sang Vĩnh Kỳ, rồi nói:

- Anh cũng không biết, vì mấy nhát kiếm đó là Vĩnh Kỳ ra tay.

Tiểu Yến Tử nghe vậy giậm chân, hét Vĩnh Kỳ:

- Trời ơi! Anh còn dâm sự phụ tôi mấy nhất nữa ư? Anh ý anh giỏi kiếm rồi không dâm người ta anh chịu không nổi ư? Bạn hay thù cũng không phân biệt được thật quá đáng, tức chết đi được!

Vĩnh Kỳ nói:

- Thật tình vì anh ta bịt mắt, anh không biết đây là Mông Đan, mà cũng nào có biết sự việc xảy ra như vậy đâu?

Kim Tỏa hỏi:

- Còn Hương phi thì sao? Hoàng thượng nói gì?

Tử Vy quay qua Nhĩ Khang:

- Anh đã nói hết sự thật cho vua nghe à?

Nhĩ Khang nói:

- Vậy chứ các người nghĩ xem, đứng giữa đám đông thị vệ và ngự lâm quân như thế thì giấu được gì? Hương phi đã nhảy bổ đến ôm chầm lấy Mông Đan, rồi quỳ xuống lạy cả anh và Ngũ a ca nữa. Chuyện đó ai ai cũng đều nhìn thấy, vì vậy anh nghĩ có muốn giấu cũng giấu không được, chi bằng khai thiệt ra cả. Mà anh cũng có cái nhìn của anh, biết đâu hoàng thượng biết rõ hết sự thật rồi sẽ buông tha Hương phi? Để những người yêu nhau được sống bên nhau chứ?

Vĩnh Kỳ nhìn Nhĩ Khang.

- Nhà ngươi thật là mạo hiểm, ta chỉ sợ Hoàng a ma nghe xong, nổi giận đem Hương phi ra chém là ân hận!

Kim Tỏa nghe vậy giật mình:

- Đúng đây, Nhĩ Khang thiếu gia! Người thật là mạo hiểm, hoàng thượng làm sao chịu nổi chuyện một thứ phi của mình lại yêu một người đàn ông khác chứ?

- Không phải là mạo hiểm. Chẳng qua vì... chẳng còn con đường nào khác.

Tiểu Yến Tử nghe vậy hỏi tới:

- Rồi kết quả thế nào? Hoàng a ma có lộ vẻ cảm động buồn tha cho Hương phi không?

Nhĩ Khang lắc đầu:

- Tôi cũng không biết, có điều hình như ông ấy rất tức giận, thiếu điều muốn nhốt tôi ngay vào ngục.

Tử Vy nghe vậy, hy vọng:

- Nhưng ông ấy đã không làm thế, em nghĩ có lẽ đã có một sự giằng co lớn lao trong lòng Hoàng a ma. Và chuyện này phải cần một thời gian để giải quyết giống như chuyện của em và Tiểu Yến Tử vậy đó. Đợi một lúc khi trời quang mây tạnh, ông ấy suy nghĩ thấu đáo xong sẽ tự giải quyết. Các tính toán của anh và của em đều giống nhau, Hoàng a ma dù gì cũng có một quả tim nhân từ, ông sẽ không nhẫn tâm làm chuyện trái với con tim... Mọi chuyện vẫn còn hy vọng. Có thể rồi chúng ta sẽ thắng!

Tiểu Yến Tử bị Tử Vy thuyết phục, hứng khởi nói:

- Tử Vy nói có hy vọng là chắc chắn có hy vọng. Bây giờ điều cần làm ngay là phải đến với Mông Đan, đừng có thoái chí. Đừng làm chuyện gì không hay, ngoài ra vết thương của anh ấy...

Vừa nói đến đó là Tiểu Yến Tử quay đầu chạy vào.

- Phải đem “cửu độc hóa ứ cao”, “Tử Kim hoạt huyết cao” đến cho anh ấy dùng ngay.

Vĩnh Kỳ ngăn lại:

- Em đừng có hấp tấp như vậy, nghe anh nói này, bọn anh đến đây tìm các em là vì có một việc rất cần thiết phải can thiệp ngay, chắc chắn là bây giờ các em không ra ngoài được đâu. Chúng ta phải chia công tác để làm vậy.

- Chia công tác à?

- Đúng! Nhĩ Khang lập tức nói - Tôi và Ngũ a ca phải đến Hội Tân Lâu ngay, nếu đến đó mà không gặp Mông Đan, thì sẽ quay ra ngoài thành tìm, nếu không gặp nữa, chắc phải nhờ Liễu Thanh đi dò la tìm. Tóm lại bằng mọi cách phải tìm cho được Mông Đan. Riêng về hai người, cũng có một việc làm hết sức quan trọng, đây là phải đến ngay Bảo Nguyệt lâu. Dù gì hai người cũng là cát cát, đi đến thăm các bà phi cũng là chuyện thường tình. Hiện giờ chúng tôi rất lo cho Mông Đan, nhưng cũng rất lo cho Hàm Hương đây.

Tử Vy và Tiểu Yến Tử hiểu ngay ý của Nhĩ Khang.

- Đúng rồi! Tận mắt chứng kiến cảnh Mông Đan đã xả thân vì mình, muốn cứu mình mà thương tích đầy người như vậy. Lại chẳng làm sao cứu được người yêu, thì lòng cũng nào có sung sướng gì? ở trong cung như cá chậu chim lồng chắc chắn là Hàm Hương phải đau khổ tuyệt vọng lắm!

- Đó là điều bọn tôi lo lắng!

Tiểu Yến Tử khẳng khái đẩy Vĩnh Kỳ ra.

- Được rồi, vậy thì chúng ta phân công hợp tác nhé! Nói làm là phải làm cho được việc. Tôi nay các người hãy mạo hiểm đến đây lần nữa để trao đổi tin tức.

Nói xong Tiểu Yến Tử chẳng chờ, kéo ngay Tử Vy ra cửa.

- Nào, bọn mình đến Bảo Nguyệt lâu thôi!

Nhĩ Khang lo lắng:

- Nếu hoàng thượng cũng có mặt ở đó thì các người làm sao?

Tiểu Yến Tử không quay lại nói:

- Hãy yên tâm, chuyện có liên hệ đến sinh tử mà. Chúng tôi sẽ cố gắng không để chuyện gì khônng hay xảy ra đâu, hãy lo đi tìm sự phụ tôi đi!

o0o

Quả thật lúc đó vua Càn Long cũng có mặt ở Bảo Nguyệt lâu. Sau khi nghe Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang bẩm báo. Ông vừa giận vừa tức, và không làm sao giữ bình tĩnh được, thế là ông đi ngay đến Bảo Nguyệt lâu. Đứng trước Hàm Hương, ông cảm thấy máu như cứ dồn cả lên đầu.

Trong khi Hàm Hương đứng đó, lặng lẽ như một cái xác, mắt cứ nhìn ra cửa sổ, tìm về một không gian xa xôi bất động. Duy Na, Kiệt Na cũng lặng lẽ đứng hai bên. Sự lặng lẽ của Hàm Hương càng làm vua sôi máu. Ông bước tới chụp lấy đôi vai cô gái, quay người lại để nhìn thẳng vào mặt mình.

- Người thật là to gan, dám đứng trước bao nhiêu cặp mắt của bọn thị vệ mà ôm lấy gã Hôi kia. Bộ người muốn chết ư? Nếu vậy đích thân trẫm sẽ giết người chết, để khỏi phải làm đầu đề đàm tiếu cho mọi người, để chẳng ai dám khinh thường ta.

Hàm Hương bị vua lắc mấy cái thật mạnh, nhưng đôi mắt to đen kia vẫn nhìn thẳng vua chẳng một chút khiếp sợ. Sự bình thản đón nhận cái chết, càng khiến vua điên tiết. Trong khi Duy Na và Kiệt Na thương chủ đã quỳ xuống van xin.

- Xin hoàng thượng khai ân, hãy tha thứ cho công chúa, đừng giết công chúa!

Vua Càn Long giận dữ, đập Duy Na và Kiệt Na lăn quay rồi quay qua trừng mắt nhìn Hàm Hương.



- Người đã biết lỗi của mình chưa?

Hàm Hương vẫn nhìn vua, yên lặng:

- Vậy là người muốn chết chứ gì? Trước kia người đã từng nói, cái chết với người bây giờ chẳng ý nghĩa gì. Thôi được, ta sẽ làm theo ý người, người sẽ được chết đây.

Rồi vua Càn Long đưa tay lên bóp lấy cổ Hàm Hương, bóp mạnh. Hàm Hương bắt đầu thấy ngạt thở, mặt đỏ bừng, nhưng vẫn bình thản.

Duy Na, Kiết Na thấy vậy chạy đến, hét to lên cầu cứu. Tình hình đang căng thẳng, thì đột nhiên đôi cánh cửa sổ mở toang. Rồi một bóng người từ ngoài bay vào nhìn kỹ đó là Tiểu Yến Tử vừa phóng vào đã hét to:

- Không xong rồi! Hoàng a ma định giết Hương phi!

Vua Càn Long nghe tiếng động giật mình quay lại, đôi tay nói lỏng đi. Yến Tử vì quá lẹch chộp nên lúc bay vào, đã không ngừng kẹp, đung người vào tấm bình phong, làm tấm bình phong đổ, lại kéo thêm mấy cung nữ té ngã. Đám thị vệ gác bên ngoài nghe tiếng đổ rầm rầm trong phòng, tưởng có thích khách vội vàng chạy vào. Thế là sự hiện diện đông người làm vua giật mình, buông Hàm Hương ra và Hương phi như chiếc cây đổ, ngã nhào xuống đất. Duy Na và Kiết Na vội vã chạy đến đỡ lên. Tiểu Yến Tử vừa lồm cồm ngồi dậy, thấy đám thị vệ chạy tới chĩa gươm thẳng vào người mình, sợ quá khoác tay.

- Không phải thích khách! Không phải thích khách đâu! Tiểu Yến Tử đây mà!

Vua Càn Long cũng đã thấy Tiểu Yến Tử, giận dữ:

- Tiểu Yến Tử! Người lại làm gì? Tại sao phá cửa sổ nhảy vào đây? Có biết phép tắc là gì không chứ?

Tiểu Yến Tử vừa xoa xoa đầu, vừa bước tới quỳ trước mặt vua Càn Long:

- Bẩm Hoàng a ma! Sự việc khẩn cấp quá mà nên con không nghĩ đến chuyện phép tắc kíp... Đúng ra, con chỉ định ghé ngang qua, xem thử có Hoàng a ma ở đây không? Nếu không có, con sẽ cùng Tử Vy vào chuyện vãn với Hương phi nương nương chơi. Không ngờ khi bước qua sân thì thấy Tiểu Lộ Tử khoát khoát tay, khiến con tò mò mới chạy tới bên cửa sổ nhìn vào. Không ngờ chẳng nhìn thì thôi, nhìn thấy thì không hay rồi. Và trong tình thế đó, con không còn nghĩ ngợi gì nữa. Xông cửa phóng vào ngay, không ngờ ông trời thật ác để con mất thăng bằng lao vào tấm bình phong, bây giờ cái đầu bị u một cục... đau quá là đau...

Vua Càn Long trợn mắt, những lời của Tiểu Yến Tử lại khiến vua giận không đành, mà tức cũng không xong.

Đám thị vệ sau khi nhìn rõ là Hoàn Châu cát cát, vội vã rút lui ra cửa, đám cung nữ cũng đứng dậy.

Bấy giờ Tử Vy mới rón rén từ ngoài đi vào, quỳ xuống cạnh Tiểu Yến Tử.

- Tử Vy xin thỉnh an Hoàng a ma, chúc Hoàng a ma vạn tuế, vạn vạn tuế.

Vua Càn Long bị quậy đến bối rối, nổi quạu:

- Cả hai đứa, làm sao chẳng biết là Bảo Nguyệt Lâu khác hẳn Thấu Phương Trai? Sao các ngươi muốn vào thì vào, ra thì ra, tự tiện như vậy? Còn quá lắm, dám nhảy cửa sổ vào, chẳng biết phép tắc gì cả. Bữa nay trẫm không thể không phạt các ngươi được.

Tử Vy dập đầu:

- Hoàng a ma muốn phạt thế nào, tụi con đều sẵn sàng chấp nhận nhưng chỉ xin Hoàn a ma hãy rộng lượng hải hà, tha cho

Hương phi nương nương. Bọn con không biết Hương phi nương nương đã làm điều gì không phải với hoàng thượng, để Hoàng thượng giận, nhưng con biết Hương phi nương nương đã được A Lý Hòa Trác hiến tặng cho Hoàng a ma. Hoàng a ma có giận thì cũng nên nghĩ đến tình cảm của A Lý Hòa Trác, nếu bây giờ Hoàng a ma giết nương nương, có phải là sẽ khơi lên mối hận thù giữa hai dân tộc. A Lý Hòa Trác sẽ không ngồi yên và lúc đó miền đất Tân Cương sẽ không còn yên ổn.

Vua Càn Long ngạc nhiên nhìn Tử Vy, lời của Tử Vy đã đánh thức điều mà ông không nghĩ đến.

Tiểu Yến Tử nhìn vua, bồi thêm:

- Đúng đấy! Hoàng a ma là người vĩ đại nhất, mà người vĩ đại như vậy đâu cần phải bóp cổ người khác? Cổ của nương nương đẹp như vậy mà làm gãy sẽ rất uổng. Và lại, Hương phi nương nương lại có biệt tài là có thể tỏa hương. Để sống hương thơm tỏa khắp nhà cũng hay vậy?

Lời của Tiểu Yến Tử chẳng đầu chẳng đuôi, nhưng cũng làm cơn giận “Hương phi” của vua Càn Long xẹp bớt. Vua nghĩ, Tử Vy có lý, và ý định giết Hàm Hương cũng tan đi. Vua Càn Long quay lại nhìn Hàm Hương đang mệt lả trong vòng tay Duy Na, Kiệt Na vừa thương vừa giận nói:

- Trước mặt hai cô cát cát, hôm nay ta tha chết cho ngươi một lần đấy. Hãy nhớ là khi ta đã phong cho ngươi làm thứ phi, thì ngươi đã là người của ta rồi. Vì vậy, phải nhớ lấy danh phận mình, trăm biết ngươi không sợ chết, nhưng ngươi có biết là “sống dở chết dở” còn khổ hơn không?

Hàm Hương nghe vậy rùng mình, nhưng vẫn không nói năng gì cả. Vua Càn Long khoác áo, rồi đi thẳng ra ngoài.

oOo

Đợi một lúc cho vua Càn Long đi thật xa, Tiểu Yến Tử và Tử Vy mới đứng dậy, xong đuổi hết đám cung nữ ra ngoài, khép cửa lại. Hàm Hương vẫn ngồi cạnh bên Duy Na và Kiệt Na, đưa mắt nhìn Tử Vy và Tiểu Yến Tử với ánh mắt ngạc nhiên.

Tiểu Yến Tử sau khi xem xét cẩn thận, thấy chẳng có ai lảng vảng gần đó, mới quay vào.

- Hàm Hương công chúa, người hãy để hai người hầu riêng của người đi nơi khác. Tôi và Tử Vy có chuyện quay trọng muốn nói với người.

Hàm Hương nhìn Yến Tử và Tử Vy phân vân rồi nói:

- Hai người này là thân tín của tôi, không có chuyện gì cần giấu nhưng hai cô là ai?

- Tôi là Tử Vy, còn đây là Tiểu Yến Tử, tôi là con gái của hoàng thượng, còn Tiểu Yến Tử sắp sửa là con dâu của người. Trong cung tôi và Yến Tử được coi là Tử Vy cát cát, và Hoàn Châu cát cát.

Tử Vy tự giới thiệu, Hàm Hương chấp tay lại nói:

- Hàm Hương này xin cảm ơn hai cô cứu mạng, lần trước hình như hai người cũng đã đến đây, nhưng bận quá tôi chưa kịp chào hỏi gì cả.

Tiểu Yến Tử vội nói:

- Thôi khỏi cần cảm ơn, lần này chúng tôi đến đây, cũng chẳng có thời gian đâu mà chuyện vãn, chúng tôi có điều quan trọng nói với nương nương đây là tôi biết Mông Đan, anh ấy là sư phụ tôi...

Hàm Hương vừa nghe đến hai tiếng “Mông Đan” đã giật mình, lắng nghe. Tiểu Yến Tử lại tiếp một cách không đầu không đuôi.

- Tôi quen anh ấy ở Hội Tân Lâu. Tôi và Mông Đan đã đánh nhau, nếu không đánh nhau thì đã không biết nhau. Mông Đan thân

pháp hay lắm, đã bị thương mà đánh không chệ vào đâu được. Tôi phục quá nên nhận làm sư phụ...

Tử Vy thấy Tiểu Yên Tử nói năng vòng vo nên tiếp lời:

- Hãy nghe tôi nói này Hương phi nương nương...

- Hãy gọi tôi là Hàm Hương được rồi.

- Thôi được! Hàm Hương, cô nghe rõ nhé. Hôm nay hai người hộ tống cô ra khỏi ngoại thành đó. Một người là Ngũ a ca một người là Phước Nhĩ Khang, hai người đó đều là “Mông Đan” của hai đứa tôi này. Vì vậy chuyện về cô bọn tôi đều biết cả, chuyện sáng nay xảy ra ở đây thế nào, tôi cũng đều rõ.

Hàm Hương có vẻ chăm chú lắng nghe, Tử Vy tiếp:

- Tôi biết là hiện cô rất lo, chẳng hiểu Mông Đan bây giờ ra sao, vết thương trên người nặng nhẹ như thế nào? Vậy thì tôi báo cho cô biết, hiện giờ Nhĩ Khang và Ngũ a ca đang ra đây để cứu anh ta đó.

Hàm Hương mở to mắt

- Thật vậy ư?

Tiểu Yên Tử chen vào.

- Nói gạt cô để làm gì? Ngũ a ca còn mang thuốc thật hay theo để nếu gặp Mông Đan sẽ cứu chữa cho anh ấy.

Hàm Hương nghe vậy rung rung nước mắt

- Tôi không tin! Tôi không tin!

Tử Vy nắm lấy tay Hàm Hương.

- Cô phải tin, bọn tôi biết. Anh ấy là gió, chị là cát. Gió đã không ngừng thì cát cũng không ngừng. Hiểu chưa? Chúng tôi đặc biệt đến đây chỉ để báo cho cô biết, là bọn này ở một phe với cô. Mặc

dù ngoài mặt chúng tôi không thể đứng phía đối lập với Hoàng a ma. Nhưng trong thâm tâm, chúng tôi luôn bênh vực, giúp đỡ cô. Điều quan trọng hiện nay là cô cần phải cố gắng tự bảo trọng mình. Cái mạng sống là quan trọng nên phải y vọng, chờ một ngày nào đó mà trùng phùng với Mông Đan. Cô hiểu ý bọn tôi chứ?

Hàm Hương thở dài:

- Tôi e rằng, cái ngày trùng phùng kia chẳng có đâu!

Tiểu Yến Tử động viên:

- Sao lại không? Sao lại không? Khi mà cô gặp bọn tôi rồi, là chẳng có chuyện gì là không thể cả. Cô cũng đừng sợ Hoàng a ma. Ông ấy ngoài mặt hung dữ như vậy, chớ hiền lắm. Lần sau nếu ông ta còn bóp cổ cô, thì cô đừng có ngồi yên, cô phải phản kháng lại. Nếu chống không lại thì bỏ chạy, bỏ chạy không xong thì quỳ xuống lạy xin tha. Không có gì xấu hổ cả, bảo vệ sinh mạng mình quý hơn. Biết đâu rồi sẽ có ngày mình rời được Hoàng cung? Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để Hoàng a ma buông tha cô!

Hàm Hương nghi ngại:

- Liệu điều đó xảy ra không? Khi tôi là vật được cha tôi tặng cho hoàng thượng? ông ấy lại đã phong cho tôi làm Phi tần, làm sao thả tôi được?

Tử Vy cố khuyến khích:

- Sự việc không phải hoàn toàn do trời định, nhiều lúc do nhân định nữa. Tiểu Yến Tử nói đúng đấy, Hoàng a ma là một con người có tình có nghĩa. Giờ thì ông ấy còn giận chẳng nghĩ ra, nhưng đến một lúc nào đó lòng lắng xuống, ông sẽ thấy được sự việc. Hàm Hương hãy tin chúng tôi. Tối nay, tôi và các anh Nhĩ Khang, Ngũ a ca sẽ gặp nhau, các anh ấy sẽ thông báo cho bọn tôi biết về chuyện của Mông Đan, rồi chúng tôi sẽ nói lại cho cô biết sau. Còn bây giờ cô có điều gì muốn nhắc lại với anh ấy không?

Hàm Hương nghi ngờ.

- Có thật các người sẽ gặp được anh ấy? Tìm thấy anh ấy không?

Tử Vy và Tiểu Yến Tử đều gật đầu. Hàm Hương suy nghĩ rồi có vẻ tin tưởng nói:

- Hãy nhấn lại anh ấy, yêu cầu anh ấy hãy tự bảo trọng, đừng có liều mạng vì tôi nữa.

Tử Vy gật đầu.

- Đúng. Nhưng cô, cô cũng phải vì anh ấy, mà quý trọng bản thân mình.

Tiểu Yến Tử chột vọt miệng.

- Cô thấy có cần viết thư để bọn tôi chuyển cho anh ấy không?

Hàm Hương chớp chớp mắt.

- Có thể được chăng?

- Sao lại không được? Chắc chắn được.

Hàm Hương nhìn hai người dẫn đi nói:

- Nếu thư của tôi mà rơi vào tay người khác thì tôi và Mông Đan sẽ mất mạng như chơi, nhưng mà chẳng hiểu tại sao, tôi lại thấy tin cậy hai người. Hay là Thánh A La đã nghe được lời nguyện cầu của tôi, nên phái hai người đến đây?

Rồi Hàm Hương đi về phía cửa sổ, mắt ngược nhìn lên trời, hai tay chấp trước ngực theo kiểu Hồi, miệng đọc kinh Co Ran. Duy Na và Kiệt Na thấy vậy vội vã làm theo. Hàm Hương cầu nguyện xong, quay lại nhìn Tiểu Yến Tử và Tử Vy cười, rồi bước đến bàn viết thư cho Mông Đan. Vậy là Tiểu Yến Tử và Tử Vy lại đảm nhận trọng trách mới.

o0o

Tối hôm ấy, Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ đến Thấu Phương Trai lần nữa. Tiểu Yến Tử nôn nóng hỏi:

- Thế nào? Máy người đã tìm được Mông Đan chưa?

Vĩnh Kỳ nói:

- Đã tìm thấy rồi? Sao nôn nóng vậy?

- Anh ấy thế nào? Khỏe chứ? Vết thương nặng lắm không?

Nhĩ Khang kể lại:

- Bọn này đến Hội Tân Lâu, chẳng thấy Mông Đan đâu, thế là cùng Liễu Thanh, Liễu Hồng quay lại nơi cũ. Kết quả là tìm thấy bọn họ ở ven sông ngoại thành. Thì ra thuộc hạ của Mông Đan chỉ chết hai, còn hai bị thương. Vì không thể bỏ rơi bọn bè nên Mông Đan cũng giúp các người bạn băng bó lại vết thương.

- Thế còn bản thân anh ấy?

- Dĩ nhiên là cũng không nhẹ, những vết thương cũ bị động rách trở lại, cộng thêm mấy vết thương mới nữa. Vì vậy bọn này đẩy tất cả lên xe, đưa về Hội Tân Lâu, cho vào phòng khách. Bọn này cũng nào có dám mời thầy thuốc đến sợ lộ chuyện nên một mình băng bó vết thương cho bọn họ mới trễ đến giờ này mới về. Tôi cũng nói rõ cho Mông Đan biết rõ thân thế và lập trường của mình. Sau đó bàn giao họ cho Liễu Thanh Liễu Hồng. Lúc bọn này đi thì họ đã được uống thuốc và đi ngủ.

Tiểu Yến Tử lo lắng:

- Liệu họ có sống nổi không?

- Đừng lo, chỉ là vết thương bên ngoài, đúng như điều cô nói đấy.



- Đúng rồi “người tốt thì lúc nào cũng được trời giúp”.

Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang và Tử Vy kinh ngạc nhìn nhau:

- Sao hôm nay biết nói văn chương vậy?

Rồi Nhĩ Khang quya qua Tử Vy.

- Thế còn các người, đến gặp Hương phi, sự việc ra sao?

Tử Vy cẩn thận đưa lá thư viết bằng chữ Hồi ra, nói:

- Đây là thư cô ấy viết cho Mông Đan, anh phải cẩn thận đừng để lọt vào tay người ngoài. Sáng mai nhớ mang ra cho anh ấy. Em nghĩ, cái này nó còn công hiệu hơn cả các loại linh đơn khác.

Nhĩ Khang còn chưa kịp cất thư, thì bên ngoài có tiếng Tiểu Đặng Tử, và Tiểu Trác Tử hô to:

- Lão phật gia giá lâm! Hoàng hậu nương nương giá lâm!

Mọi người nghe vậy giật mình, Tử Vy chụp lấy lá thư không biết nhét vào đâu, vừa nhét vào áo, thì lại lọt xuống đất. Kim Tỏa nhanh tay chụp lấy, nhét xuống dưới bình hoa.

Tiểu Yến Tử thì đẩy Vĩnh Kỳ.

- Hai người mau mau trốn vào phòng ngủ đi!

Nhĩ Khang lắc đầu:

- Không được! Thái hậu và hoàng hậu đến đây, hẳn là đã có người mách bảo chuyện hai đứa tôi ở đây. Nên mới cố tình đến, nếu bây giờ chui vào phòng ngủ trốn, có phải là tình ngay lý gian. Nếu xét ra thì nguy hơn không?

Đang bàn tính, thì đã nghe hoàng hậu nói:

- Lão phật gia! ở Thấu Phương Trai này có nhiều thú kỳ cục lắm. Chẳng hạn như bọn nô tài, chúng không bao giờ ở trong nhà mà cứ ra ngoài sân đứng, đã nhiều lần thần thiếp thấy vậy rồi.

Tiếp theo đó là tiếng thái hậu, hét:

- Còn chân chừ gì mà chẳng mở cửa ra chứ?

Kim Tỏa vội vã chạy ra mở cửa.

Rồi thái hậu, hoàng hậu, Dung ma ma, Quế ma ma và đám cung nữ với những chiếc đèn lồng xuất hiện. Mọi người vội vã hành lễ. Tử Vy, Tiểu Yến Tử, Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang quỳ xuống thỉnh an.

- Lão phật gia kiết tường! Hoàng hậu nương nương kiết tường.

Thái hậu đưa mắt liếc ngang, thấy có cả Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang, đôi mày chột châu lại.

- Nửa đêm nửa hôm, các người có mặt ở đây, cửa thì đóng kín, làm gì chứ?

Tiểu Yến Tử và Tử Vy nhìn nhau, trong khi Nhĩ Khang bước tới đặt chuyện.

- Bẩm lão phật gia, chẳng qua chỉ đến hàn huyên thôi ạ. Vì hôm nay nhận được thư của Nhĩ Thái, và Trại á bên trong có cả lời hỏi thăm Hoàng Châu cát cát, và Tử Vy cát cát. Biết là hai cát cát muốn coi gấp, nên đem ngay đến!

Thái hậu chỉ tay.

- Thư đâu? Đem ra xem?

Tử Vy giật mình. Tiểu Yến Tử thấy là đã có chuyện không hay nên chạy vội đến bên bình bông giật lấy lá thư rồi để lên ngọn đèn sáo đốt ngay.

Thái hậu thấy vậy, trợn mắt. Tiểu Yến Tử hoảng quá, lửa lại đốt đến tay nên buông ra, một phần lá thư rơi xuống đất. Thái hậu hét:

- Nhật nửa lá thư còn lại lên cho ta xem!

- Dạ!

Hai bà ma ma vội bước ngay tới nhật thư. Tiểu Yến Tử, Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ hoảng quá vội chạy tới chụp lấy phần thư còn lại. Tiểu Yến Tử nhanh nhất, nhật lá thư cho ngay vào mồm. Thái hậu giận dữ ra lệnh.

- Hãy móc cái thư đó ra cho ta!

Hai bà ma ma nghe vậy lồm cồm bò dậy, chụp lấy Tiểu Yến Tử, cố bóp miệng cô nàng, rồi thò tay vào móc. Nhưng Tiểu Yến Tử đã nuốt vào bụng từ lâu. Ngón tay Dung ma ma vừa lọt vào mồm đã bị hàm răng của Tiểu Yến Tử nghiền chặt.

- ôi trời ơi! Đau quá! Đau quá cái tay tôi!

Dung ma ma hét lên và cố hết sức rút tay mình lại. Còn Quế ma ma thì bị Tiểu Yến Tử kê chân đạp cho một đạp lăn nhào.

- ôi trời ơi! Gãy chân tôi rồi!

Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Tử Vy, Kim Tỏa đứng đó mặt cắt không còn giọt máu.

Hoàng hậu đắc ý nhìn thái hậu nói:

- Đấy, lão phật gia thấy không/ Nếu chẳng có âm mưu gì tại sao ngay cái lá thư nhà mà cũng không để cho người khác xem, mà phải vội vàng phi tang như vậy chứ? Hẳn là bên trong còn có bí mật nào đó., chắc có lẽ chỉ có nội bộ bọn họ biết rõ thôi.

Thái hậu quay qua Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang.

- Các người đã làm trò khỉ gì chứ?

Nhĩ Khang biết nói là “thư nhà” có thể khiến thái hậu nghi ngờ thêm vội liếc nhanh về phía Tử Vy, Vy hiểu ý quỳ xuống tâu:

- Dạ bẩm lão phật gia, lá thư đó thật ra không phải là thư của Nhĩ Thái viết cho ai cả, mà đó là một bài thơ tình của Ngũ a ca viết cho Tiểu Yên Tử. Tiểu Yên Tử sợ lão phật gia thấy được sẽ nổi giận lôi đình, nên mới phi tang đó ạ.

Vĩnh Kỳ nghe vậy vội vã quỳ xuống ứng tiếp:

- Bẩm lão phật gia, xin hãy tha cho, vì Vĩnh Kỳ này đã lỡ thổ lộ tâm tình vì “cầm lòng không đậu” ạ.

Thái hậu nhìn Nhĩ Khang rồi nhìn Vĩnh Kỳ nghi ngờ, bà quay ra sau ra lệnh:

- Bậy đâu! Hãy mang hai cô cát cát này nhốt vào Từ Ninh cung cho ta.

Tử Vy và Tiểu Yên Tử tái mặt. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ điếng người nhưng chẳng dám can thiệp gì cả.

oOo

Thế là Tử Vy và Tiểu Yên Tử bị đưa đến “phòng tội” trong Từ Ninh cung.

- “Phòng tội!” Cái tên không đã hàm chứa bao nhiêu ý nghĩa. Đây là cái phòng như cái tù trong cung, dùng để trừng phạt các cung nữ hay thái giám khi phạm tội.

Vậy rõ ràng trong cung nào cũng đều có nhà tù. Mỗi một cung một chỗ, với tên gọi khác nhau, nào là mật thất, hình phòng, lao phòng. ở Từ Ninh cung thì có phòng tội.

Mới bước vào phòng tôi vẫn chưa thấy gì lạ, vì cửa còn mở. Dung ma ma, Quế ma ma hai người đứng canh hai bên. Dung ma ma vẫn còn tức vì vết cắn ban nãy của Tiểu Yên Tử. Trưng mắt nói:

- Lệnh của thái hậu nương nương, là hai người phải quỳ trước mặt tượng Quan thế âm bồ tát “bế môn suy tướng”. Quỳ đến sáng mai sẽ được kêu lên hỏi chuyện sau!

Quế ma ma tiếp lời:

- Hai người tốt nhất nên biết điều một chút, đừng tưởng đây là phòng tôi rồi chẳng ai nhìn thấy gì trong đó cả nghe. Nhất cử nhất động của các người, bên ngoài đều thấy rõ cả.

Dung ma ma thêm một câu:

- Xin hai vị cát cát hãy ở đây mà làm cát cát, có điều nơi này không phải là Khôn Ninh Cung. Hoàng thượng cũng không giúp được gì cho các người đâu. Rồi hai vị ma ma bỏ ra, cửa đóng “âm!” lại. Lúc đó phòng mới tối sầm. Tiểu Yên Tử ôm lấy Tử Vy hỏi:

- Tử Vy có sao không? Ban nãy có bị hai mục đó đánh không?

Tử Vy bình tĩnh hơn, đưa mắt ngó quanh.

- Không! Không sao cả, có điều đây lạ quá. Có cả tượng Quan Âm thì phải là một Phật đường mới phải chứ? Sao lại tối thế này.

Hai người nhìn nhau, một lúc quen với bóng tối, mới thấy là có một cái bàn ở giữa phòng. Trên bàn có một tượng Quan Âm nhỏ, trước mặt Quan Âm đốt hai cây nhang cháy đỏ, đấy là ánh sáng duy nhất có được trong phòng. Tử Vy an ủi:

- Đừng sợ! Đừng sợ! Quan Âm bồ tát có mặt ở đây, sẽ phù hộ cho chúng ta bình an vô sự. Nào chúng ta đến trước mặt người đi.

Hai người đến chiếc bàn thờ. Bóng tối vẫn bao trùm chung quanh.

Tiểu Yến Tử nói:

- Phòng này khá lạnh, chắc chắn là có gió ở đâu lọt vào, nó làm, lạnh cả cổ tôi. Vy hãy thử sờ xem.

Đột nhiên có tiếng động trên đầu, rồi một cửa sổ nhỏ mở ra. Giọng thái hậu rít lên:

- Quỳ xuống!

Tử Vy và Tiểu Yến Tử giật mình quỳ ngay. Sau đó cánh cửa đóng lại.

Tiểu Yến Tử nói nhỏ:

- Người ta thường nói tai vách... vách gì đó. Tôi thì thấy hình như cái phòng này có cả con mắt. Tiếc là hôm nay vào đây tôi lại để quên cái món “quỳ dễ dàng” ở nhà. Bằng không quỳ đến sáng mai cũng không sợ. Còn thế này e là vỡ đầu gối mất.

Rồi Yến Tử nhìn quanh, nhận xét:

- ở đây có vẻ dễ sợ hơn cả ở Tôn Nhân Phủ. Không biết bà thái hậu này có nhốt mình đến chết không?

Tử Vy tuy cũng rất sợ, nhưng vẫn cố trấn an:

- Không sao đâu! Ngũ a ca và Nhĩ Khang rồi sẽ tìm cách cứu bọn mình ra mà. Chúng ta giờ cũng khác lúc trước đã là cát cát danh chính ngôn thuận rồi thì sợ gì?

Tiểu Yến Tử vừa tức vừa thất vọng:

- Cái gì mà cát cát danh chính ngôn thuận? Tôi thấy thì chúng ta là cát cát lắm nạn nhiều tai thì có!

Tiểu Yến Tử Vừa nói đến đó thì chiếc cửa sổ phía trên lại mở ra, rồi giọng thái hậu vang xuống:

- Cấm không được nói chuyện!

Hai người giật mình lại ngồi im.

Cánh cửa phía trên lại đóng, Tử Vy và Tiểu Yến Tử đưa mắt nhìn nhau.

oOo

Cùng lúc đó, Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ cũng gặp nhau ở Cảnh Dương Cung, lòng nóng như lửa.

- Để tôi đi tìm Hoàng a ma!

Vĩnh Kỳ nói nhưng Nhĩ Khang đã cản lại:

- Giờ này đã nửa khuya rồi. Có lẽ hoàng thượng đã ngủ say. Sáng nay vì chuyện của Hương phi, hoàng thượng đã bực dọc, nếu chúng ta còn đến đây quấy rầy, e là chẳng những không cứu được, mà còn làm khổ cả Tử Vy với Tiểu Yến Tử!

- Vậy thì chúng ta phải làm sao? Chẳng lẽ ngồi chờ chết?

- Đâu có nghiêm trọng đến độ như vậy. Sao lại ngồi yên chờ chết? Thái hậu dù gì cũng là bà nội ruột của Tử Vy, chắc phải nghĩ đến tình ruột thịt, không thể ác độc như hoàng hậu được đâu.

Vĩnh Kỳ nghi ngờ:

- Người nghĩ là thái hậu cũng có tình cảm ruột thịt với Tử Vy ư? Tôi thì thấy bà ta coi Tử Vy như một kẻ xa lạ, tự nhiên xâm nhập vào cung thôi.

Nhĩ Khang nghe vậy giật mình:

- Hình như anh nói đúng. Điều này chắc tôi phải mạo hiểm xâm nhập Từ Ninh Cung một lần. Phải đến đấy xem họ có bị tra khảo không? Vì Tử Vy rất yếu, e là không chịu nổi.

Lần này thì Vĩnh Kỳ can thiệp:

- Không được, tốt nhất là đợi đến sáng đi. Tôi sẽ đi tìm hoàng thượng, còn cậu sẽ gặp một người.

- Ai vậy?

- Tịnh Nhi!



## CHƯƠNG 8

Đêm đã khuya. Trong ngục tối Từ Ninh Cung, Tiểu Yến Tử quỳ đây mà người cứ nghiêng ngả. Tử Vy thì nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh.

Quỳ một lúc, Tiểu Yến Tử có vẻ thấm mệt, rên rĩ nói:

- Tôi đói quá rồi, ruột gan đang kêu gào đây... Tôi cũng mệt quá, mắt mở không lên. Vai đau, gối đau, lưng cũng đau, chắc không quỳ nổi nữa đâu.

Tử Vy cảnh giác kéo Tiểu Yến Tử dậy.

- Đừng có lộn xộn, quỳ đi! Đừng quên là bức tường này có con mắt đó nhé.

Tiểu Yến Tử nghe vậy giật mình, đưa mắt đảo đảo nhìn quanh. Tử Vy thì cô lắng nghe, chẳng thấy tiếng động lạ gì cả, nghĩ là các bà ma kia cũng mệt quá nên đã đi ngủ, nên thừa cơ hội nói nhỏ với Tiểu Yến Tử.

- Tiểu Yến Tử nghe này, đợi đến sáng mai thế nào lão phật gia cũng sẽ bắt bọn mình lên thăm vấn cho xem. Vì vậy nếu mai mà lão phật gia có hỏi miếng giấy mà người nuốt đó viết những gì thì người sẽ trả lời sao?

- Tôi nói tôi đã quên hết trơn rồi!

- Làm sao có thể nói là quên được? Ban nãy Nhĩ Khang cũng đã gợi ý là Vĩnh Ký viết cho tử một bài thơ tình. Vậy thì để bây giờ tôi đọc một bài thơ rồi cố mà ghi nhớ nhé?

Tiểu Yến Tử lại giật mình:

- Còn đọc thơ nữa? Tôi chúa ghét chuyện đọc thơ đó!

- Nhưng mà có cách nào khác đâu? Đọc một bài dễ dễ hẳn cũng được mà.

Tử Vy nói rồi suy nghĩ đọc:

- “Em yêu, anh yêu,

Tình đôi ta như lửa đang nồng.

Lấy một cục đất,

Nặn anh, nặn em,

Dập tan tất cả.

Hòa lẫn vào nhau...”

Tử Vy chưa đọc xong thì Tiểu Yến Tử đã cắt ngang.

- Không được, không được, dài quá... lộn xộn quá. Đất nè, lửa nè, rồi dập tan, không phải đã xong ư? Vậy mà cũng gọi là thơ tình. Bài thơ gì kỳ cục, tôi không đọc đâu.

Tử Vy nghĩ nếu Tiểu Yến Tử không chịu đọc thơ, ngày mai sẽ ra sao? Nên lại cố nặn ra một bài khác, nói::

- Thôi thì thế này nhé:

Chẳng viết thơ tình chẳng viết thơ,

Một vuông lụa nhỏ gửi người mơ,

Xin ai xem kỹ bao nhiêu sợi

Mỗi sợi là bao nỗi nhớ dài...”

Tiểu Yến Tử lắc đầu:

- Vậy cũng không được, người sao lập dị thế. Đã bảo là chẳng viết thơ rồi lại viết một hơi như vậy, rồi còn cái gì sợi ngắn sợi dài nữa...

- Sợi đây là biểu lộ nỗi nhớ. Người đàn bà chỉ cần trao cho người đàn ông một cái khăn, không cần biết là gì, người đàn ông chỉ cần xem là biết ngay ý gì.

- Anh ấy biết, nhưng tôi thì không biết. Thôi mặc kệ, có thể nào thì chết là chết. Tôi không đọc gì cả! Mặc họ muốn làm gì thì làm. Ngay lúc đó, phía trên đầu cửa lại mở ra, có tiếng Quế ma ma:

- Quỳ xuống! Cấm không được nói chuyện!

Hai người vội vã quỳ yên, Tiểu Yến Tử nghiêng răng, bực dọc.

oOo

Tôi hôm ấy Nhĩ Khang không quay về Học Sĩ phủ mà ở miết trong cung canh chừng, trống vừa điểm canh tư là chàng đã có mặt ở trước Từ Ninh cung. Nhưng phải đợi đến lúc mặt trời lên cao mới thấy đám cung nữ của Tịnh Nhi ra lấy nước.

Nhĩ Khang đón đường Thúy Nga, trao đổi với cô nàng mấy câu. Chỉ thấy Thúy Nga gật đầu, rồi vội trở vào trong, một lát sau, cửa hông Từ Ninh cung hé mở, Tịnh Nhi bước ra. Nhĩ Khang vội vã bước tới, kéo Tịnh Nhi ra sau hòn giả sơn.

- Được rồi, được rồi! Đừng có níu níu kéo kéo. Tôi đã nghe Thúy Nga nói nên mới ra đây, có chuyện gì thì anh cứ nói nhanh đi.

Nhĩ Khang quỳ xuống nói ngay.

- Có chuyện muốn nhờ cô giúp.

Tịnh Nhi né qua một bên nói:

- Chuyện gì mà quan trọng vậy, anh làm thế coi không được đâu.

Nhĩ Khang khẩn thiết:

- Tịnh Nhi, chẳng biết là cô có biết không, tối qua lão phật gia đã nhốt Tiểu Yến Tử và Tử Vy vào phòng tối của Từ Ninh cung rồi.

Tịnh Nhi có vẻ ngạc nhiên.

- Thì ra chỉ vì hai cô cát cát đó, mà suốt đêm qua anh đã ở lại trong cung, không ngủ?

- Vâng - Nhĩ Khang thành thật nói – Hai cô đó bị nhốt vào Từ Ninh Cung là tôi và Ngũ a ca đều thất thần luôn. Bởi vì cô biết đó Tiểu Yến Tử và Tử Vy, chẳng hề có một kinh nghiệm sống gì cả, nên cách ứng xử thật là đại dột, nhất là đối với lão phật gia. Từ nào đến giờ họ đâu biết được tính khí của bà ấy, nên Tiểu Yến Tử nghĩ gì nói nấy, mà chẳng đắn đo. Cái gì nên cái gì không nên nói, tuy bạo mồm bạo miệng như vậy, nhưng cả hai đều hiền lành, lòng dạ ngay thẳng. Tối hôm qua, lão phật gia đến Thấu Phương Trai, trong lúc tôi và Ngũ a ca cũng có mặt ở đấy, thấy vậy người đã giận dữ rồi. Nhưng mọi việc chẳng qua tại hoàng hậu tác động thôi. Nói đúng ra, chuyện hôm qua, chẳng phải lỗi ở hai cô ấy mà là tôi và Ngũ a ca cơ. Nếu tôi và Ngũ a ca chẳng nên đến Thấu Phương Trai thì nào có chuyện?

- Thôi được rồi, anh dài dòng quá, có phải là anh muốn nhờ tôi giúp cứu hai cô cát cát đó phải không?

Nhĩ Khang nghe vậy, sụp xuống lạy. Tịnh Nhi trợn mắt nói lớn:

- Chuyện này có liên quan gì đến tôi, mà tôi phải can thiệp chứ?

- Tôi biết cô là người hảo tâm, nhiệt tình lại hiền lành, là một người có chính khí. Cô cũng như tôi thấy chuyện bất bình đều không tha, nhất là trong cung đình. Hoàng hậu là người thích tác oai tác quái, ăn hiếp kẻ yếu. Thấy ai được hoàng thượng yêu cũng đều coi như kẻ thù cả, trong khi cô là người chánh trực, hẳn không nỡ nào nhìn hai cô cát cát vô tội kia chịu oan ức, bị hiếp đáp đúng không?

Tịnh Nhi cười nhạt, nói:

- Hôm nay làm gì anh ca tôi nhiều quá vậy, từ trước đến giờ tôi chưa hề nghe.

Nhĩ Khang bối rối.

- Tịnh Nhi, thế cô có giúp tôi không?

Tịnh Nhi nghiêm mặt.

- Anh Nhĩ Khang, tôi hỏi thật, anh yêu cô Tử Vy lắm phải không?

Nhĩ Khang gật đầu:

- Vâng.

Tịnh Nhi nhìn thẳng Nhĩ Khang nói:

- Yêu đến mức độ nào?

Nhĩ Khang suy nghĩ, rồi thành thật đáp:

- Cô ấy khiến tôi nghĩ ra là cuộc đời này rất đẹp, thật đáng sống. Trước kia tôi không hề có được cảm giác đó nên có thể nói cuộc đời này chỉ đẹp khi có Vy. Nếu thiếu Vy là thiếu tất cả, tôi sẽ không còn gì hết.

Tịnh Nhi nghe vậy giật mình, nghĩ ngợi một lúc nói:

- Thôi tôi đã hiểu, vậy thì tôi nhận lời giúp anh. Anh hãy đi mời hoàng thượng đến đây. Có hoàng thượng, lão phật gia cứng rắn thế nào, cũng không cứng được, tôi sẽ đứng cạnh hỗ trợ. Như vậy có lẽ sự việc rồi sẽ được giải quyết. Anh yên tâm đi, Tử Vy và Tiểu Yến Tử chẳng qua chỉ mới quỳ có một đêm, chưa bị ai đánh đập gì cả. Qua đến ngày hôm sau, cơn giận của lão phật gia đã nguôi bớt, chắc là họ sẽ được thả thôi. Xong rồi nhé? Tôi đi đây!

Nhĩ Khang còn lúng túng chưa biết nói sao thì Tịnh Nhi đã quay đi.

Ngay lúc đó Kim Tỏa ở đâu chạy đến. Trước nhất Kim Tỏa trông thấy Tịnh Nhi, hình như cô ta đang khó chịu, sau đó lại thấy Nhĩ Khang đi ra sau. Kim Tỏa ngạc nhiên.

- Kim Tỏa! Cô đi đâu vậy?

Kim Tỏa liếc về phía bóng Tịnh Nhi hỏi:

- Phải đó là Tịnh Nhi cát cát không?

Nhĩ Khang như không nghe, lập lại:

- Mà cô đến đây làm gì?

Kim Tỏa đáp:

- Nhĩ Khang thiếu gia, tôi đến chỉ vì quá nôn nóng, không biết tiểu thư tôi thế nào, nên ra đây trông tin tức...

- Yên tâm đi! Tôi qua họ không bị đánh gì cả. Người hãy về Thấu Phương Trai, chuẩn bị thức ăn thức uống, có lẽ họ sắp ra bây giờ. Ta đi tìm hoàng thượng đây!

Nhĩ Khang nói xong chẳng chậm trễ đi tìm vua Càn Long ngay. Quả nhiên vua Càn Long vừa được tin của Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang là vội vã cùng hai người đến ngay Từ Ninh cung.

oOo

Vừa trông thấy thái hậu, mọi người vội hành lễ thỉnh an. Thái hậu thấy mới sáng sớm mà vua, Vĩnh Kỳ, và Nhĩ Khang đến là biết chuyện gì hỏi ngay:

- Có phải là hoàng đế vì chuyện của hai cô cát cát dân dã mà đến đây phải không?

Vua Càn Long cười nói:

- Bẩm Hoàng ngạc nường, mãi đến sáng nay trẫm mới nhận được tin hai con a đầu đó lại gây chuyện nữa rồi. Thật đáng xấu hổ, hai con a đầu ấy dạy mãi mà chẳng nên người, khiến lão phật gia phải bực bội. Trẫm cũng không biết là bọn họ đã phạm tội gì, có nặng lắm không? Nếu không nặng thì xin lão phật gia tha cho họ đi!

Thái hậu hát hàm nói:

- Nặng hay không thì để cho hoàng đế phán xét đấy!

Rồi quay qua, ra lệnh:

- Quế ma ma đâu, hãy mang hai cô cát cát kia ra đây.

- Dạ!

Rồi Quế ma ma vội vã bỏ đi. Thái hậu quay lại nhìn vua Càn Long rồi Nhĩ Khang, Vĩnh Kỳ có vẻ không hài lòng, hỏi:

- Hoàng đế này, người nghĩ lại xem có dành cho Thấu Phương Trai quá nhiều đặc ân không? Sao mà nửa đêm nửa hôm, tiếng cười nói ở đây vẫn rộn rã. Trai gái lại không ly thân, thế là thế nào? Có phải chuyện đó cũng được hoàng đế cho phép?

Vua Càn Long thở ra.

- Chuyện giữa Vĩnh Kỳ và Tiểu Yến Tử, Nhĩ Khang và Tử Vy. Chúng nó đều được chỉ hôn sớm muộn gì rồi cũng thành thân. Chúng ta đều là trưởng bối, câu nệ chi chuyện phép tắc ở đây chứ?

Thái hậu nghe nói vô cùng giận dữ, rõ ràng là hoàng đế chẳng hề lưu ý đến đề nghị “chỉ hôn lại” của bà.

- Hừ! Chỉ hôn thì chỉ... là chỉ hôn thôi. Đâu phải chỉ hôn rồi là được thành hôn đâu?

Vua Càn Long nghe nói giật mình. Biết là thái hậu định thay đổi chuyện đó, nên rất bức rức. Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ thì đứng yên chẳng dám hó hé.

Lúc đó Tiểu Yến Tử và Tử Vy được giải ra. Sau một đêm bị nhốt trong phòng tối cả hai đều có vẻ sơ xác, nhất là Tiểu Yến Tử, vì quý không quen nên đi vẫn còn loạng choạng.

Hai người bước ra vừa trông thấy Vua Càn Long, vội vã quỳ xuống. Nhưng suốt tối đã quỳ, nên giờ vừa quỳ xuống là mất thăng bằng ngã lăn ngay.

Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ vội vã bước tới định đỡ lên nhưng không dám. Vua Càn Long ngạc nhiên:

- Hai con a đầu này làm sao vậy?

Mấy cô cung nữ đã hiểu ý bước tới. Tử Vy quỳ vững xong, cúi đầu:

- Kính chúc lão phật gia kiết tường! Hoàng a ma kiết tường!

Tiểu Yến Tử làm theo nhưng lâu lâu điều gì trong miệng nghe không rõ. Vua Càn Long thấy hành lễ xong ra lệnh:

- Thôi đừng có quỳ nữa, bây giờ hãy lấy ghế cho hai cô cát cát ngồi. Làm gì cả hai đứa có vẻ tiêu tụy thế?



Tử Vy và Tiểu Yến Tử được nhắc ghé cho ngồi. Thái hậu phân bua.

- Hai cô cát cát này coi bộ yếu quá hử. Mới bắt quỳ xám hôi trước mặt Quan Âm Bồ tát có một đêm, là coi như đã phờ phạc.

Tiểu Yến Tử không nhịn được kêu lên:

- Hoàng a ma biết không! Bọn này bị đối xử tàn nhẫn lắm! Con đã nói rồi mà, hãy để cho con sử dụng cái miếng đệm “quỳ dễ dàng” đi, vậy mà lại cấm không cho. Bây giờ hai đầu gối con sưng cả đây này. Đứng cũng không muốn vững, cái chân như cong lại! Mà trong phòng tối kia rõ là khiếp đảm, gió lạnh thổi ù ù suốt đêm làm dựng cả tóc lên. Cái dư vị đó, ngoại trừ trường hợp Hoàng a ma đích thân đến thử một đêm mới cảm nhận được nỗi khổ của bọn con.

Vua Càn Long thấy Tiểu Yến Tử nói chuyện không đầu không đuôi, sợ thái hậu lại giận, nên cắt ngang:

- Người còn dám nói lời tặc trách đó ư? Nếu không gây chuyện làm sao lão phật gia giận người được! Không bị đánh đòn đã là nhân từ lắm rồi, còn chờ gì mà chẳng đến xin lỗi lão phật gia đi!

Thái hậu đưa mắt nhìn quanh, rồi nói:

- Chuyện xin lỗi thì cũng không cần thiết lắm. Nhưng mà Tiểu Yến Tử này, tại sao tối hôm qua người nuốt mất lá thư của Nhĩ Thái gửi về chứ? Bây giờ phải nhả ra đi!

Tiểu Yến Tử nghe vậy trợn mắt.

- Nhả ra ư? Không được đâu, tôi mà ói ra là coi không được đâu, hôi lắm. Chẳng lẽ lão phật gia muốn tôi ói trước mặt người?

Vua Càn Long nghe vậy ngạc nhiên.

- Cái gì? Nuốt cái lá thư à?

Thái hậu nói:

- Còn gì phải nói? Tối hôm qua, ta đòi xem lá thư đó, nó vội vàng đem đốt phi tang, phần còn lại bỏ vào mồm mà nuốt!

Vĩnh Kỳ sợ hãi, vội bước tới nói:

- Bẩm Hoàng a ma! Tất cả lỗi tại con cả. Tấm giấy đó chẳng phải là bức thư gì của Nhĩ Thái, mà chỉ là một bài thơ của con trong một phút xúc cảm, cầm lòng không đậu...

Thái hậu nghe vậy, cất cao giọng bảo:

- Vậy thì Tiểu Yên Tử, ngươi hãy đọc nội dung lá thư đó ra cho mọi người nghe nào?

Tiểu Yên Tử nghe vậy giật mình, lại bắt đọc thơ! Nếu sớm biết vậy ban tối đã nghe lời Tử Vy học thuộc. Bây giờ trong bụng trống rỗng, đâu có nhớ gì? Nên nói:

- Thôi, con không đọc đâu!

Thái hậu trừng mắt:

- Ngươi nói gì? Không đọc ư? Chuyện này đâu phải ngươi muốn hay không muốn nữa? Nếu không đọc thì trở về phòng tối quỳ thêm ba ngày ba đêm!

Tiểu Yên Tử quá sợ cái phòng tối đó rồi, rụt cổ lại nhưng vẫn cãi:

- Tôi đã đem tờ giấy đó vừa đốt vừa nuốt, là vì không muốn ai nhìn thấy, bây giờ chẳng lẽ lại đọc ra?

Thái hậu “hừ” nhẹ, rồi nói:

- Ta thì nghĩ đó không phải là bài thơ tình, mà hẳn là của Nhĩ Thái định âm mưu điều gì đây.

Tiểu Yến Tử nghe vậy giật mình.

- Không phải, không phải đâu! Đó chỉ là một bài thơ tình.

Tử Vy cũng nói:

- Bẩm lão phật gia, đúng vậy, đó chỉ là một bài thơ tình!

Vua Càn Long muốn giải quyết sự việc cho xong nên ra lệnh:

- Vậy thì Tiểu Yến Tử này, sự việc đã đến nước này thì đừng có mắc cỡ gì nữa. Thơ viết thế nào cứ đọc ra ta nghe xem!

Tiểu Yến Tử lúng túng nhìn Tử Vy:

- Cái này... Cái này...

Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang đều thấy căng thẳng, Tịnh Nhi đứng cạnh thái hậu cũng chăm chú nhìn Tiểu Yến Tử biết là không có đường rút lui rồi nên nói đại:

- Được rồi, mấy người muốn tôi đọc thì tôi đọc cho nghe.

Rồi tăng háng một tiếng, cổ moi trong đầu ra những gì Tử Vy ban tối đọc:

- Anh à... Tôi à... Như nước như lửa... như miếng đất sét đập vỡ ra... rồi trộn với nước... Đem đốt tên lửa... Đã bảo chẳng viết thơ tình chẳng viết thơ... Thế nào có chết cũng chết... Hừ hừ... thế này... thế kia... Thế kia thế này...

Tiểu Yến Tử càng đọc càng rối lên. Vua Càn Long nghe đọc mà trợn trắng, thơ gì mà kỳ cục vậy? Từ nào tới giờ ông chưa hề nghe qua. Trong khi Vĩnh Kỳ và Nhĩ Khang nhìn nhau, Tử Vy thì ngồi như pho tượng. Tịnh Nhi bất ngờ, còn thái hậu thì ngơ ngác.

- Ồ... nó đọc cái gì mà ta chẳng biết vậy.

Nhĩ Khang đã lấy lại bình tĩnh, vội bước tới:

- Dạ bẩm lão phật gia! Bẩm hoàng thượng, Hoàn Châu cát cát lúc nào cũng vậy, đọc thơ không bao giờ đọc hết một bài, đang đọc chợt nghĩ gì là chêm câu ấy vô, thành thử bài thơ nó mới vậy. Chú thật ra thì nó là “anh yêu, em yêu, tình đôi ta đậm...”

Vua Càn Long chợt hiểu ra.

- Thì ra là bài “anh yêu, em yêu, tình đôi ta đậm...” Vậy thì “thề nào chết cũng sẽ chết” là sao?

Vua hỏi câu đó thì Nhĩ Khang cũng bí, Tử Vy vội đỡ lời:

- Dạ đó là “xin ai xem kỹ bao nhiêu sợi, mỗi sợi là bao nỗi nhớ dài” ạ.

Mọi người bây giờ mới vỡ lẽ ra. Thái hậu tức quá, vỗ bàn:

- Toàn là đặt chuyện bậy bạ, mà nếu là thơ tình thì như vậy cũng không được, vì “tư tương thụ thụ” Viết mấy câu ướm át lãng mạn “dâm từ diễm khúc” như vậy cũng là phạm quy đình rồi.

Tiểu Yến Tử cũng biết mình đọc bậy bạ nên lo lắng. Không ngờ thấy thái hậu vỗ bàn một cái, quýnh lên lại chẳng hiểu thái hậu nói gì, nên ngơ ngác hỏi:

- Lão phật gia nói cái gì ma “sự sự?” “đứt khúc” lão phật gia cứ bực bách thế này, thì sớm muộn gì con cũng ho “sự sự” rồi “đứt hơi” luôn thôi!

Thái hậu nghe vậy, càng giận dữ:

- Người cố ý trêu chọc ta phải không?

Vĩnh Kỳ không dằn được, bước tới giải thích:

- Dạ bẩm lão phật gia. Tiểu Yến Tử bản chất như vậy chứ không cố tình trêu chọc đâu ạ. Cô ấy không rành thành ngữ nên dễ

nghe gà hóa cuốc, mà càng làm lần thì càng nói bậy, cái tật này Hoàng a ma biết rõ cơ mà!

Vua Càn Long thở ra nói với thái hậu:

- Xin Hoàng ngạc nươg đừg giận. Tiểu Yến Tử ít học nên dễ nói lộn xộn lắm. Rõ ràng là nó không cố ý trêu chọc lão phật gia đâu, xin thông cảm cho.

Thái hậu vẫn không tin, nhìn Tiểu Yến Tử. Lúc đó Tịnh Nhi thấy cần can thiệp nên bước ra với nụ cười thật tươi, nói:

- Bẩm lão phật gia, để Tịnh Nhi này làm một bài thơ cho người nghe giải buồn nhé?

Thái hậu có vẻ ngạc nhiên:

- Người muốn làm thơ à?

- Vâng, một bài thơ vui, thấy mấy người này nói đến thơ con dằn lòng không được!

- Được rồi, vậy làm nghe xem!

Tịnh Nhi nhìn Vĩnh Kỳ rồi nhìn Tiểu Yến Tử cười đọc:

Hôm qua đưa thơ, lại gây họa lớn,

Em yêu anh yêu, tình thôi ứt át,

Dâm từ diễm khúc, thái hậu bực mình,

Cát cát dâm lo, a ca phát ôm,

Làm gì cũng chết, thôi hãy cứ cười,

Để khỏi dứt hơi...?

Tịnh Nhi đọc xong, thái hậu không dằn được, cười lớn. Vua Càn Long thấy thái hậu cười cũng cười theo ca ngợi:

- Tịnh Nhi, người quả là một tài nữ?

Tịnh Nhi cúi đầu:

- Tạ ơn hoàng thượng đã khen ngợi!

Vua Càn Long bèn quay qua Tử Vy và Tiểu Yến Tử:

- Các người còn chờ gì mà không tạ ơn rồi quay về Thấu Phương Trai đi! Mới sáng sớm mà đã quấy rầy trầm.

Tử Vy vội kéo Tiểu Yến Tử quỳ xuống.

- Tử Vy xin tạ ơn lão phật gia đã tha tội, Tử Vy xin tạ ơn Hoàng a ma!

Tiểu Yến Tử cũng vội làm theo, nhưng thái hậu khoát khoát tay nói:

- Thôi được rồi, được rồi! Có muốn tạ ơn thì tạ ơn Tịnh Nhi kia kìa!

Tử Vy quay sang Tịnh Nhi, lòng bồi hồi. Quả thật Tịnh Nhi quá thông minh, nhạy bén. Biết biến sự khôi hài của Tiểu Yến Tử thành một bài thơ hóa giải tuyệt vời. Con người tài giỏi, đẹp mà đoan trang như vậy, trách gì... Tử Vy chợt có một chút mặc cảm, một chút buồn tủi. Nàng chợt nhớ đến lời của Nhĩ Khang. Mấy năm trước, Hoàng a ma đã định chỉ hôn Tịnh Nhi cho chàng... Tử Vy vội cúi đầu, ấp úng nói:

- Tử Vy này xin cảm ơn Tịnh Nhi cát cát!

Tịnh Nhi chỉ cười nhìn Tử Vy rồi nhìn Nhĩ Khang. Lúc đi ra, Nhĩ Khang đi phía sau mọi người, còn khoát tay chào Tịnh Nhi.

Trở về Thấu Phương Trai, Tiểu Yến Tử và Tử Vy đều đã kiệt sức, Kim Tỏa, Minh Nguyệt, Thê Hà vội vã mang trà nước ra phục vụ.

Tiểu Yến Tử ngã người lên ghé dựa thở, còn Tử Vy thì cũng tìm một cái ghé dựa khác nằm, mắt thiêm thiếp mà đầu cứ nghĩ lung tung.

Nhĩ Khang và Vĩnh Kỳ đứng bên cạnh người yêu lòng đầy lo lắng.

- Hai người cần nghỉ ngơi một chút rồi muốn làm gì thì làm!

Rồi quay qua Kim Tỏa dặn:

- Kim Tỏa! Cô hãy đi nấu một miếng trà gừng đi, nghe nói trong phòng tôi, gió lạnh dữ lắm.

- Vâng!

Vĩnh Kỳ thì lúc đầu nói:

- Hú hồn! Thật tình tôi muốn toát mồ hôi lạnh! Tiểu Yến Tử này, cô quả là hết mức. Đọc thơ gì mà đầu một đàng, đuôi một nẻo, chẳng ai nghe hiểu được gì cả. May mà có Tịnh Nhi lạnh lợi, bằng không chẳng biết rồi kết quả sẽ thế nào!

Tiểu Yến Tử trề môi, nhún vai:

- Lần sau các người có định mưu mẹo gì thì nhớ đừng có để tôi đọc thơ. Rõ ràng là biết tôi không có duyên với thơ thần. Tôi và nó là hai kẻ xa lạ, vậy mà cứ đem thơ ra bắt tôi đọc, làm tôi mới toát mồ hôi lạnh đó chứ?

Kim Tỏa nói:

- Nhưng mà sự việc cũng đã giải quyết xong, vượt qua ải rồi còn gì?

Nhĩ Khang nói:

- Tạm thời coi như đã qua được ải.

Rồi quay qua Tử Vy nói:

- Hôm nay em gắng mà nghỉ ngơi cho lại sức, vì e là ngày ma em còn phải sang Bảo Nguyệt lầu lần nữa đấy. Bức thư kia đã bị Tiểu Yên Tử nuốt mất rồi, thì phải viết bức khác chứ? Em nói đúng đấy, phương thuốc hay nhất cho Mông Đan hiện nay là tin tức của Hương phi, vì vậy nhờ hai người một lần nữa vậy.

Tử Vy nhìn Nhĩ Khang gật đầu, nhưng chỉ yên lặng:

Nhĩ Khang thấy thái độ của Vy có cái gì lạ nên hỏi:

- Tử Vy! Em làm sao vậy? Không khỏe à! Có cần nhờ đến thái y không?

Tử Vy lắc đầu, nhưng rồi như nhớ ra, xua tay:

- Không sao đâu, nhưng mà hai người phải rời khỏi nơi này ngay!

Nhĩ Khang vẫn chưa yên tâm nên nấn ná lại:

- Anh thấy vẻ mặt của em làm sao đấy! Hay là có chuyện gì không vui?

Tử Vy thở dài:

- Em chỉ có cảm giác như phạm tội. Bởi vì Hoàng a ma đã cư xử tốt với chúng ta như vậy. Biết mình bị kẹt ở Từ Ninh Cung là tội vã đến cứu ngay, thế mà chúng ta lại làm việc có vẻ không phải với người. Đó là chuyện của Hàm Hương, em có cảm giác như mình là kẻ phản bội.

Nhĩ Khang nghe nói giật mình.

- Hai sự việc khác hẳn nhau chứ? Chuyện của Hương phi, em phải bức ra khỏi tình cảm cha con mà nhận định, như vậy mới khách quan. Cái vấn đề là “đúng” hay “sai” nếu chúng ta nhận thấy chuyện



giúp Hương phi là “đúng” thì ta cứ làm. Chứ đừng để tình cảm chen vào, mà sự việc đã thành thiên vị. Có đúng như vậy không?

Tử Vy vẫn phân vân, Vĩnh Kỳ nói:

- Nhĩ Khang nói đúng đấy, Tử Vy ạ, bởi vì Hoàng a ma nào có thiếu tình yêu, ông ấy đã có hàng tá vợ mà?

Tiểu Yến Tử cũng chen vào:

- Đúng vậy! Đúng vậy! ông ấy đâu có thiếu gì đâu? Phải nói là thừa vợ nữa là khác, nhiều như là kiến vậy đó. Hoàng a ma đã xài không hết còn bày đặt kiếm thêm, sao không nghĩ lại nỗi lòng của các cung phi trong cung xem thế nào?

Tử Vy gật đầu, không nói gì nữa. Vĩnh Kỳ kéo tay Nhĩ Khang:

- Thôi Nhĩ Khang, bọn mình về đi, suốt một đêm không chớp mắt rồi phải về nghỉ ngơi một chút, chiều còn phải đi gặp Mông Đan nữa.

Nhĩ Khang nhìn Tử Vy bịn rịn, nhưng lý trí đã bảo với chàng, không được, phải về thôi vì còn nhiều chuyện phải làm.

oOo

Một buổi tối mấy ngày sau.

Tiểu Yến Tử và Tử Vy phấn khởi kéo đến Bảo Nguyệt Cung. Đến nơi chẳng thấy vua, cả hai thích chí khép cửa lại. Tử Vy lấy trong mép áo ra một phong thư dúi vào tay Hàm Hương.

- Đố biết cái này là cái gì nào?

Hàm Hương nhận được thư, mừng rỡ mở ra đọc ngay. Càng đọc đôi má càng ửng đỏ, đọc xong Hương phi áp thư lên ngực.

- Thư của anh ấy gửi tôi! Thư của anh ấy!

Những giọt nước mắt vừa mừng vừa lo lắng dài trên má. Tử Vy dặn:

- Đọc xong phải đốt ngay đi, để nguy hiểm lắm. Lần trước, bức thơ của chị suýt đã làm bọn này rơi mạng rồi!

Nhưng Hàm Hương đâu muốn hủy bỏ nó đi, đọc qua rồi đọc lại, cứ đọc mãi.

Tiểu Yến Tử hỏi:

- Anh ấy viết gì thế?

Hàm Hương vì quá vui, muốn chia sẻ nỗi vui của mình với mọi người, nên nói:

- Để tôi dịch sang tiếng Hán cho các người nghe nhé! “Hàm Hương. Lòng thành của chúng ta có lẽ đã làm cho Thánh A la cảm động., Nên bây giờ chúng ta có rất nhiều bạn, đó là Vĩnh Kỳ, Nhĩ Khang, Liễu Thanh, Liễu Hồng, rồi còn hai vị cát cát ở trong cung nữa, họ là những sứ giả của Thánh A la. Người đã mang tin em về cho anh, Biết được tin tức em, anh đã mừng như bay bổng lên trời. Anh là gió, anh đang có mặt bên cạnh em, em có cảm thấy như vậy không? Hãy nghĩ là lúc nào anh cũng ở bên cạnh em, bây giờ anh không mong gì hơn là em được bình an. Còn mọi chuyện khác không quan trọng nữa, hãy quý trọng mạng sống của mình, để chờ ngày trùng phùng em nhé!”

Tiểu Yến Tử nghe đọc xong, cảm động nói:

- ở bức thơ viết hay quá. Anh ấy là gió, bay bên cạnh cô.

Rồi đi vòng quanh Hàm Hương, Tiểu Yến Tử hỏi:

- Thế nào, cô có cảm thấy không? Có thật là anh ấy đang ở cạnh.

Hàm Hương gật đầu:

- Có! Tôi cảm nhận điều đó anh ấy đang ở quanh đây với chúng ta. Việc gì tôi làm anh ấy đều thấy cả. Tôi vui, tôi buồn... anh ấy đều biết!

Rồi không biết nghĩ sao. Hàm Hương vừa cầm thơ trong tay vừa nhảy múa, mặt mày hớn hở. Duy Na và Kiệt Na thấy vậy không đành được cũng mang nhạc khí đạo Hồi ra, vừa vỗ trống vừa múa theo.

Tử Vy thấy xúc động, nói với Tiểu Yến Tử:

- Tiểu Yến Tử này, thấy họ nhảy tôi cũng muốn nhảy, rất tiếc là mình không biết điệu nhảy của họ. Người Hồi họ hay quá hử, khi nào vui là họ múa!

Tiểu Yến Tử mình lắc lư theo tiếng trống. Lúc đó Hàm Hương vừa múa vừa tiến đến hai người, đưa tay cho Tử Vy nói:

- Nào hãy nhảy với chúng tôi đi. Dân tộc Duy Ngô Nhĩ của chúng tôi khi nào vui là múa hát không cần phải biết điệu múa, cứ đi theo nhịp là được!

Tiểu Yến Tử nghe vậy khoái quá:

- Vậy thì để tôi thử xem! Thử múa xem sao!

Tiểu Yến Tử vào cuộc kéo Tử Vy vào theo, ba cô gái tuổi đang lứa nhau như quên cả thế giới chung quanh, buông hồn theo tiếng nhạc. Duy Na và Kiệt Na thích thú đệm đàn trống càng nhanh.

Chỉ một lúc sau là Tử Vy bắt được điệu của Hàm Hương. Trong khi Tiểu Yến Tử thì lại thích chế bộ, nên càng nhảy càng rối. Lúc đầu còn mang hài, sau lại nhảy chân trần, mọi người càng nhảy càng vui.

Cũng bấy giờ vua Càn Long bắt chợt đến Bảo Nguyệt lâu. Vua chỉ mang theo vài thái giám, lúc gần đến chợt nghe tiếng đàn trống inh ỏi từ trong vọng ra rất ngạc nhiên. Bọn thái giám định thông báo, nhưng vua lại khoát tay ra lệnh ngưng, rồi lặng lẽ bước vào.

Lúc đó trong nhà ba cô gái càng múa càng say, tiếng trống lúc đầu buông lơi, sau càng lúc càng dồn dập. Hàm Hương cầm lá thơ trên tay, lúc đưa cao lúc áp trước ngực chẳng chút đề phòng.

Đột nhiên cánh cửa bật mở. Duy Na và Kiệt Na phát hiện vua trước tiên, hoảng hốt ngưng nhịp trống ngay. Tiểu Yến Tử thấy lạ, quay lại thấy vua Càn Long đi vào, giật mình kêu lớn:

- Hoàng a ma!

Tử Vy và Hàm Hương nghe tiếng kêu cũng giật mình. Lá thơ trên tay của Hàm Hương rơi ngay xuống đất. Hàm Hương, Tử Vy, Tiểu Yến Tử sợ tái mặt:

May là vua đang ngạc nhiên vì sao mà Hàm Hương nhảy múa, không chú ý đến lá thơ, chỉ nhìn ba người cười.

- Các người làm gì mà vui vậy?

Tiểu Yến Tử lúng túng.

- Dạ... dạ nhảy múa... nhảy múa ạ!

Vua hỏi:

- Tại sao lại nhảy múa.

- Tại vì... tại vì...

Tử Vy cũng không biết trả lời sao. Lúc đó vua nhìn Hàm Hương, thấy cô nàng mặt đỏ hồng, mắt long lanh nên nói:

- Nếu các người thích nhảy thì cứ nhảy, đừng ngại ngần gì cả, trẫm sẽ không phá mất cuộc vui các người đâu.

Tiểu Yến Tử ứng ngay.

- Vâng.

Rồi vừa múa vừa nhích người đến gần lá thư. Lá thư lại nằm khá gần chỗ vua đứng, nên Tiểu Yên Tử vừa múa vừa lắc, lắc dần đến phía vua, làm vua phải lui lại mấy bước, sau đó Tiểu Yên Tử thừa cơ ngồi phịch lên lá thư.

Vua Càn Long ngạc nhiên nhìn Tiểu Yên Tử.

- Điệu múa của ngươi sao kỳ cục vậy? Chẳng giống ai cả.

Tiểu Yên Tử ngồi yên, thờ ra.

- Con mới học nhảy kiểu Hồi, chưa quen nên khó nhảy quá, làm chân con tê nhức, đứng không vững nữa.

Vua Càn Long đưa tay:

- Thôi đứng dậy đi!

Tiểu Yên Tử vội lắc đầu:

- Không được, không được!

Tử Vy và Hàm Hương đưa mắt nhìn nhau. Rồi Tử Vy bước tới nắm lấy tay vua, cố ý lái vua xa bức thư một chút nói:

- Bẩm Hoàng a ma, tại con biết Hương phi nương nương xa quê nhớ nhà, nên hôm nay rảnh rỗi bèn đến ngay đây kiếm có chuyện văn pha trò để nương nương quên đi nỗi nhớ. Đang nói chuyện, nương nương chột cao hứng lên mới dạy bọn con múa điệu dân tộc Duy Ngô Nhĩ đấy.

Vua nghe vậy có vẻ vui.

- Vậy ư? Mà các ngươi đã nói chuyện gì để Hương phi nương nương thích thú như vậy? Có thể kể lại trẫm nghe không?

Tử Vy cố moi trong đầu ra một chuyện cười, kể:

- Đó là chuyện “ngày xưa có người phát tướng làm quan, nên rất thích được người tâng bốc. Nhưng một hôm lại gặp một lão thầy bói, lão thấy bói này sau một hồi xem tướng quan lại nói: “tướng của ông rõ là đặc biệt, đầu nhỏ lỗ tai to, mắt có chỉ đỏ, miệng lại rộng, trông giống như là...” Ông quan kia nôn nóng hỏi “giống cái gì” lão bói toán nói “dạ giống như con thỏ ạ”. Vì quan kia nghe vậy giận quá, sai lính bắt nhốt thầy bói vào ngục. Lính gác thấy tội nghiệp lão thầy bói nói thẳng, nên cho lão biết là quan chỉ thích nghe lời ca ngợi thôi. Muốn khỏi tội phải bốc thơm quan, thế là lão thầy bói xin quan cho ra xem quẻ lại. Lão quan kia nghĩ, hẳn là ban nãy hẳn đã đoán sai, nên đồng ý. Tay thầy bói được dời ra lần nữa, sau một lúc thật lâu ngắm nghĩa quan, gã lại lắc đầu nói: “Thôi quan hãy nhốt tôi vào ngục lại đi, vì nhìn mãi mà tôi vẫn thấy quan giống như một con thỏ chứ không khác.”

Trong lúc Tử Vy kể chuyện, thì Tiểu Yên Tử đã thò tay xuống đít tìm lá thư. Tìm được rồi đưa mắt nhìn quanh, cố tìm một chỗ cát cho an toàn, nhưng tìm mãi vẫn không thấy, trong khi Tử Vy đã kể xong chuyện.

Vua Càn Long nghe chuyện xong cười lớn:

- Hay lắm! Hay lắm! Người kể nghe rất hay, nhưng liệu nường nường nghe có hiểu không?

Hương phi nghe vua hỏi đến mình, vội đáp:

- Dạ thiếp nghe được, hiểu rất rõ ạ.

Vua Càn Long thấy Hương phi vui vẻ cũng vui vẻ theo, quay qua Tiểu Yên Tử. Lúc đó Tiểu Yên Tử vừa cầm bức thư lên, thấy vua quay qua sợ quá, vội bỏ thư ngay vào mồm, nhai ngấu nghiến.

Vua ngạc nhiên, không biết Tiểu Yên Tử ăn gì hỏi:

- Tiểu Yên Tử, người lại ăn gì đây?

Tiểu Yến Tử cố nuốt lá thư vào bụng, nên mặt đỏ gấc nuốt xong nhìn vua nói:

- Bẩm Hoàng thượng, không hiểu sao cái số con lúc này nó đen đui quá. Bất buộc phải ăn toàn thứ gì kỳ cục không à. Không chừng rồi đây sớm muộn gì con cũng sẽ phải biến thành thỏ thoi, vì con thỏ thì cái gì nói cũng ngôn được cả.

Vua Càn Long tưởng Yến Tử lại nói đùa, bèn cười ha hả. Tử Vy thì thấy chuyện đã giải quyết xong cười theo.

Hàm Hương cũng vậy, gánh nặng đã trút, nên cũng cười. Thế là gian phòng tràn ngập tiếng cười, chỉ có Yến Tử là than khổ.

Ngay lúc đó chợt có mấy thái giám vội vã bước vào rồi quỳ trước mặt vua, đồng hô lớn:

- Xin chúc mừng hoàng thượng, hoàng thượng vừa được đại hỷ, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Vua Càn Long kinh ngạc.

- Chuyện đại hỷ gì chứ?

Thái giám bẩm tấu:

- Lệnh phi nương nương vừa hạ sinh được một hoàng nam.

Vua Càn Long mừng rỡ:

- Vừa hạ sinh được một a ca ư?

- Dạ bẩm hoàng thượng, thật đấy. Lão phật gia đã đi ngay đến Diên Hỷ cung rồi!

Vua Càn Long thích chí cười lớn:

- Ha ha! Trẫm lại có thêm một thằng con trai!

Tiểu Yến Tử và Tử Vy nhìn nhau mừng rỡ.

Trước nhất là lá thư đã thủ tiêu được. Thứ hai là Lệnh phi nương nương sinh được một a ca như vậy địa vị đã được củng cố. Thứ ba là lệnh phi nương nương sẽ được cưng chiều và biết đâu nhờ vậy Hàm Hương sẽ được buông tha. Nghĩ vậy, hai người vội vã sụp xuống, cùng tâu.

- Cung hỷ Hoàng a ma!

- Chúc mừng Hoàng a ma!